

Fredag den 2. maj 2014 (D)

1

83. møde

Fredag den 2. maj 2014 kl. 10.00

Kl. 10:00

Dagsorden

1) 1. behandling af lovforslag nr. L 178:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love. (Revision af reglerne om behandling af civile sager og syn og skøn, forhøjelse af beløbsgrænse for anke, indførelse af deltidsordning for dommere m.v., medieannoncering af tvangsauktioner, tvangsfuldbyrdelse af digitale lånedokumenter, skriftlig behandling af anke i straffesager med samstemmende påstande m.v.).
Af justitsministeren (Karen Hækkerup).
(Fremsættelse 09.04.2014).

2) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 77:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpet straffniveau ved gruppevold.
Af Peter Skaarup (DF), Simon Emil Ammitzbøll (LA) og Tom Behnke (KF) m.fl.
(Fremsættelse 28.03.2014).

3) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 78:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpelse af straffen i sager om menneskehandel.
Af Peter Skaarup (DF) og Tom Behnke (KF) m.fl.
(Fremsættelse 28.03.2014).

4) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 80:

Forslag til folketingsbeslutning om afgivelse af forklaring ved indenretlig afhøring.
Af Peter Skaarup (DF) m.fl.
(Fremsættelse 01.04.2014).

5) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 81:

Forslag til beslutningsbeslutning om skærpelse af reglerne ved overtrædelse af indrejseforbud.
Af Peter Skaarup (DF) m.fl.
(Fremsættelse 01.04.2014).

6) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 71:

Forslag til folketingsbeslutning om EU-borgeres medvirken til dokumentation af lovligt ophold i Danmark.
Af Martin Henriksen (DF) m.fl.
(Fremsættelse 28.03.2014).

7) 1. behandling af lovforslag nr. L 120:

Forslag til lov om ændring af kriminallov for Grønland og retsplejelov for Grønland. (Anvendelse af den grønlandske psykiatrilov over for retspsykiatriske patienter og videoafhøring af børn m.v.).

Af justitsministeren (Karen Hækkerup).
(Fremsættelse 29.01.2014).

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Mødet er åbnet.

I dag er der følgende anmeldelser:

Forsvarsministeren (Nicolai Wammen):

Lovforslag nr. L 192 (Forslag til lov om Center for Cybersikkerhed).

Frank Aaen (EL) og Pernille Skipper (EL):

Beslutningsforslag nr. B 116 (Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en kommission til undersøgelse af politiets og andre myndigheders behandling af politianmeldelser indgivet af Divine Business Solutions ApS og Lisborg Holding ApS og forhold relateret hertil hos bl.a. SKAT).

Inger Støjberg (V), Maja Panduro (S), Kristian Thulesen Dahl (DF), Christian Friis Bach (RV), Pia Olsen Dyhr (SF), Stine Brix (EL), Simon Emil Ammitzbøll (LA), Lars Barfoed (KF), Sara Olsvig (IA), Doris Jakobsen (SIU), Edmund Joensen (SP), Sjúður Skaale (JF) og Uffe Elbæk (UFG):

Forespørgsel nr. F 35 (Hvad kan statsministeren oplyse om den indenrigs- og udenrigspolitiske situation?).

Titler på de anmeldte sager vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Det første punkt på dagsordenen er:

1) 1. behandling af lovforslag nr. L 178:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love. (Revision af reglerne om behandling af civile sager og syn og skøn, forhøjelse af beløbsgrænse for anke, indførelse af deltidsordning for dommere m.v., medieannoncering af tvangsauktioner, tvangsfuldbyrdelse af digitale lånedokumenter, skriftlig

behandling af anke i straffesager med samstemmende påstande m.v.).

Af justitsministeren (Karen Hækkerup).
(Fremsættelse 09.04.2014).

Kl. 10:00

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet. Hr. Preben Bang Henriksen som Venstres ordfører.

Kl. 10:01

(Ordfører)

Preben Bang Henriksen (V):

Tak for det. Det forslag, Folketinget skal behandle i dag, vedrører reguleringen af de civile sager ved domstolene, og vi må nok allerede nu erkende, at det ikke lige er det mest populære emne at tage fat på. Forslaget er på 168 sider og er i hvert fald tungt, hvis man ikke sidder med de pågældende detaljer til daglig. Jeg skal derfor i mine kommentarer henholde mig til det, der er hovedpunkterne heri.

Det er et forslag, der er fremkommet med henblik på at revidere sagsgangen ved domstolene for de civile sager, og det er fremkommet på baggrund af forskellige sagkyndige udvalg nedsat af brugerne af domstolene. Der må man naturligvis have respekt for deres meninger om, hvordan processen kan gøres mere enkel og mere fornuftig. Så der er i overordnet sammenhæng tale om nogle helt fornuftige forslag. Der er et par undtagelser, som jeg kommer tilbage til, hvor jeg på Venstres vegne er uenig i det, men ellers er det jo forslag om procesdokumenter, anke, deltidsdommere, annoncering af tvangsauktioner og digitale dokumenter til brug i fogedretter osv. osv. Det er et teknisk præget forslag, som man ikke umiddelbart kan have indvendinger imod.

Der er et afsnit, der reviderer retsplejelovens regler om syns- og skønsforretninger. Der vil jeg gerne have at vi under udvalgsbehandlingen får en undersøgelse af, i hvor mange tilfælde habiliteten hos de syns- og skønsmænd, som udmelder sig retten, bliver anfægtet. Jeg mener, at der er tale om så mange tilfælde, hvor domstolene skal tage stilling til en skønsmands habilitet, at vi burde regulere det her. Mit eget gæt vil være, at vi inden for de allersneste år er oppe på mindst 25 afgørelser på det her område. Det er alt for mange.

Derfor bør vi i Folketinget præcisere, hvilke regler der gælder, når en skønsmænd skal udmeldes som skønsmænd. Kan en ejendomsmægler eksempelvis udtale sig om huslejeniveauet i et område, hvor han selv ejer ejendommene, eller hvor hustruen ejer ejendomme? Kan han udtale sig om huslejeniveauet i en situation, hvor han måske selv en anden dag sidder som udlejer, som lægdommer i boligretten? Alt det er noget, domstolene knokler rundt med, og jeg synes, at vi burde hjælpe domstolene. Men det er som sagt teknikaliteter, som vi kan kigge på under udvalgsbehandlingen.

Der er to ting, som påkalder sig lidt mere central interesse, og det er spørgsmålene omkring anke af de her sager. Man hæver ankegrænsen fra den nuværende grænse, hvor sager med en sagsgenstand på under 10.000 kr. ikke uden videre kan ankes til landsretten, i hvert fald ikke uden Procesbevillingsnævnets tilladelse, til 20.000 kr. Man var i udvalgets overvejelser oppe på 50.000 kr., og det endte i Justitsministeriet på 20.000 kr., og det kan Venstre fuldt ud tilslutte sig. En almindelig indeksering ville, så vidt jeg er orienteret, ende på 17.000 kr., så ingen alarm over den regel.

Der er imidlertid en anden regel, der er sat ind i ændringen af retsplejeloven, der siger, at selv om en sag er på over 20.000 kr. og således umiddelbart frit burde kunne ankes til landsretten, skal landsretten udstyres med det, vi kan kalde en screeningsmyndighed, således at landsretten kan afvise en sag, hvis den allerede ved en

simpel gennemgang viser sig at være udsigtsløs at føre som en ankesag og udsigtsløs at få ændret. Den er vi i Venstre ikke begejstrede for, kan jeg godt sige rent ud. Vi lægger til grund, at den, der ønsker at anke en sag over 20.000 kr., betaler et pænt ankegebyr, og vedkommende sætter advokatsalær på højkant til egen advokat og til modpartens advokat, i tilfælde af at sagen tabes. Så med andre ord: Vedkommende, der anker en større sag, mener det som udgangspunkt seriøst.

Jeg kan godt se af bemærkningerne, at årsagen til, at man vil sætte den her screeningsmulighed ind for landsretten, er, at der foregår mange kreditanker, hvor man anker en sag for at blive fri for at betale, og så har man en respit på et par år, nemlig i landsrettens ventetid. Det hensyn kan jeg godt forstå, men hvis ikke forhandlingerne medfører andet resultat, vil Venstre fremsætte et forslag, hvorefter det skal være op til dommeren i byretten på parternes begæring i dommen at indskrive en bestemmelse om, at i tilfælde af anke skal det domfældte beløb deponeres. Herved sikrer man for det første, at der ikke sker kreditanker, og for det andet vil pengene være til stede, i det omfang appellanten får medhold i landsretten. Det burde være et fornuftigt kompromis, som vi i hvert fald gerne vil drøfte med parterne og høre ministerens bemærkninger til.

Summa summarum er det her nogle fornuftige forslag, som Venstre i det hele kan støtte med den modifikation, som jeg nævnte lige før.

Kl. 10:06

Formanden:

Tak til Venstres ordfører. Fru Trine Bramsen som socialdemokratisk ordfører.

Kl. 10:06

(Ordfører)

Trine Bramsen (S):

Tak for det. Vi behandler i dag et lovforslag, som har til formål at sikre en modernisering og en effektivisering af sagsbehandlingen ved domstolene. Lovforslaget indeholder en række forbedringsforslag inden for civilstraffe og skiftesagsområdet. Der er behov for at sikre en bedre og mere effektiv håndtering af sager. Alt for mange sager har i de seneste år hobet sig op, og alt for mange sager cykler rundt i systemet i lang tid. Det kan ingen være tjent med.

Lad mig starte med at gøre det klart, at vi Socialdemokrater ønsker et retssamfund, hvor retssikkerheden for borgerne er høj. Derfor er vores tilgang til dette lovforslag, at vi skal kunne stå inde for de retssikkerhedsmæssige følger af forslaget, og det kan vi.

Socialdemokraterne noterer samtidig, at det er et udvalg med en bred repræsentation af fagpersoner, der har indstillet de forslag, vi i dag behandler. Det afspejles også i de meget begrænsede hørings svar, der er indkommet, hvoraf der stort set primært er positive bidrag.

Jeg vil også gerne takke ministeren for den tekniske gennemgang af forslaget, som er tilbudt alle partier. Det er et kompliceret stofområde, og derfor er det selvfølgelig helt centralt at få adgang til en gennemgang.

Digitaliseringen er en stor del af forslaget, som jeg ikke vil komme nærmere ind på her, blot konstatere, at et bedre overblik over sager, bedre fordeling og muligheden for at supplere hinanden på tværs af retter er gode tiltag, som vi kun kan give opbakning til. Det samme gælder forslaget om annoncering, der tager langt mere moderne muligheder for annoncering i brug.

Lovforslaget indeholder et forslag, der sikrer en mere effektiv behandling af civile sager ved domstolene, bl.a. gennem en ændring af den nuværende appelgrænse på 10.000 kr. til 20.000 kr. Vi Socialdemokrater mener, at det er rimeligt taget i betragtning, at der ikke er sket en ændring siden indførelsen i 1990, og at der stadig væk er mulighed for behandling af sagen i Procesbevillingsnævnet.

Et andet punkt i forslaget, der har været diskuteret i offentligheden, er muligheden for afvisning af anke til anden instans, hvis sagen åbenlyst ikke skønnes at få et andet udfald. Det har været et ønske fra dommerne, og der er stor opbakning til det forslag fra flere andre sider. Faktum er, at der i dag er sager, der alene ankes med det formål at trække betalingsfristen. Det er ikke rimeligt over for den anden part, der gerne vil have sine penge. For os Socialdemokrater er det dog afgørende, at der sker en høring af begge parter før afvisningen, og at der er en klagemulighed. Begge dele er opfyldt i det konkrete lovforslag.

Lad mig slutte med at slå fast, at vi Socialdemokrater vægter retssikkerhed høj. Retssikkerhed omfatter også, at man som part kan få sagen afgjort inden for en tilfredsstillende tidsramme. Det er i bund og grund det, der er udgangspunktet for det forslag, vi behandler her i dag; det er forslag, som alle er fremkommet på baggrund af et udvalg bestående af parter på området.

Med de ord skal jeg meddele, at vi Socialdemokrater kan støtte forslaget, og vi ser frem til den videre behandling.

Kl. 10:09

Formanden:

Tak til den socialdemokratiske ordfører. Så er det hr. Martin Henriksen, som er Dansk Folkepartis ordfører.

Kl. 10:09

(Ordfører)

Martin Henriksen (DF):

Tak for det. Lovforslaget er en naturlig følge af domstolsreformen i 2007, og de mange forslag i lovforslaget skal sikre, at domstolene fortsat har en god, effektiv og moderne sagsbehandling, som i sidste ende gerne skulle være til gavn for borgerne og selvfølgelig også for samfundet ved at sikre, at sagerne forholdsvis hurtigt kan komme igennem domstolssystemet.

Vi ser positivt på lovforslaget, og vi vil opmærksomt følge forslaget i udvalget. Det er muligt, at der dukker noget op under gennemgangen af forslaget og i forbindelse med udvalgsbehandlingen, men så vil vi se på det der. Jeg har også hørt, at der har været nogle bemærkninger om mulighederne for at anke eller rettere sagt ikke at anke nogle sager, og det synes jeg også er relevant at få belyst i udvalgsbehandlingen. Men altså umiddelbart ser vi positivt på det fra Dansk Folkepartis side.

Kl. 10:10

Formanden:

Tak til Dansk Folkepartis ordfører. Hr. Jeppe Mikkelsen som radikal ordfører.

Kl. 10:10

(Ordfører)

Jeppe Mikkelsen (RV):

Tak for ordet, hr. formand. Det er jo en meget kompliceret affære, vi giver os i kast med her. Jeg tror heller ikke, det er så vanvittig ophidsende at sidde og lytte til. Der er uhyre mange elementer i det, og som det er fremgået af de tidligere taler, er det også meget tekniske ting, det drejer sig om. Så jeg tror, jeg vil starte med et sådan helt basalt spørgsmål, nemlig hvorfor vi egentlig gør det her.

Vi gør det, fordi der jo er meget lange sagsbehandlingstider ved landsretterne, og sagsbehandlingstiderne er et element i borgernes retssikkerhed. For det går naturligvis ud over retssikkerheden, hvis deres sager bliver trukket så markant i langdrag. Det tror jeg vi alle sammen på tværs af partier kan enes om, og derfor tror jeg også, vi kan enes om det fornuftige i at se på, om vi kan gøre nogle ting lidt hurtigere til gavn for de danske borgere. Det skal selvfølgelig så bare ske, uden at vi krænker borgernes retssikkerhed endnu mere.

Derfor vil jeg også gerne række hånden ud og opfordre hele udvalget til at gå konstruktivt til værks hen over de næste par måneder her frem mod sommer. Lad os se, om vi ikke kan få alle med om bord i det her lovforslag. Jeg er i hvert fald åben over for i udvalgsbehandlingen at drøfte nogle af de enkelte elementer.

Ud over det her med appel til landsretterne indeholder lovforslaget jo også en række andre elementer, som ikke har så meget med appelmuligheder at gøre. Det gælder f.eks., at der nu kan ske tvangsfyldbyrdelse på grundlag af gældsbreve osv., som ikke er underskrevet med pen, men som er underskrevet digitalt, og det synes jeg faktisk er en rigtig, rigtig god ting, som jeg ved glæder branchen og gør, at det her simpelt hen går hånd i hånd med ønsket om at have et mere moderne og mere digitalt samfund. Men i forhold til det her med appelmulighederne synes jeg, at der er tre elementer, som jeg kort vil berøre.

Det første er landsretternes mulighed for at screene og afvise sager, der er udsigtsløse, og det kan jo i første omgang lyde meget, meget voldsomt. Jeg tror dog, vi skal huske på, at det her forslag er noget, der er udarbejdet blandt advokater og dommere, og jeg ved, at de har hentet inspiration i Norge, hvor man har en lignende model. Og det er for at undgå, at folk udelukkende anker for at trække sager i langdrag, efter de har tabt dem, med det formål at de så kan undgå at betale regningen lige med det første. Og man kan på den måde sige, at retsvæsenet er en form for kassekredit for de her skyldnere, og det går jo ud over dem, der har krav på pengene, og det går ud over alle de andre sager, fordi de bliver forsinket.

Men for at landsretten kan afvise en sag, kræver det jo altså, at den, som appellerer, ikke kommer med noget som helst substantielt nyt i sagen, altså f.eks. blot skriver, at man anker. Og her skal landsretten så gå ind og stille spørgsmål om, hvorfor der ankes, altså hvis de er i tvivl om det, og det synes jeg er en central pointe. Altså, man afviser ikke bare uden videre. Man hører den appellerende part om, hvorfor parten mener, at byretten tog fejl, eller hvorfor sagen ønskes behandlet igen. Og selv hvis landsretten efter den her høring afviser en sag, kan den her afgørelse også kæres, så det er ikke bare sådan et carte blanche til, at de danske landsretter og dommerne kan få lov til at holde lidt mere fri. Det er, synes jeg, nogle gode argumenter, der ligger bag, og så vidt jeg ved, er det norske samfund også et retssamfund stadig væk.

Det andet, jeg vil fremhæve, er, at det fremover ikke bliver muligt at anke i sager om tvangsfjernelse. Og det kan jo også lyde lidt voldsomt, men der vil jeg påpege, at vi vender tilbage til status fra før domstolsreformen, og der er tre instanser, man kan få behandlet de her sager ved, og ved alle tre instanser vil der fortsat være børnesagkyndige, der sidder og er med. Og hvis sagen er af principiel karakter, ligger der også nogle bedre muligheder for, at man faktisk kan få den endnu videre fra de her tre instanser. Så jeg synes, at det her er et område, vi kan være trygge ved, og så tror jeg faktisk også, det i sidste ende er godt for mange børn at få sat et punktum.

Sidst, men ikke mindst vil jeg nævne den såkaldte bagatelgrænse. Da jeg første gang så udvalgets anbefaling om at hæve den fra 10.000 kr. til 50.000 kr., blev jeg nok en smule nervøs eller snarere kritisk. Vi skal jo passe på, at vores domstole ikke bliver til et sted, hvor det kun er de rige, der kan få behandlet deres sager. Derfor er jeg også rigtig glad for, at grænsen i stedet for bliver 20.000 kr. Det harmonerer nogenlunde med inflationen, og det er vi rigtig glade for i Radikale Venstre.

Så samlet set et stort og meget teknisk lovforslag – jeg talte også lidt længere end forventet. Vi Radikale kan samlet set bakke op om forslaget, men i forbindelse med udvalgsarbejdet er vi også klar til at gå i dialog om enkeltelementer. Tak for ordet.

Kl. 10:15

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Tom Behnke.

Kl. 10:15

Kl. 10:17

Tom Behnke (KF):

Tak til hr. Jeppe Mikkelsen for, at han stillede spørgsmålet: hvorfor overhovedet det her? Det ville have været rigtig godt, hvis justitsministeren havde startet med at skrive, hvorfor vi overhovedet gør det her, hvad forudsætningen er for, at vi går i gang med den her kæmpe øvelse. Så jeg er enig i, at det er et godt spørgsmål at stille.

Det andet, som jeg også er meget enig i, er, at det her jo meget vel kan være med til, at vi sparer noget sagsbehandlingstid, altså puklerne osv.; mange sager varer rigtig, rigtig længe, fordi der er mange sager at gøre godt med. Men forudsætningen for, at de her forslag rent faktisk kommer til at få en betydning for sagsbehandlingstiden, er jo, at den besparelse, der er lagt op til bliver hentet hjem, bliver i domstolssystemet, for ellers er man jo lige vidt, så har man bare flyttet det hele, uden at vi får reduceret sagsbehandlingstiderne. Så spørgsmålet er, om Det Radikale Venstre forudsætter, at de 10 mio. kr., som ligger der som besparelse, bliver i domstolssystemet.

Kl. 10:16

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:16

Jeppe Mikkelsen (RV):

Det er et rigtig godt spørgsmål, og det bygger måske også på den henvendelse, som jeg er sikker på hr. Tom Behnke også har set fra Dommerforeningen, der gør sig samme betragtning, altså om det her er en spareøvelse, eller om det er for at speede processen op i landsretterne og dermed styrke borgernes retssikkerhed. Jeg har ikke et endegyldigt svar i dag til hr. Tom Behnke, det skal jeg være ærlig og sige, men det er selvfølgelig noget, som jeg som retsordfører vil følge tæt. Jeg tror, vi alle sammen har vores områder, vi kæmper lidt for i det store og samlede billede, men det er desværre ikke kun min afgørelse, hvor de her penge ender. Men mit eget personlige håb er da, at vi kan beholde dem i landsretterne, for jeg synes, der er behov for at få nedbragt sagsbehandlingstiden.

Kl. 10:17

Formanden:
Hr. Tom Behnke.

Kl. 10:17

Tom Behnke (KF):

Det synes jeg lyder rigtig godt, og længere kan en regeringspartiordfører nok heller ikke trække den under en første behandling, det er jeg helt med på. Men jeg lagde mærke til, at det, som hr. Jeppe Mikkelsen er enig med mig i, er, at forudsætningen for, at de her sagsbehandlingstider rent faktisk kommer ned, er, at pengene bliver i systemet. Så er vi enige så langt, og så må vi se, hvor meget Det Radikale Venstre kan lægge arm med det andet regeringsparti, når vi når dertil.

Kl. 10:17

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:17

Jeppe Mikkelsen (RV):

Jeg ved ikke, om det er en armlægningskonkurrence osv., men det er rigtigt, at der i hvert fald endnu er et udestående, som ikke er afgjort.

Formanden:

Tak til den radikale ordfører. Fru Karina Lorentzen Dehnhardt som SF's ordfører.

Kl. 10:17

(Ordfører)

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Det her er jo en ordentlig moppedreng af et lovforslag, og høringsvarene er tilsvarende omfattende. Derfor giver det nok ikke meget mening at gå ned i mange af enkeltelementerne her under førstebehandling. Jeg tror også, at vi alle sammen er enige om, at der skal gøres noget ved sagsbehandlingstiderne ved domstolene, og kan vi gøre nogle indlysende ting, som forbedrer dem, ja, så skal vi sådan set gøre det, hvis det ikke skærer skiver af retssikkerheden.

Jeg har hørt nogle kalde det her en lille domstolsreform for civile sager. Det er nok korrekt. Der er i hvert fald rigtig, rigtig mange forslag i det. Jeg vil gerne starte med at rose justitsministeren for rent faktisk at have sadlet om i forhold til ankegrænsen, som jo nu kun bliver 20.000 kr., hvor det tidligere lå i kortene, at den skulle være 50.000 kr. Jeg synes jo ikke, at man skal behandle sagsbehandlingstider ved at skære af borgernes retssikkerhed, og det er jeg faktisk glad for at justitsministeren har lyttet til. Det er vigtigt for SF.

Vi har et par bekymringspunkter, som netop går på indskrænkningerne i anken til landsretterne, og som også går på indskrænkningerne i anken vedrørende tvangsfjernelser. Det er noget, vi vil prøve at bore lidt mere ud i forbindelse med udvalgsarbejdet, så derfor kan jeg heller ikke give en endelig status på SF's melding i forhold til det her lovforslag. Jeg tror, jeg har brug for at gå høringsnotatet, som er på langt over 90 sider, lidt mere igennem med en tættekam og tage nogle møder med de berørte parter, før jeg endelig kan komme med en helt klar stillingtagen til det her forslag.

Kl. 10:19

Formanden:

Tak til ordføreren for SF. Så er det fru Pernille Skipper som Enhedslistens ordfører.

Kl. 10:19

(Ordfører)

Pernille Skipper (EL):

Jeg vil bare gentage som de øvrige ordførere, at det er et rigtig stort lovforslag, vi står med her. Der bliver pillet ved alt, fra hvad for nogle ark der skal være på forsiden af en stævning, til hvilke krav og retssikkerhedsmæssige garantier der er for borgere i civile sager, så det er virkelig omstændeligt. Jeg kan kun støtte op om de andre ordførere, som har sagt, at en lang og grundig udvalgsbehandling nok er på sin plads.

Når det så er sagt, vil jeg gerne sige, at vi i Enhedslisten er enige i, at der har været behov for det analysearbejde, der jo har været forudgående for det her. Der er en masse ting i det her, vi kan støtte, og som er helt logiske, f.eks. at man ophæver kravet om original underskrift på processkrifter, og at dommerne i højere grad også kan fungere som dommere i andre retskredse. Det er en form for fleksibilitet, som er helt naturlig at indføre i også vores civile system.

Men der er også elementer i det her lovforslag, hvor vi må sige at hensynet til retssikkerheden og den helt grundlæggende retsfølelse og ideen om, at domstolene er et sted, som er tilgængeligt for os alle sammen, må stå over hensynet til effektiviteten. Det gælder nogle af de forslag, som der også er andre ordførere der har talt om. Det er altså forslag om at afskære nogle borgere fra at få deres sag behandlet ved to instanser. Det er jo sådan noget helt grundlæggende i dansk ret, at en person har lov til at få prøvet sin sag to gange ved to af hinanden uafhængige instanser, sådan at man er helt sikker på, at

alt er taget med, og dybest set, kan man sige, at retfærdigheden sker fyldest.

Forslaget handler også om, at man hæver beløbsgrænsen for adgangen til appel i civile sager fra 10.000 til 20.000 kr., og der må jeg sige, at en retslig tvist jo kan være rigtig vigtig for en borger, også selv om den handler om mindre end 20.000 kr. Det kan jo sagtens være, at en sag, der handler om 11.000 kr. eller 9.000 kr. for den sags skyld, har rigtig stor betydning for borgerens retfærdighedsfølelse, fordi det måske ikke kun er beløbet, men også følelsen af at blive krænket, man gerne vil have set på. En sag kan sagtens være principiel fra en borgers synspunkt, uden at den er det sådan juridisk set, når domstolene vurderer, hvad der er principielt.

Samtidig må jeg også sige, at jeg har meget svært ved at se – og det har vi selvfølgelig allerede stillet spørgsmål om fra Enhedslisten side, og vi vil også dykke mere ned i det i udvalgsbehandlingen – hvordan man overhovedet sparer nogle penge på det her. Så vidt jeg kan se, er det 109 sager om året, det drejer sig om, som landsretterne modtager, som handler om et beløb mellem 10.000 og 20.000 kr. Det er ikke voldsomt mange sager, og vi ved heller ikke, hvor mange af dem man så ville anse for at være principielle og dermed alligevel ikke ville afvise. Der vil også komme en yderligere belastning, fordi mange af dem vil gå til Procesbevillingsnævnet i stedet for og forsøge at få lov til alligevel at komme til anden instans. Så jeg har meget, meget svært ved at se, hvad vi egentlig sparer på noget, som faktisk går ind og piller ved borgernes grundlæggende retssikkerhed.

Derudover er der jo også det her forslag, som måske er det mest horrible, hvis man skal sige det sådan, om en tredje begrænsning, som landsretterne kan afvise sager med, hvis de ikke mener, at der er nogen grund til appellen, altså hvis de ikke kan se, at den vil ende anderledes, end sådan som byretten egentlig har afgjort dem. Det tror jeg bestemt ikke vil efterlade et indtryk hos borgerne af uafhængige landsretter. Hvis man appellerer sin sag, er det jo, fordi man gerne vil have landsretten til at se på sin sag, fordi man ikke er enig i byrettens afgørelse. Hvis landsretten så siger, at det som udgangspunkt ser så fjollet ud, at det gider man ikke engang at kigge på, så tror jeg, at retsfølelsen virkelig bliver trådt under fode. Jeg vil så også igen sige, at jeg har meget svært ved at se, hvordan det skal føre til en stor besparelse, eftersom landsretterne, hvis de ifølge det her forslag skal kunne afvise en sag, også skal høre begge parter alligevel.

Man kan muligvis gå ind at kigge på, hvordan det her kan gøres anderledes og bedre, men jeg vil sige, at Enhedslisten allerede har stillet en række spørgsmål både om de to elementer, jeg nævner her, og også om nogle andre elementer i det her meget, meget omfattende lovforslag, og vi vil meget gerne gå igennem en meget dybdegående udvalgsbehandling af det her. For ikke kun er det langt og dermed meget svært, og man kan risikere at overse ting, men der er bestemt også elementer i det, som har stor betydning for borgerne. Det er ikke kun smårettelser, vi taler om her.

Kl. 10:25

Formanden:

Tak til Enhedslistens ordfører. Hr. Simon Emil Ammitzbøll som Liberal Alliances ordfører.

Kl. 10:25

(Ordfører)

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Tak for det. Der er jo ingen tvivl om, at det er godt, at vi har fået gang i det her arbejde, også i forlængelse af domstolsreformen, som mange af os her jo har været med til at gennemføre i sin tid.

Men jeg synes i virkeligheden lige så godt, vi kan kaste os ud i det og gå til de sager, som der er diskussion om, fordi det meste er der jo ikke så stor diskussion om – det kan vi bare være enige om. Men der er det her om appelmulighederne. Man kan jo se af det her

forslag, at regeringen faktisk har forsøgt at lytte, at man i stedet for at gå fra en grænse på 10.000 kr. til en grænse på 50.000 kr. nu nøjes med at gå op til 20.000 kr. Så har man også sat det her ind med, at uanset sagens økonomiske værdi vil adgangen til at kære kendelser og beslutninger kunne begrænses af landsretten.

Det sidste er vi ikke tilhængere af. Det første er vi sådan set heller ikke specielt begejstrede for. Altså hele den her idé med, at man skal begrænse folks muligheder for at anke, synes vi sådan set ikke er en sag, der ligger lige for for et parti, der er tilhænger af, at vi skal sikre borgernes retssikkerhed. Jeg kan så forstå, at hvis man havde fulgt den almindelige prisudvikling, var man endt på 17.000 kr., og så kan det jo være, vi kan ende der, hvis det er det, det kommer til. Jeg synes i hvert fald, det er svært at skulle argumentere ud over den almindelige prisudvikling bare for at gøre det.

Så er der spørgsmålet om ankemulighederne i sager om tvangs-fjernelser, og der stiller jeg mig faktisk mere tvivlende, også efter at have læst forslaget. Vi vil i løbet af udvalgsbehandlingen også prøve at spørge lidt mere ind til det, for jeg er faktisk helt ærligt og åbent i tvivl om, om vi kan støtte den del, eller om vi ikke kan. Men jeg tror, at hvis vi får en lidt grundigere diskussion med justitsministeren og ministeriet, kan vi få en afklaring på den del også.

Jeg synes, der er et af de ufatteligt mange høringssvar, der er, som er værd at lægge mærke til, og det er svaret fra Den Danske Dommerforening fra forleden dag, hvor de så smukt skriver det her med, at det ikke er en naturlig opgave for Dommerforeningen at stille forslag om at begrænse borgernes adgang til domstolene. Nej, det er det vel ikke, og det er vel heller ikke en naturlig opgave for regeringen eller Folketinget at stille forslag om at begrænse borgernes adgang til domstolene.

Så nævner de også spørgsmålet om ressourcer, og det skal Dommerforeningen selvfølgelig gøre, men det kan jo også være noget, vi skal være opmærksomme på. Der er ingen, der skal være i tvivl om, at Liberal Alliance mener, at der er bunker af steder i den offentlige sektor, hvor man kan spare penge bare ved at samle det guld op, der ligger på gangene. Men domstolene er selv for de mest hårde liberale, tror jeg, noget af det, man mener en stat skal tage sig af, og det skal fungere på en ordentlig måde og med en sikring af, at borgerne selvfølgelig har den retssikkerhed, som de har krav på. Derfor er vi selvfølgelig bekymrede, når vi får et høringssvar af den her karakter.

Under alle omstændigheder må jeg sige, at besparelser som begrundelse for at indskrænke borgernes grundlæggende retssikkerhed og mulighed for at kunne få behandlet deres sager i to instanser er en ret dårlig begrundelse.

Liberal Alliance kan ikke støtte forslaget, som det ligger, men vi vil ikke afvise at kunne støtte det i en endelig form, hvis justitsministeren er villig til at indgå i en dialog om de ting, jeg har taget op.

Kl. 10:28

Formanden:

Tak til ordføreren fra Liberal Alliance. Så er det hr. Tom Behnke som konservativ ordfører.

Kl. 10:29

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Jeg synes ikke, jeg vil starte med at rose justitsministeren eller Justitsministeriet; jeg vil nemlig starte et andet sted, og det er, at det, når vi har så omfattende et lovforslag, jo så ville have været hensigtsmæssigt, hvis det var blevet førstebehandlet i oktober måned, for så havde vi haft en folketingssamling til virkelig at gå i dybden med det og behandle det grundigt og seriøst. Nu står vi, hvor vi er røget ind i maj måned, som i princippet er den sidste måned i den her folketingssamling, og skal nå at trawle alt det her igennem, så der er ingen ros, hvad det angår, for det bliver tidsmæssigt et pres at nå at komme i dybden med det her. Hvis vi som parlament skal kva-

litetssikre lovgivningen, og det skal vi jo, så skal vi også have tiden til at gøre det, medmindre man bare med bind for øjnene vil sige, at alt det, regeringen kommer med, sikkert er godt nok. Det er det ikke altid.

Der er jo tale om et meget omfattende lovforslag, ja, der er nærmest tale om et helt bunkebryllup, men det er faktisk helt o.k., at man gør det; jeg er ikke en af dem, der sådan står og plæderer for, at et lovforslag skal deles op i ti forskellige elementer, for det gør ikke mig noget; vi kan sagtens forholde os til alle de punkter, når bare vi får tiden til det. Og det har vi her under førstebehandlingen, men jeg satser også på, at vi får det, når vi når videre, under udvalgsbehandlingen.

I forhold til hele spørgsmålet om dommerne – om deltidsdommere osv. og den fleksibilitet, man lægger op til hos domstolene i forhold til dommerne – er vi helt på linje med det og synes, det er en rigtig god ordning, man får lavet her, og jeg tror, alle vil blive tilfredse med og glade for den ordning, der kommer for dommerne, altså en egentlig seniorpolitik.

Vi er også med på det med den digitalisering, man lægger op til, det har vi ikke nogen indvendinger imod. Der, hvor vi kan bruge digitaliseringen fornuftigt, skal vi gøre det, og det er min vurdering, at det er det, der sker med forslaget her.

Men så kommer vi til det med appelgrænsen, altså grænsen for, hvornår man i en civil sag kan få lov til at anke fra byretten til landsretten. Det foreslås, at beløbsgrænsen bliver sat op fra de 10.000 kr. til 20.000 kr. Selvfølgelig er der nødt til at være en eller anden form for bagatelgrænse – det er jeg med på, det kan vi godt acceptere, vi har jo også accepteret den, der er der i dag – og der kan også argumenteres for, at der nu er sket en pris- og lønudvikling, der gør, at beløbet burde sættes op, men det er alligevel sådan, at man, når man kigger på tallene, der ligger bag, jo så kan se, at det kun er 7 pct. af sagerne, der bliver appelleret – kun 7 pct. Men selv om det kun er 7 pct. af sagerne, der bliver appelleret, er der alligevel en tredjedel af sagerne, der bliver omgjort, når de når op i landsretten, og det vil jo sige, at der altså er en tredjedel af sagerne, hvor byretten ikke ramte rigtigt. Hvor stor en andel bliver det så, når vi flytter beløbsgrænsen? Kommer vi så i den situation, at nogle sager, som ville være blevet samlet op af landsretten, hvis man havde fået lov til at appellere videre til landsretten, vil få et forkert udfald? Det synes jeg ikke man forholder sig til. Og når man ser på, hvor lidt der i virkeligheden er at spare ved det her set i forhold til retssikkerheden, så er det bekymrende, og vi er ikke sådan helt klar til at gå med til den her forhøjelse, medmindre vi kan få en bedre begrundelse for det, især i spørgsmålet om, at faktum er, at landsretten omgør en tredjedel af de sager, som kommer op i landsretten; det er altså ikke småting.

Det andet er så, at landsretterne med regeringens forslag får mulighed for at afvise sager, så de ligesom kan sige, at her er der ikke noget nyt, som landsretten kan vurdere, det bliver bare en kopi af det, der skete i byretten, der er ikke noget nyt under solen, og så de på det grundlag kan afvise det.

Vi synes egentlig, det er fornuftigt nok, at man har den mulighed for at vurdere, om der er noget substans i en appel – altså, er der virkelig noget, de vil appellere, er der noget, de vil anke? – men igen er vi nødt til at forholde os til retssikkerheden. Man kan selvfølgelig bede dem, der appellerer, om at begrunde, hvorfor de gør det osv. – det er fint nok – men hvis det, som det er blevet sagt, virkelig er, at man vil undgå de her kreditanker, altså at nogen bare anker for at få udsættelse, med hensyn til hvornår de skal betale, så kunne man jo gøre det, at man gik ind og sagde, at den, der ankede i en sådan sag, skal deponere pengene. Så er det jo ikke længere en kreditanke, for så er pengene rent faktisk blevet lagt på bordet. Det kunne man gøre, og det kan man gøre ret nemt og enkelt, hvis man vil det, og hvis det er det, der er argumentet, så ville man kunne undgå det på den måde. Så behøvede vi ikke lave øvelsen med at forhøje beløbsgrænsen fra

10.000 kr. til 20.000 kr., vi behøvede ikke at lade landsretten have mulighed for at afvise sager, hvis det er det, der er argumentet. Men igen er vi tilbage ved det, som hr. Jeppe Mikkelsen også var inde på, nemlig at det ville have været skønt, hvis ministeren havde skrevet, hvorfor man gør det her, altså ikke bare, hvad det er, man gør, men hvorfor man gør det; så ville vi være lidt klogere.

Det med syn og skøn synes jeg lyder fornuftigt. Jeg har så aldrig helt forstået, hvorfor man stadig væk kalder det syn og skøn. Den, der skal udføre det, må ikke længere hedde syns- og skønsmand, men skal kun hedde en skønsmand. Altså, det giver ingen mening, at man vil lave sådan en øvelse; jeg ved ikke, hvem det er, der har sidet på sit kontor bag nedrullede gardiner en fredag eftermiddag og fået den idé, men fred være med det, hvis det er det, der skal til.

Det sidste, jeg lige skal nævne, er i forhold til de 10 mio. kr., der er lagt op til at det her netto kan give i besparelse. Her vil det være en forudsætning for Det Konservative Folkeparti, at vi har indflydelse på, hvad de penge bliver brugt til, og læs her: Vi mener, at pengene skal blive i domstolssystemet. Og hvis ikke vi får den garanti, så kan vi ikke støtte lovforslaget, som det foreligger. For det må være sådan, at de, der er med til at finde besparelserne, også er med til at bestemme, hvor pengene skal bruges, og det er vores krav, at pengene bliver i domstolssystemet. For ellers opnår vi altså ikke de her tidsbesparelser, som gerne skulle være en del af meningen med lovforslaget her.

Jeg vil indtil nu sige, at vi er positive over for alt det i lovforslaget, der er ren teknik, men det principielle er vi tvøvende over for.

Kl. 10:34

Formanden:

Tak til den konservative ordfører. Justitsministeren.

Kl. 10:34

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Tak for det. Også tak for den overvejende positive modtagelse af lovforslaget.

Det lovforslag, som vi behandler, er jo ekstremt stort. Det er sådan, at vi i Justitsministeriet nærmest omtaler det som en minidoms-tolsreform, fordi der er så mange forskellige elementer, som er med, og der er arbejdet meget, meget grundigt med det. For bare at tage sådan noget som, hvor mange udvalg og arbejds gange der har været i gang, vil jeg nævne, at vi har haft nedsat et udvalg, som hedder Udvalget om bedre og mere effektiv behandling af civile sager ved domstolene; der indgår også en betænkning fra Retsplejerådet; der er Udvalget om varetagelse af skiftesagsbehandlingen; der har været en arbejdsgruppe ved Domstolsstyrelsen, og endelig har vi haft Udvalget om pligtig afgangsalder, for så vidt angår dommere m.v. Og alle har bidraget til den her kæmpe, kæmpe ændring, som alt i alt har den samme overskrift, nemlig at få en mere smidig og fleksibel arbejds-gang ved domstolene.

Det, der bliver lagt frem i dag, er altså et meget grundigt og gen-nemarbejdet forslag, hvor dommere, advokater, alle dem, som arbej-der med det her i praktiken, ude i virkeligheden, har været inde og pege på, hvordan vi kan få det hele til at fungere mere smidigt, så borgerne oplever en bedre retssikkerhed, ved at sagerne bliver be-handlet, men så man samtidig sørger for, at nogle af de digitale løs-ninger, som den her tid, vi er i, også kalder på, også bliver inkorpo-reret ved domstolene.

Forskellige ordførere har rundet nogle af tingene, men jeg vil ge-rne lige nævne nogle af hovedelementerne, som indgår i lovforsla-get, som jo altså i øvrigt er meget, meget omfattende og indeholder mange forskellige ting.

For det første udmøntes forslagene fra Udvalget om bedre og me-re effektiv behandling af civile sager ved domstolene, og det er jo både store og små ændringer, som vedrører alle faser i behandlingen af civile sager, og som hver især kan medvirke til, at behandlingen af

sagerne bliver mere smidig, fleksibel og effektiv. I den forbindelse er der også noget om appelmuligheden, som også flere ordførere har været inde på.

Det udvalgsarbejde, som lagde op til lovforslaget, pegede på, at man kunne hæve appelgrænsen til 50.000 kr. Det synes jeg, også set i lyset af de høringssvar, der var, var for langt at gå. Derfor er jeg selv landet på en balance, som jeg synes kunne være okay, og det er at sige, at når tingene ikke har været pris- og lønfremskrevet siden 1990, ville det måske være okay, at vi satte det op til 20.000 kr., men altså ikke til de 50.000 kr., som udvalgene peger på.

Men det er selvfølgelig op til et folketingsflertal, om man kan se sig selv i den løsning. Jeg synes, det ville være en god ting at sørge for at få sat grænsen op, eftersom den ikke er blevet justeret i rigtig mange år, når vi samtidig sørger for, at andre mennesker, som har beløbsgrænser, som er mindre, stadig får mulighed for at få prøvet deres sager, hvis de går gennem Procesankenævnet, og hvor der også er klageadgang. Så jeg synes egentlig, at balancen er fundet her.

Det andet element i lovforslaget, jeg gerne vil sige noget om, er det, der kommer fra Retsplejerådet og handler om reglerne om syn og skøn. Der tror jeg at De Konservatives ordfører fik sagt, hvorfor pokker det nu ikke skulle hedde syns- og skønsmænd. Men der er altså alene tale om, at man også godt kan være kvinde, når man varetager sådan en stilling, og derfor er der lagt op til en ændring; det handler ikke om noget andet.

Der er her alene tale om at få skabt nogle forskellige forslag, som skal gøre, at det kan gå hurtigere, når man skal have gennemført syn og skøn, så sagsbehandlingstiden i sager om syn og skøn kan blive kortere, end den er i dag. Det handler om, hvis man ved domstolene, allerede når man sidder og behandler en sag, siger, at man påtænker, at det kan være muligt at få kigget på det her med syns- og skønsmænd, at så skal man kunne sige: Jamen så er det godt, så gå i gang, så behøver vi ikke at afbryde sagen og finde en ny dato, men så kan tingene løbe.

Det er altså en effektivisering i den forbindelse, fordi arbejdsprocesserne kan startes op og vi dermed ikke trækker sagerne i langdrag.

For det tredje udmøntes med lovforslaget forslagene fra Udvalget om varetagelse af skiftesagsbehandlingen og forslagene, der er kommet fra den af Domstolsstyrelsen nedsatte arbejdsgruppe, Arbejdsgruppen om effektivisering af byretternes behandling af dødsboskiftesager.

I overensstemmelse med udvalgets forslag lægges der ikke op til, at der skal ske en centralisering eller en regionalisering af skiftesagsbehandlingen. Derimod igangsættes nu ved Domstolsstyrelsen arbejdet med en nærmere analyse af de mere tekniske og økonomiske forhold, som er forbundet med en yderligere digitalisering af skiftesagsbehandlingen.

For det fjerde bliver der indført en hjemmel til, at der kan ske tvangsfuldbyrdelse på grundlag af gældsbreve m.v., som er underskrevet digitalt. Det foreslås endvidere, at bekendtgørelser af tvangsauktioner over fast ejendom fremover ud over i Statstidende som hovedregel kan ske på internettet. Og det er jo igen en modernisering, for hvis man som boligkøber er interesseret i at kigge efter en bolig, som er udbudt på tvangsauktion, kan man også lige så godt kigge efter den på nettet, hvor man i øvrigt kigger, når man kigger efter bolig, i stedet for at sidde med en avis. Det er alene noget, der handler om, at man også her følger med tiden.

Kl. 10:39

Som det sidste vil jeg nævne den deltidsordning og tilkaldeordning for dommere, som Udvalget om pligtig afgangsalder er kommet med; det indgår i lovforslaget sammen med enkelte yderligere ændringer vedrørende dommernes forhold. Og det synes jeg er en rigtig, rigtig fin ordning, hvor man sørger for, at dommere, som ellers

har nået den alder, hvor de skal træde tilbage, kan få lov til at fortsætte i en form for deltidsstillinger.

Som det fremgår, er der tale om en bred vifte af forslag inden for domstolsområdet, og jeg vil gerne sige, at jeg er sikker på, at rigtig mange af de her ting samlet set vil løfte sagsbehandlingen ved domstolene, som vil føre til, at både borgere og virksomheder, men også dem, som arbejder ved domstolene, vil synes, at sagerne kan glide bedre, og at retssikkerheden kan imødekommes endnu bedre.

Med de ord vil jeg egentlig gerne takke ordførerne for den positive modtagelse, der har været. Jeg er glad for at have fået muligheden for at indkalde alle Folketingets ordførere til en teknisk gennemgang, fordi der her er tale om et meget svært og stort område og der er masser af detaljer i det. Derfor glæder jeg mig selvfølgelig også til at besvare de spørgsmål, der måtte komme, og jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet vil få afklaret nogle af de andre ting.

I forhold til de spørgsmål, som er blevet rejst, og især det fra Venstre om muligheden for screening, altså om, at man gerne vil kigge på, om det kan være op til dommerne i byretten eventuelt at deponere, vil jeg gerne sige, at det vil jeg gerne se på. Jeg synes, det ville være godt, hvis der kunne komme et spørgsmål, for så skal jeg nok tage det med i mine overvejelser.

Liberal Alliance sagde, at man som udgangspunkt ikke er tilhænger af at begrænse appelklagemuligheden og sætte beløbet op til 20.000 kr. Man kunne jo også sætte det op til 17.000 kr., fornemmede jeg lidt der blev sagt, fordi det var der, man ville være, hvis man pris- og lønfremskrev, men så ville man jo omvendt skulle sige: Skal vi så have det her lovforslag på igen til næste år og næste år igen? Måske kunne man ved at sige 20.000 kr. sørge for, at der så i hvert fald var lidt rum til, at man ikke behøvede at gøre noget ved det. Men den debat kan man jo også tage under udvalgsarbejdet.

I forhold til tvangsfjernelser var Liberal Alliance i tvivl om det element, der indgår, om at afskære adgangen til at appellere en sag. Jeg er selv, og var det også som tidligere socialminister, meget, meget optaget af lige præcis den her del af forslaget, og jeg er meget begejstret for den. For det, der sker i nogle af de her sager, som jo er ganske tragiske, i og med at forældrene slås om forældremyndigheden til sidste bloddråbe, er, at selvom sagerne er afgjort ved den ene, den anden og den tredje instans og de har været igennem kommuner, udvalg, ankestyrelse, byretter, og hvor de ellers har været, er der nogen, der ikke giver op.

Det kan man godt forstå, fordi det for dem handler om deres mulighed for at være sammen med deres barn. Men nogle gange er der en domstol, som har truffet en beslutning om, at det ikke er sådan, det skal være, og der er det altså også vigtigt for barnet, at der på et tidspunkt kan blive sat et punktum, så man kan komme videre. Og der er nogle af de her meget, meget langstrakte sagsbehandlingsforløb og sagsbehandlingstider, man oplever, fordi sagerne ankes og ankes, ikke til barnets bedste. Og jeg er glad for, at man kan se i høringsvarene, at børneorganisationerne deler den holdning, og derfor vil jeg sige, at for mig er det her et forslag, som jeg synes er rigtig, rigtig vigtigt, og jeg er ikke i tvivl om, at det vil være til glæde for de børn, der nogle gange bliver taget som gidsler i nogle meget, meget lange retssager.

Jeg tror, det var det, jeg ville sige om det, og så vil jeg glæde mig til et forhåbentlig godt udvalgsarbejde. Jeg kan forestille mig, at der kommer mange spørgsmål, og dem skal jeg selvfølgelig sørge for at bestræbe mig på at få besvaret så hurtigt som overhovedet muligt.

Jeg er ked af, at De Konservative var kede af, at lovforslaget først kom på nu. Jeg synes bare, det var vigtigt at få det sat på nu – i stedet for at udskyde det til næste samling – for nogle af de her sagsbehandlingseffektiviseringer, som domstolene gerne vil i gang med, ville man være meget ulykkelig over at skulle vente på kom på tapetet. Så derfor valgte jeg altså at sige, at vi behandler det, også selv om

det er sidst på samlingen, i stedet for at udskyde det. Så det er forklaringen på det.

Kl. 10:43

Formanden:

Der er tre, der har bedt om korte bemærkninger. Først hr. Peter Skaarup.

Kl. 10:43

Peter Skaarup (DF):

Tak. Som også nævnt under ordførertalen er det faktisk på mange punkter gode forslag til modernisering af, hvad der sker hos domstolene, vi behandler her i dag. Selvfølgelig er det, som De Konservative var inde på, lidt sent, at forslaget er kommet, men nu må vi se, om vi kan nå at få det igennem. Jeg mener ikke, at man skal give nogen garantier for, at Folketinget kan nå at færdigbehandle det her, og jeg vil godt lige høre ministeren, om ministeren ikke er enig i, at der jo kan være ting, der skal opklares så meget i dybden, at det kan være nødvendigt at skubbe forslaget, når det er kommet så forholdsvis sent. Det var det ene.

Det andet er i forhold til domstolene og beløbsgrænsen. Kan ministeren fortælle, hvad ministerens begrundelse for at forhøje beløbsgrænsen er? Alt andet lige vil det jo betyde, at borgeren bliver stillet ringere i forhold til at kunne rejse sager ved landsretten, når man sætter det her beløb op.

Kl. 10:44

Formanden:

Ministeren.

Kl. 10:44

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

I forhold til spørgsmål 1 om, hvorvidt jeg kan sige noget om, om lovforslaget kan blive færdigbehandlet, vil jeg sige, at det da bestemt er mit håb, at det kan, men det er jo altid op til Folketinget at tilrettelægge Folketingets arbejde. Det kræver jo, at det kan komme til en tredje behandling, og at der er afgivet en betænkning. Så det er sådan set svaret på det. Det er op til Folketingets egen tilrettelæggelse, men jeg har nu lagt det frem og håber, at det kan komme igennem.

I forhold til beløbsgrænsen vil jeg sige, at uanset at man som borger står med en sag, som ikke betyder meget økonomisk set – nu er der selvfølgelig forskel på, hvad der betyder noget for folk; 10.000 kr. er sådan set mange penge, 20.000 kr. er også rigtig mange penge – skal man huske på, at nogle gange, når man fører de her sager, kan ens advokatombudsninger stort set ende med at blive lige så store, fordi advokatombudsninger er meget dyre. Det er selvfølgelig op til borgeren selv at vælge, om man synes, at man vil kaste de penge efter at føre en sag, men vi har jo tidligere, og her taler vi altså om helt tilbage i 1990, indført, at der skulle være en grænse, som var en minimumsgrænse, for, hvornår sagerne kunne køre videre. Hvis man i dag lavede en almindelig pris- og lønfremskrivning af de 10.000 kr., man havde i 1990, ville man havne på 17.000 kr. Der foreslår jeg bare for nemheds skyld, at vi siger 20.000 kr. Det er i øvrigt i modstrid med det, som udvalget foreslog, nemlig 50.000 kr. Det syntes jeg selv var meget højt, og derfor håbede jeg, at Folketingets flertal kunne være med på de 20.000 kr.

Kl. 10:45

Formanden:

Hr. Peter Skaarup.

Kl. 10:45

Peter Skaarup (DF):

Jeg forstår så, at begrundelsen er, at man gerne vil prisfremskrive beløbsgrænsen, men kunne man ikke godt forestille sig, at der er for-

skellige steder i retssystemet og andre steder i vores samfund med beløbsgrænser, hvor man egentlig bare gerne ville lave en bagatelgrænse, men ikke havde en holdning om, at man nødvendigvis skulle prisfremskrive de beløbsgrænser, man opererede med? Jeg synes og Dansk Folkeparti synes, det er udmærket at have en bagatelgrænse, men der er altså ingen grund til, at vi gør det sværere at komme til domstolene også med små sager.

Kl. 10:46

Formanden:

Ministeren.

Kl. 10:46

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Det skal være let at komme til domstolene. De fleste af os oplever heldigvis kun, hvis vi overhovedet oplever det, at være i kontakt med domstolsvæsenet en enkelt gang. Borgerne i Danmark har stor tillid til vores domstole, fordi de udfører et rigtig flot stykke arbejde og gør alt, hvad de kan, for at levere en service, der betyder, at alle borgere, som kommer dertil, oplever at blive taget alvorligt, og at deres sag bliver håndteret.

Det er dyrt at køre nogle af de her små sager. Vi har sagsbehandlingstider, som er for lange. Derfor indgår det her også som et element i at få sagsbehandlingstiderne nedbragt, for en anden del af at have et godt domstolssystem er, at borgere ikke skal vente alt for lang tid, inden deres sag kommer for. Dernæst har vi stadig væk mulighed for, at man kan gå til Procesbevillingsnævnet, hvis ens sag er principiel; man har klagemulighed. Og endelig den allersidste del, som handler om appelgrænsen og om at afskære muligheden for at kunne gå videre til landsretten, handler altså alene om, at hvis man ikke kan argumentere for, hvorfor der overhovedet skulle være grund for en ny sag, skal der være en høring først.

Kl. 10:47

Formanden:

Hr. Tom Behnke, kort bemærkning.

Kl. 10:47

Tom Behnke (KF):

Jeg er helt enig med ministeren i, at det lige så vel kan være kvinder som mænd, der foretager de her syns- og skønsforretninger, det var slet ikke det, jeg angreb. For hvis det var sådan, at ministeren virkelig ville fastholde sit udsagn her og nu om, at det er derfor, man laver en ændring, nemlig fordi det lige så vel kan være kvinder, så burde det jo hedde skønsmænd og skønne kvinder, men det gør man ikke.

Hvis det er det samme lovforslag, vi behandler i dag, så står der i L 178 § 1: Overalt i loven ændres syns- og skønsmænd til skøns- mænd. Punktum. Så det er altså ikke et ligestillingsspørgsmål, vi er ude i her. Vi er ude i, at man laver begreber om bare for at lave dem om, og jeg savner begrundelsen. Og når jeg gør det, så er det, fordi det er et udtryk, et begreb, som vi alle sammen kender: syns- og skønsmænd. Vi ved, hvad det er for en størrelse. Nu skal det hedde noget andet. Kommer det også til at betyde noget andet? Nej, det gør det ikke nødvendigvis. Hvorfor så ændre navnet?

Kl. 10:48

Formanden:

Ministeren.

Kl. 10:48

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil sige, at ligestillingsvinklen faktisk har været en del af det arbejde, der ligger forud for ændringen, men jeg vil næsten gå så langt som til at sige, at kommer der et ændringsforslag fra De Konservative

ve om, at det skal hedde skønne kvinder, så vil jeg overveje, om ikke jeg skulle stemme for.

Kl. 10:48

Formanden:

Hr. Tom Behnke.

Kl. 10:48

Tom Behnke (KF):

Jeg har jo oplevet meget morsomt, men det var slet ikke den vej, jeg ville ud ad, jeg vil bare prøve at illustrere, at ministeren er på galt spor. Ministeren bør gå hjem og læse lovforslaget en gang til og lige sikre sig, hvad det egentlig er, der står i lovforslaget her, for det, man skal huske på, er, at det stadig væk vil være sådan, at den forretning, der bliver udført, altså det arbejde, der bliver udført, er syns- og skønsarbejde. Det er et syn og skøn, der bliver foretaget. Og så er det sådan lidt underligt, hvorfor man lige har overvejet, at man så i øvrigt vil ændre det, sådan at det ikke længere skal hedde syns- og skønsmænd, det skal bare hedde skønsmænd. Det giver ingen mening. Hvor er vi henne? Hvis endda Ligestillingsnævnet har været inde over, og det ikke har ført noget som helst andet med sig andet end det her, så giver det ingen mening at ændre et begreb, som vi alle sammen kender, og som vi ved hvad betyder.

Så lad være med at lave det om. Det svarer til, at man ændrer ordet weekend til noget helt andet, bare fordi man synes, det skal laves om. Det er jo indgroet og en fast bestanddel, og alle i systemet, alle borgere ved, hvad det betyder, og hvad det dækker.

Kl. 10:49

Formanden:

Ministeren.

Kl. 10:49

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Ja, vi ved, hvad det dækker, og hvad det betyder. Der har været et længere udvalgsarbejde, hvor man har siddet og arbejdet med den her del af det. Jeg skal glæde mig til, også i et skriftligt svar, at rede-gøre for, hvorfor man har peget på, at det skal hedde, som man lægger op til.

Kl. 10:49

Formanden:

Fru Pernille Skipper for en kort bemærkning.

Kl. 10:49

Pernille Skipper (EL):

Tak. Som ministeren jo også kan høre, så er der jo lidt bekymring om tiden i forbindelse med det her. Jeg kunne godt høre, at ministeren meget gerne ville have det her gennemført hurtigt. Det er sådan en oplevelse, man tit kan få, at der er noget, som kan tage ekstremt lang tid at forberede i ministerierne, og når det så når i Folketingssalen, så har vi jo også travlt. Uden at forsøge at lyde polemisk, tror ministeren så selv, at vi får afsluttet det her, inden denne samling er overstået, for som der er andre, der har snakket om, er der er meget kort tid til et meget omfattende lovforslag?

Kl. 10:50

Formanden:

Ministeren.

Kl. 10:50

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Det er mit håb, at vi kan nå det, men det er selvfølgelig op til Folketinget at tilrettelægge sit arbejde. Der er en masse ting i det her, som jeg forstår at der stort set ikke er nogen der kaster sig over, men som er ting, man synes virker fuldstændig naturlige og giver god mening.

Så er der nogle få ting, som forskellige partier har rejst som problemstillinger.

Jeg håber da, at man vil kunne nå under udvalgsarbejdet i Folketinget at tage stilling til nogle af de ting, som man hver især synes kan være nogle ømme tæer. Jeg bidrager også meget gerne med at komme og hjælpe til, svare på spørgsmål og sørge for, at processen kan gå gelinde, men selvfølgelig: Kan vi ende med, at det skal blive udsat? Ja, det kan vi godt. Vi skal sørge for, at vi hver især ved, hvad det er, vi gør, inden vi trykker på knapperne, og at vi er enige om det. Vi kan selvfølgelig ikke være enige alle sammen, men man skal være enig med sin egen gruppe om, hvad man gør. Men jeg håber meget, at vi kan nå at få forslaget behandlet.

Kl. 10:51

Formanden:

Fru Pernille Skipper. Ikke mere? Jo? Nej? Ikke mere.

Tak til ministeren. Så er der ikke flere, der har bedt om ordet. Forhandlingen er sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 77:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpet straffniveau ved gruppevold.

Af Peter Skaarup (DF), Simon Emil Ammitzbøll (LA) og Tom Behnke (KF) m.fl.
(Fremsættelse 28.03.2014).

Kl. 10:51

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet. Justitsministeren.

Kl. 10:52

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Det, vi skal i gang med nu, er et beslutningsforslag fra Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti, som handler om at skærpe straffen for gruppevold.

Beslutningsforslaget pålægger regeringen, at der skal fremsættes et lovforslag, som skærper straffen for vold, der er begået af flere mennesker i forening – det, vi også kender som gruppevold. Med lovforslaget skal strafferammen for vold og voldelig sædelighedskriminalitet, som er begået af flere i forening, stige med indtil det halve. Forslagsstillerne peger i den forbindelse på, at der ikke skal være tvivl hos ofre og gerningsmænd om, at gruppevold straffes hårdere end tilsvarende vold begået af en enkelt gerningsmand.

Det kan jo alt sammen lyde meget godt, men for lige at slå det fast skal jeg starte med at sige, at regeringen ikke kan støtte beslutningsforslaget. Det kan vi ikke, fordi det allerede er sådan, at det er en skærpende omstændighed, når der er flere personer i fællesskab om at begå volds-kriminalitet.

Der er jo ikke nogen tvivl om, at det er ganske voldsomt at blive udsat for vold, og det er endnu mere voldsomt at blive udsat for det, når der er flere, der har rottet sig sammen mod en. Og derfor indgår det sådan set allerede i dag som en skærpende omstændighed ved udmålingen af straffen. Regeringen er ikke enig med forslagsstiller-

ne i, at der er behov for yderligere muligheder i forbindelse med den her type sager. Og det er vi ikke, fordi straffeloven allerede i dag indeholder forskellige regler om, hvordan man fastsætter en straf. Det gælder både de generelle regler og de mere specifikke regler.

Jeg vil ikke her fra talerstolen komme med en fuldstændig redegørelse for reglerne om straffastsættelse, men helt grundlæggende kan jeg sige, at der ved fastsættelse af straf generelt lægges vægt på lovovertrædelsens grovhed og på oplysninger om gerningsmanden. Herudover nævner straffeloven en række omstændigheder, der i almindelighed skal indgå som eksempelvis skærpende eller formildende omstændigheder ved en strafs fastsættelse. Særlig relevant i den forbindelse er selvfølgelig, at det udtrykkeligt fremgår, at hvis en gerning er udført af flere i forening, skal det i almindelighed indgå som en skærpende omstændighed i forbindelse med straffastsættelsen.

Ud over de generelle regler om fastsættelse af straf indeholder straffeloven som nævnt også nogle mere konkrete regler om straffastsættelse. Jeg vil gerne nævne to af dem. For det første kan straffen for vold og grov vold forhøjes med indtil det halve, hvis gerningsmanden tidligere er dømt for visse forbrydelser, hvori forsætlig vold har indgået. For det andet indebærer den såkaldte bandeeparagraf, at straffen for bl.a. grov vold under visse omstændigheder kan forhøjes med indtil det dobbelte. Der er altså allerede regler, der gør det muligt at skærpe straffen i sager om gruppevold.

Men én ting er de lovgivningsmæssige rammer; de gør det jo ikke alene, vi skal også se på, hvordan de bliver anvendt i praksis. Og her er jeg glad for at kunne konstatere, at de her regler bliver anvendt. Rigsadvokaten har f.eks. udtalt, at det er hans vurdering, at vold begået af flere i forening ved straffens fastsættelse som det klare udgangspunkt indgår som en skærpende omstændighed. Det fremgår af besvarelsen fra november 2013 af Retsudvalgets spørgsmål nr. 24.

Herudover er formanden for Dommerforeningen bl.a. citeret for at have sagt, at en dom på 60 dage typisk bliver øget til 90 dage, hvis der er tale om, at der har været flere overfaldsmænd. Citatet er gengivet i en artikel i Jyllands-Posten den 3. juni 2013. I samme artikel er formanden for Advokatrådets Strafferetsudvalg citeret for at have sagt, at dommerne helt systematisk bruger lovens bestemmelser og straffer hårdere, når der er tale om, at flere i forening har begået volden. Så det tillægges altså allerede vægt, hvis der er flere gerningsmænd om voldskriminaliteten.

Jeg vil også benytte lejligheden til at knytte nogle bemærkninger til de statistiske oplysninger om vold begået i forening, som forslagsstillerne baserer beslutningsforslaget på. I bemærkningerne til beslutningsforslaget er det anført, at andelen af voldstilfælde, hvor volden er begået af flere i forening, er steget fra 32 pct. i 2005 til 44 pct. i 2012. Isoleret set er de her tal rigtige. De stammer fra en rapport, som er udarbejdet af bl.a. Justitsministeriets forskningskontor, og rapporten er baseret på en interviewundersøgelse med et repræsentativt udsnit af 12.000 danskere.

Rapporten viser, at der ikke er tale om en jævn udvikling i antallet af voldstilfælde, der er begået af flere i forening, i perioden fra 2005 til 2012. Tallene svinger derimod en del fra år til år. Tallene kan altså ikke ses som udtryk for en stigende tendens. Til illustration af det fremgår det f.eks. også af rapporten, at andelen af voldstilfælde med mere end én gerningsmand ligeledes udgjorde 44 pct. af det samlede antal voldstilfælde i 2008, mens den i 2009 blot udgjorde 36 pct. Så der er en betydelig statistisk usikkerhed forbundet med de her tal.

Rapporten med tal fra 2013 er endnu ikke færdig, men jeg kan allerede nu løfte sløret for, at de foreløbige beregninger viser, at andelen af voldstilfælde med mere end én gerningsmand er lavere i 2013 end i 2012. De endelige tal må vi vente lidt med at få, men det siger

altså samlet set, at den statistiske virkeligheden er mere nuanceret end som så.

Lad mig på den baggrund kort sammenfatte: Voldskriminalitet og ikke mindst voldskriminalitet begået af flere i forening er fuldstændig uacceptabelt. Det er regeringens opfattelse, at det allerede understøttes af den gældende lovgivning, ligesom det også som nævnt tillægges vægt i praksis. Regeringen kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget. Tak.

Kl. 10:57

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Peter Skaarup.

Kl. 10:57

Peter Skaarup (DF):

Tak. Det er selvfølgelig ærgerligt, at regeringen ikke vil støtte en skærpelse, når det gælder gruppevold, for vi ser nogle grelle eksempler på, hvad det betyder for et menneske, der bliver omringet af en lidt større gruppe mennesker og slået og sparket; det har meget voldsomme konsekvenser for den enkelte, ikke bare fysisk, men selvfølgelig også psykisk bagefter. Derfor havde vi gerne fra forslagsstillerens side set, at regeringen ville tage nogle initiativer på det her område, og hvis ikke det lige kunne være det, der er her i forslaget, så i hvert fald et andet forslag, der skærper tonen over for dem, der udøver vold sammen mod nogle svage ofre – som det ser ud til, desværre, at de i mange tilfælde gør.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge, når ministeren siger – og det siger Rigsadvokaten jo også – at det allerede i dag i nogle tilfælde betragtes som en skærpende omstændighed, at volden er foregået i forening, om justitsministeren så vil drage omsorg for, at vi i Folketinget får at vide, hvordan det helt præcis betragtes som en skærpende omstændighed. Altså, kan ministeren fremvise nogle tal, der viser, at man får en vis procentdel oveni, når der er tale om vold i forening? Vi har jo forgæves forsøgt at spørge til det i Retsudvalget, og der findes ikke nogen tal. Vil ministeren fremskaffe de tal?

Kl. 10:59

Formanden:

Ministeren.

Kl. 10:59

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Som jeg nævnte i min tale, refererede jeg til et svar, som er afgivet i november 2013, og jeg har bestemt indtryk af, at nogle af de her tal står i det. Men hvis Folketinget og Retsudvalget har et ønske om yderligere tal, synes jeg, man skal stille et spørgsmål. Så skal jeg selvfølgelig bestræbe mig på at få indhentet de korrekte besvarelser. Vi har jo også til brug for udarbejdelsen af talen her naturligvis været i kontakt med Rigsadvokaten, som også har givet os de tal, som jeg har anvendt i talen, og de tal indgår jo så nu i sagsbehandlingen.

Kl. 10:59

Formanden:

Hr. Peter Skaarup.

Kl. 10:59

Peter Skaarup (DF):

Det er rigtigt, at vi har fået det her svar på spørgsmål 24, men der fremgår det jo, at Rigsadvokaten ikke er i besiddelse af statistisk materiale over voldsdomme, hvor det forhold, at forbrydelsen er begået i forening, bliver beskrevet som noget, der har betydning for skærpelsen i retssystemet. Det er derfor, vi sådan set bare efterlyser facts. Så er det jo meget, meget nemmere at diskutere og meget nemmere også at holde regeringen op på, hvis regeringen mener, at det er en meget skærpende omstændighed. Så kan ministeren ikke sikre os de

facts, så vi eventuelt i næste folketingssamling er blevet klogere på, hvad der egentlig er situationen?

Kl. 11:02

Kl. 11:00

Formanden:
Ministeren.

Kl. 11:00

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Som jeg nævnte, bliver det allerede tillagt vægt, og jeg nævnte også, at formanden for Dommerforeningen er citeret for at have sagt, at en dom på 60 dage typisk bliver øget til 90, hvis der er flere om overfaldet. Jeg nævnte også, at formanden for Advokatrådets Strafferetsudvalg er citeret for at have sagt, at dommerne helt systematisk bruger lovens bestemmelser og straffer hårdere, når der er tale om, at der er flere i forening, som har begået volden.

Jeg bliver spurgt til nogle konkrete tal, og jeg skal selvfølgelig gå tilbage og undersøge, om ikke de kan fremskaffes, for jeg forstår godt ønsket om dem, og jeg vil meget gerne se, om ikke det kan lade sig gøre.

Kl. 11:01

Formanden:

Hr. Tom Behnke, kort bemærkning.

Kl. 11:01

Tom Behnke (KF):

Når nu virkeligheden forandrer sig, bliver vi jo nødt til at forholde os til det. Det, der er sagen, er, at de gældende regler for så vidt er gode nok. Vi har den bestemmelse, at hvis det er flere i forening, er der mulighed for, at det er en skærpende omstændighed, og at domstolene kan give lidt mere i straf, og det gør domstolene også – meget lidt, men der er en ekstra straf, når det er gruppevold og det er flere i forening, der begår en kriminel handling. Så reglerne er jo sådan set er gode nok.

Men virkeligheden løber jo fra lovgivningen, for det, vi ser, er, at til trods for at ministeren synes, at reglerne er gode nok, eskalerer andelen af gruppevold i forhold til vold i det hele taget voldsomt. Der er en enorm stigning i gruppevolden. Hvad vil ministeren gøre for at bremse det? Man kan jo ikke bare læne sig tilbage og sige: Alting er fint, det har virket de sidste 200 år, så det går nok. Når der pludselig er sådan en eksplosiv stigning, må man jo forholde sig til det og komme med et bud på, hvad vi skal gøre ved det.

Kl. 11:02

Formanden:
Ministeren.

Kl. 11:02

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Det er ikke korrekt, at der er en eksplosiv stigning. Som jeg rede-gjorde for i min tale, kan de tal, der er brugt, ikke tages til indtægt for, at der er tale om en stigende tendens. Der er tale om nogle tal, som varierer ganske meget fra år til år. Det fremgår eksempelvis af rapporten, at der i 44 pct. af det samlede antal voldstilfælde i 2008 var tale om, at der havde været mere end én gerningsmand, og i 2009 var det så 36 pct. Rapporten for 2013 har vi ikke endnu, men den viser, at tallet var lavere i 2013, end det var i 2012. De her tal synes jeg ikke at man kan tage som belæg for, at der er tale om en stigende tendens, tværtimod.

Kl. 11:02

Formanden:

Hr. Tom Behnke.

Tom Behnke (KF):

Jeg tror, ministeren simpelt hen bliver nødt til at åbne øjnene og måske bevæge sig en lille smule uden for Christiansborgs tykke mure. Altså, det er oplevelsen i hele samfundet, at der er en stigende tendens til, at de her tøsedrenge, der ikke tør gøre noget på egen hånd, slår sig sammen, og at de voldsoverfald, der kommer til at finde sted, er meget, meget voldsomme – og ofrene lider i den grad overlast.

Man kan jo ikke bare sidde og sige: Der er noget statistisk usikkerhed, så det gør vi ikke rigtig noget ved. Det har der måske været inden for de sidste par år, men hvis man kigger tilbage gennem tiden, er det et relativt nyt fænomen, og der har jo været en stigning inden for de senere år. Det er der ingen tvivl om. Men hvad er det, der skal til, for at ministeren overhovedet vil prøve at tage det her bare en lille smule alvorligt?

Kl. 11:03

Formanden:

Ministeren.

Kl. 11:03

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg synes, at vi skal tage det alvorligt, og det synes jeg egentlig også at vi gør. Jeg mener, at vi i Folketinget sådan set i bred enighed har vedtaget flere forskellige strafskærper, som gør, at man straffer hårdere, når der er tale om forbrydelser, der bliver begået i forening, og hvor der altså er mere end én gerningsmand. Vi har også mulighed for at lade det indgå som et ekstra strafskærpende element, hvis en gerningsmand har været dømt tidligere for en voldelig forbrydelse, og vi har også mulighed for at give dobbelt straf, hvis man kan bruge nogle af de bandeparagraffer, som vi i øvrigt også har indført. Så vi har muligheder for at lægge lidt ekstra på straffen, og de bliver anvendt derude.

Igen: Tallene om, at der skulle være flere, der begår gruppevold, kan jeg altså ikke, selv hvis jeg går ud på den anden side af Christiansborgs tykke mure, bekræfte. Det, jeg i stedet for kan, er at lytte til, hvad Forskningskontoret i Justitsministeriet, som er dem, der har den her viden, siger, og de siger til mig, at tallene ikke kan tages som udtryk for en stigende tendens.

Kl. 11:04

Formanden:

Tak til justitsministeren. Hr. Preben Bang Henriksen som Venstres ordfører.

Kl. 11:04

(Ordfører)

Preben Bang Henriksen (V):

Tak. Folketinget behandler forslaget om skærpet strafniveau for gruppevold, og jeg kan indledningsvis sige, at Venstre er positive over for forslaget.

Forslaget går ud på, at straffen skal skærpes eller kan stige med indtil det halve, hvis overtrædelsen sker af flere i forening. Man kan så spørge, hvad forskellen så egentlig er til bestemmelsen, som vi har i straffelovens § 81, stk. 2, i dag. Den siger, at det i almindelighed skal indgå som en skærpende omstændighed, at gerningen er udført af flere i forening. Det skal i almindelighed indgå som en skærpende omstændighed, og nu præciserer man altså ifølge det her beslutningsforslag, at straffen skal stige med indtil det halve.

Jeg skal ikke dechifrere, hvad forskellen bliver. Det kan man jo først se, hvis beslutningsforslaget vedtages og regeringen retter ind derefter og kommer med et nyt lovforslag. Men der er jo ingen tvivl

om, hvad forslagsstillerne mener, nemlig at gruppevold skal straffes mere, end det i praksis straffes i dag.

Hvordan straffes det så i dag? Der har jeg lyttet til den tidligere ordveksling mellem ministeren og hr. Tom Behnke, og jeg kan kun sige, at man jo kan lave statistikker om alt mellem himmel og jord, men der er nok ikke noget så vanskeligt at lave statistikker om som retssager, fordi selv en lille ændring har betydning. Ved et tidligere forslag talte vi om, hvor mange sager der ændredes i anken. Hvis man har fået medhold i 100.000 og nu kun får medhold i 95.000 i landsretten, ja, så har landsretten jo ændret sagen. Det er bare et eksempel, som ikke har noget med det her forslag at gøre, men måske illustrerer, at vi i det hele taget skal passe på med statistikker – generelt, men i hvert fald inden for kriminalretten her.

I dag skal dommerne vurdere sagens samlede omstændigheder, og i dag skal det indgå som en skærpende omstændighed, at gerningen er udført af flere i forening. Det er forslagsstillerens opfattelse, at det gør det ikke. Som jeg nævnte før, kan man ikke føre noget statistisk bevis for det. Ministeren har refereret nogle udtalelser, og på en eller anden måde er vi nok tilbage til at vurdere, hvad man selv føler, og hvad befolkningen i det hele taget føler.

Jeg kan se, at forslagsstillerne refererer et eksempel her i bemærkningerne til forslaget. Jeg kan ikke lade være med at tænke på et andet eksempel på en forbrydelse, der er blevet pådømt af retten i Odense her i efteråret, hvor flere i forening skar øret af en person, forsøgte at kratte øjet ud på vedkommende og i det hele taget torturerede og vansirede vedkommende i alvorlig grad. Det indbragte den, der var bandleder, 3 års fængsel, og det vil sige, at han skal sidde i spjældet i 1½-2 år, indtil han prøveløslades, må man forvente. Det indbragte dem, der havde deltaget i en mindre del af torturen, 2 års fængsel. Så de skal nok ind i 1-1 2/3 år. Det var i hvert fald en forbrydelse, der blev udført af flere i forening.

Man kan jo altid diskutere, om man skal basere lovgivningen på enkeltsager osv., men jeg siger bare, at det i hvert fald sammen med mine øvrige erfaringer gør, at jeg har en fornemmelse af, at de her regler ikke praktiseres i det omfang, som de burde blive, altså at straffen ikke er så alvorlig, som den burde være i henhold til straffelovens § 81, stk. 2.

På den baggrund kan jeg støtte forslagsstillerens ønske om at få præciseret, at gruppevold skal, om jeg så må sige, takseres højere. Så med de bemærkninger kan Venstre støtte forslaget.

Kl. 11:08

Formanden:

Tak til Venstres ordfører. Fru Trine Bramsen som socialdemokratisk ordfører.

Kl. 11:08

(Ordfører)

Trine Bramsen (S):

Der kan ikke være to meninger om, at vold og gruppevold er et ondt, som vi politikere skal gøre alt, hvad der står i vores magt, for at bekæmpe. Vi Socialdemokrater deler forslagsstillerens foragt over for voldsmand og finder det dybt unfair, når grupper går løs på ét offer. Netop derfor har vi Socialdemokrater sat hårdt mod hårdt i kampen for at undgå den type af sager ved forebyggelse og ved en stærk politiindsats og ikke mindst ved at straffe hårdt.

Beslutningsforslaget pålægger regeringen at fremsætte et lovforslag, som skærper straffen for vold begået af flere i forening, altså gruppevold. Med lovforslaget skal strafferammen for vold og voldelig sædelighedskriminalitet, som er begået af flere i forening, kunne stige med indtil det halve. Forslagsstillerne peger i den forbindelse på, at der ikke skal være tvivl hos ofre og gerningsmænd om, at gruppevold straffes hårdere end tilsvarende vold begået af en enkelt gerningsmand.

Straffeloven indeholder allerede i dag en række muligheder for hårdere straf i forbindelse med gruppevold. Ved fastsættelsen af straffen skal der allerede i dag lægges vægt på lovovertrædelsens grovhed og på oplysninger om gerningsmanden. Det fremgår tydeligt af straffeloven, at hvis en gerning er udført af flere i forening, skal det i almindelighed indgå som en skærpende omstændighed i forbindelse med straffastsættelsen. Hertil kommer, at straffen for vold og grov vold kan forhøjes med indtil det halve, hvis gerningsmanden tidligere er dømt for visse forbrydelser, hvori forsætlig vold har indgået. Også bandeparagraffen kan anvendes i denne sammenhæng.

Vi Socialdemokrater har ingen fine fornemmelser, når det kommer til strafskærper. Vi har ingen problemer med at slå hårdt ned på voldsforbrydere, hverken når de handler alene eller i grupper, men strafskærper skal have en effekt og gøre en forskel, og det er der intet der peger på at dette forslag vil have.

På den baggrund skal jeg meddele, at vi Socialdemokrater ikke kan støtte forslaget.

Kl. 11:10

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Peter Skaarup.

Kl. 11:10

Peter Skaarup (DF):

Det er jo ærgerligt, men jeg kunne godt tænke mig at spørge Socialdemokraterne, om Socialdemokraterne også har et ønske om at finde ud af, i hvor høj grad det, som Socialdemokraterne siger er domstolens politik, nemlig at man giver lidt højere straffe, når der er tale om en gruppevold, bliver brugt af domstolene. For i de svar, vi har fået fra den socialdemokratiske justitsminister i sin tid, kan vi jo se, at det findes der ikke nogen tal for, og den fornemmelse, man kan få, når man følger nogle af sagerne, hvad vi er nogle stykker der har gjort, er, at det desværre ikke er noget, det giver noget særlig ekstra, hvis det overhovedet giver noget ekstra, i den faktiske udmåling af straffen hos domstolene. Så vil Socialdemokraterne give et tilsagn om, at nu får vi nogle klare tal for, hvor meget ekstra det giver i dag? Og så kan vi jo diskutere, hvor meget ekstra det så skal give i virkeligheden ud fra det politiske ønske, der er på Christiansborg.

Kl. 11:11

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:11

Trine Bramsen (S):

Jeg synes, justitsministeren svarede rigtig godt på det spørgsmål, og vi Socialdemokrater bakker selvfølgelig justitsministeren op.

Kl. 11:11

Formanden:

Hr. Peter Skaarup.

Kl. 11:11

Peter Skaarup (DF):

Undskyld, kan vi ikke komme det lidt nærmere? For det er jo altid en god idé, når man fremfører påstande i Folketinget, at dokumentere dem. For det kan jo næsten kun blive en påstand, når man ikke kan dokumentere, hvad effekten er af, at der er en mulighed for at give højere straffe. Er det ikke en meget god idé, at man, når man fremfører påstande, så kan dokumentere dem med facts? Jeg tror i hvert fald, det er en god idé. Så jeg må efterlyse, at Socialdemokraterne tager det her alvorligt, for det er nogle alvorlige sager, ikke mindst for dem, det går ud over, når de bliver slået til plukfisk.

Kl. 11:12

Kl. 11:15

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:12

Trine Bramsen (S):

Der skal på ingen måde herske tvivl om, at Socialdemokraterne tager det her meget alvorligt, og det er jo også derfor, vi har støttet straffeskærper gennem de seneste 10 år på det område og gør alt, hvad vi kan, for at forebygge, at der sker vold. For det ypperste, vi politikere kan tilbyde, må trods alt være at forebygge, så det slet ikke sker. Det bedste, vi kan tilbyde danskerne, må være, at de undgår at blive ofre enten for enkeltpersoners vold eller gruppers vold.

Når det så er sagt, er vi, som jeg også sagde i min tale, ikke bange for at straffe, så hvis det kan dokumenteres, at der er en effekt ved at straffe, er vi bestemt åbne over for straffeskærper. Men nu er det jo i det her tilfælde forslagsstillerne, der påstår, at der er en effekt ved at straffe hårdere, så jeg mener også, at forslagsstillerne i den her forbindelse må komme med dokumentation for, at det her forslag vil forårsage færre voldstilfælde.

Kl. 11:13

Formanden:

Tak til ordføreren. Hr. Jeppe Mikkelsen som radikal ordfører.

Kl. 11:13

(Ordfører)

Jeppe Mikkelsen (RV):

Tak for ordet. Jeg vil gøre det relativt kort. Jeg er meget enig med fru Trine Bramsen. Vi kan i Det Radikale Venstre ikke støtte forslaget. Som alle andre tager vi naturligvis også skarpt afstand fra vold generelt set og selvfølgelig også fra gruppevold. Vores hovedårsag til at afvise forslaget er, at det allerede i dag er en skærpende omstændighed, når der er tale om gruppevold, og det mener vi sådan set er tilfredsstillende.

Må jeg så ikke bare lige kort knytte en kommentar til finansieringen. For nu har vi faktisk punktet de borgerlige i forhold til at komme med finansiering, når de foreslår straffeskærper. Sådan har det lydt både fra regeringen, SF og Enhedslisten, og indtil nu har det været sådan, at man bare har foreslået straffeskærper uden at tænke over, at det selvfølgelig koster i form af flere fængselspladser. Retsområdet har været sådan en eller anden lille oase, hvor økonomisk ansvarlighed simpelt hen ikke har været gældende. Det er den altså på alle mulige andre områder, men den har ikke været gældende lige på retsområdet, når det gjaldt straffeskærper. De borgerlige nægtede at finde finansiering til deres forslag og sagde, at det ikke skulle komme an på det, hvis man foreslog straffeskærper.

Men lur mig, om det ikke har sneget sig ind i det her beslutningsforslag. Der er faktisk en lille bemærkning til sidst om finansieringen, og så har man faktisk levet op til det ønske, som både regeringen, SF og Enhedslisten har haft, og jeg vil da sådan set gerne takke for, at man nu begynder at overveje finansiering. Så kan vi diskutere, om den konkrete finansiering holder. Det har vi haft diskussioner om i forbindelse med beslutningsforslaget, som der henvises til. Men jeg vil gerne takke for, at den i det mindste er med, og så vil jeg da håbe, at det bliver praksis fremadrettet. Tak for ordet.

Kl. 11:15

Formanden:

Tak til ordføreren. Fru Karina Lorentzen Dehnhardt som SF's ordfører.

(Ordfører)

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Man må sige, at gruppevold har et potentiale til at kunne blive en særlig barsk oplevelse for offeret, som jo kan blive sat i en situation, hvor han eller hun føler sig afmægtig over for en hel gruppe. Og det har en helt anden karakter end noget, som – kan man sige – måske bliver udløst af et tilfældigt værtshusslagsmål, hvor der er alkohol indblandet, og hvor det opstår meget pludseligt og tilfældigt. Derfor skal der også være en straf, som kan mærkes, en konsekvens, som kan mærkes. Og vi er sådan set tilfredse med, at det allerede i dag indgår som en skærpende omstændighed. Gør man noget i forening, gør man noget som gruppe, så falder hammeren sådan set også hårdere. Og justitsministeren har egentlig fint redegjort for her fra talerstolen i dag, hvordan advokater og dommere sådan set også oplever at det bliver brugt ude i virkeligheden.

Jeg synes, man skal være meget varsom med at lave ekstremt detaljeret lovgivning, sådan som jeg synes at beslutningsforslaget lægger op til. Jeg synes, vi kom rigtig, rigtig galt af sted med knivlovforslaget, som SF godt nok ikke var en del af. Jeg synes, det er meget fornuftigt, at vi efterlader et skøn til domstolene, så de har mulighed for at tage stilling til det, når der er skærpende eller formildende omstændigheder.

Så må jeg afslutningsvis bare sige, ud over at vi ikke kan støtte det her forslag, at jeg har virkelig svært ved at forstå, at der ikke, når de her gruppevoldssituationer opstår, er bare én i sådan en gruppe, som siger fra, at der ikke bare er én, som har betænkeligheder og bremser de andre. Jeg ville ønske, at vi kunne forebygge det her lidt bedre, og jeg tror simpelt hen, at vi mangler mere konkret viden om, hvad det er for nogle dynamikker, der opstår, og hvordan man kan bremse det på forhånd. Det synes jeg vi burde være meget mere optaget af. Jeg har ikke en gylden løsning, jeg kan lægge frem her i dag, men det optager mig sådan set rigtig meget.

Så vil jeg sige, at når de her situationer opstår, når skaden er sket, så er det virkelig vigtigt, at vi tager hånd om ofrene. Og jeg blev meget inspireret af Jesper Ryberg, som fortalte lidt om det på en retssikkerhedskonference for snart et par uger siden, hvor der var en del af os fra Retsudvalget til stede. Han sagde, at offerets oplevelse af straffen i den sidste ende handler meget om, hvordan man når hen til slutresultatet – altså, oplever man, at man bliver taget ordentligt imod hos myndighederne, at politiet er høflige og venlige, og at sagen er grundigt vurderet og gennemarbejdet, så er man sådan set også tilbøjelig til at acceptere slutresultatet, at acceptere straffen. Det synes jeg er meget interessant, og det tror jeg er noget, vi skal arbejde videre med, altså at ofrene oplever, at de faktisk bliver hørt, at de faktisk får den hjælp, som de kan ønske sig, når de her overgreb er sket. Så det tror jeg er et sted, hvor vi godt kunne lægge noget mere fokus i fremtiden.

Kl. 11:18

Formanden:

Tak til SF's ordfører. Fru Pernille Skipper som Enhedslistens ordfører.

Kl. 11:18

(Ordfører)

Pernille Skipper (EL):

I straffeloven er der en paragraf, der hedder § 81, hvor man opregner en hel række af omstændigheder, som generelt betyder, at hvis det nævnte er sket, så skal straffen være lidt højere; man kalder det sådan generelle skærpende omstændigheder. Det betyder, at når dommere sidder og kigger på en sag, så kigger de ned på den her liste, og så står der, at det skal være en skærpende omstændighed, hvis en strafbar handling er begået af flere i forening. Altså, hvis man kigger

på, hvad straffen skal være for vold, så skal den være lidt højere, hvis man har været flere om det.

Baggrunden for det er jo, at vi i Danmark straffer for det, man kalder forsættet, altså de onde tanker eller det onde formål, der ligger bag en handling. Des mere kynisk planlagt en handling er, des hårdere straffer vi, fordi vi moralsk mener, at det er mere groft, hvis man har handlet meget bevidst eller været meget kynisk i sin udførelse af en handling. Og når flere mennesker går sammen om en forbrydelse, er det jo ofte meget udtalt og dermed i en eller anden udstrækning planlagt på forhånd.

Som forslagsstillerne også gennemgår i bemærkningerne til det her beslutningsforslag, er der groft sagt to slags vold, når der er flere i forening, der begår vold. Enten er der tale om sådan en sirligt planlagt afstraffelse, eller også er der tale om sådan et helt kynisk tilfældigt overfald, som begås sådan for morskabens skyld efter en eller anden mærkelig tankegang. De to situationer er bestemt mere strafværdige, end når en person f.eks. bliver fuld på et værtshus og bliver sur og så kommer op at slås i et værtshusslagsmål. Det er der ikke nogen tvivl om. Så langt er Enhedslisten også enig med forslagsstillerne: Vold begået af flere i forening skal føre til højere straf. Og sådan er det også i dag.

Så er det jo lidt, som om forslagsstillerne pludselig er blevet opmærksomme på, at det, de foreslog i pressen – da der var en journalist, der kom med en mikrofon og sagde: Hvad vil man gøre ved den her skrækelige sag? – allerede eksisterer; det var vist ikke så godt. Og så finder man på, at så kan man ligesom lave et eller andet på en lidt anderledes måde. I det her forslag indebærer det, at der skal ind sættes en konkret bestemmelse, som i højere grad styrer strafudmålingen, når dommerne sidder og kigger på en konkret voldssag. Det skal ske, ved at man skriver i straffeloven, at straffen kan stige indtil det halve, hvis handlinger er begået af flere i forening.

Ud af det kan man efter min mening udlede, at enten så vil forslagsstillerne hellere have, at det er Folketinget og ikke domstolene, der skal agere dømmende magt – det vil jeg ikke sådan være helt overrasket over, når man kigger på, hvad det er for nogle partier, der har fremsat det her forslag, det sker i ny og næ – eller også ønsker forslagsstillerne sådan helt principielt, at den skærpende omstændighed vedrørende en handling begået af flere i forening er et vigtigere kriterium for strafudmåling end de øvrige skærpende og formildende omstændigheder, der er fastsat i straffeloven. Så kommer det naturlige spørgsmål jo så: Hvilken af de øvrige omstændigheder, der er opregnet i § 81, er så næstvigtigst? Og hvilke af de formildende omstændigheder er vigtigst og næstvigtigst?

Det holder ikke, at man sådan graduere skærpende og formildende omstændigheder; det er op til domstolene. Det er en uskik, at folketingsmedlemmer ikke kan respektere, at udmålingen af straffe er noget, domstolene skal foretage. Jeg må sige, at jeg har forslagsstillerne mistænkt for at være kommet til at sige noget i pressen, som man så senere skulle sno sig ud af ved det her beslutningsforslag.

Enhedslisten kan ikke støtte forslaget. Vi mener, at det er op til domstolene at udmåle domme i Danmark.

Kl. 11:23

Formanden:

Hr. Peter Skaarup for en kort bemærkning.

Kl. 11:23

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil sige til fru Pernille Skipper, at det jo egentlig startede meget godt med den ordførertale, der blev holdt, og det var lige før, man tænkte, at nu kommer der et ja, og så har vi et flertal uden om regeringen, for at vi får en højere straf på det her område. Det lykkedes så ikke helt til sidst, fordi der kom et eller andet ind om, at vi ikke skulle være dommere, vi skulle bare være lovgivere. Men det er jo faktisk det, vi er. Det er jo faktisk det, vi er, i det her forslag. Vi si-

ger jo faktisk, at vi så fra Folketingets side ønsker, at det skal medføre en klart højere straf, hvis man begår vold i grupper.

Hvorfor gør vi det? Det er jo, fordi domstolene i nogle tilfælde – og det tror jeg heller ikke kan være gået fru Pernille Skippers næse helt forbi – ikke udnytter de muligheder, der er i vores lovgivning. Nu har vi i dag en diskussion om datakriminalitet, hvor flere siger: Jamen, det er da rigtig nok, at vi har en strafferamme på flere års fængsel i sådan nogle sager, men der bliver kun givet bøder. Det er et problem, og det diskuterer vi så.

Kunne vi ikke også godt diskutere det her? For det er da faktisk vigtigt, at vi kommer de lovlydige borgere til undsætning?

Kl. 11:24

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:24

Pernille Skipper (EL):

Jamen jeg fuldstændig enig i, at det skal give højere straf, når en forbrydelse er begået af flere i forening, og sådan er det også i dag, og det sker også. Altså, sådan bliver det også udmålt af domstolene i dag, så det er der ikke rigtig nogen grund til.

Altså det, det her forslag sådan set betyder i praksis, er jo, at hr. Peter Skaarup mener, at det, at noget er begået af flere i forening, skal føre til endnu højere straffe, end hvis der f.eks. er tale om en anden skærpende omstændighed – at der er tale om en særlig grovhed eller kynisme – fordi det er vigtigere. Det giver ikke nogen mening. Hvis hr. Peter Skaarup vil gennemføre det her beslutningsforslag, skylder han at opregne, hvilke af de skærpende og formildende omstændigheder der så er nummer to, tre, fire osv. – ellers kan domstolene ikke finde rundt i det, og så er det i praksis os, der beslutter, hvad der skal dømmes i konkrete sager.

Må jeg så ikke også bruge mine sidste 12 sekunder på at sige, at hr. Peter Skaarup altid vil have højere straffe. Det er hr. Peter Skaarups automatreaktion på alting. Hr. Peter Skaarup sætter sig ikke ind i retstilstanden, før han kræver det.

Kl. 11:25

Formanden:

Hr. Peter Skaarup.

Kl. 11:25

Peter Skaarup (DF):

Jamen det er såmænd bare ganske kort, fordi et eller andet sted er vi jo ret enige om, at det skal give højere straffe. Når vi så spørger vores justitsminister, om det giver højere straf, og hvor meget højere straffe, det giver, når man laver gruppevold, så kan vi jo ikke få svar. Der findes ikke noget materiale, der kan fortælle os det, og derfor er det, jeg vil spørge Enhedslisten, om vi så ikke i det mindste måske kunne ende med den konklusion, at vi siger til justitsministeren: Lad os få noget dokumentation af påstanden, hvis det er en påstand, om at der rent faktisk gives højere straffe. Kan vi være enige om det?

Kl. 11:26

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:26

Pernille Skipper (EL):

Men virkeligheden er jo sådan, at når man dømmes i konkrete strafesager, indgår der rigtig, rigtig mange elementer. Der indgår elementet, om man har været flere i forening, med hvilken grovhed, handlingen er udført, om den er planlagt på forhånd, om man har en lang straffeattest eller en kort straffeattest, om man er i arbejde, om man er meget gammel, om man er meget ung. Alle de her ting ind-

går i vurderingen, og derfor kan man da ikke skemalægge sådan nogle ting, så meget som jeg gerne ville. Det kommer ikke til at blive virkelighed. Sådan fungerer et domstolssystem altså. De handlinger, der er begået i virkeligheden, skal pådømmes af domstolene, og man kan ikke skemalægge dem, selv om vi gerne ville.

Kl. 11:27

Formanden:

Hr. Tom Behnke for en kort bemærkning.

Kl. 11:27

Tom Behnke (KF):

Der tror jeg nok at fru Pernille Skipper skulle prøve at læse lidt i straffeloven. Lad os nu bare tage ét eksempel: Vi har straffelovens § 244 om vold, og så har vi straffelovens § 245 om grov vold, hvis det er sådan, at der er blevet brugt våben eller instrumenter eller lignende. Der har Folketinget altså meddelt domstolene, dels at der er en anden strafferamme, dels at vi forventer, det er strafskærpende, altså ikke bare strafskærpende efter § 81, men decideret efter § 245, som helt særskilt forholder sig til, at hvis vold er blevet begået med våben, så er det en særlig skærpende omstændighed.

Er det så i strid med § 81 i Enhedslistens verden? Skulle vi holde op med have alle de der paragraffer, for der er jo omkring 313 paragraffer i straffeloven? Skulle vi bare nøjes med at have to, altså man må ikke slå, man må ikke stjele, punktum? Skal vi nøjes med det?

Kl. 11:27

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:28

Pernille Skipper (EL):

Jeg kunne da have lyst til at sige ja, men det er klart, at der er forskel på grov og simpel vold. Men hvorvidt en bestemt handling skal placeres i den ene eller den anden kasse, har Folketinget opstillet nogle kriterier for. Vi har sagt, hvornår vi synes det skal være tilfældet, og så er det domstolene, der udmønter det i praksis, ligesom vi har opstillet det kriterie i straffeloven, at det skal føre til en skærpet straf, hvis en handling er begået af flere i forening.

Men de øvrige elementer skal selvfølgelig også medtages. Og det, jeg siger med det her, er, at forslagsstillerne skylder at rangere de øvrige skærpende og formildende omstændigheder, hvis man mener, den her er så meget vigtigere.

Kl. 11:28

Formanden:

Hr. Tom Behnke.

Kl. 11:28

Tom Behnke (KF):

Jamen det er jo netop kriterierne, vi diskuterer, for der står bare her, at strafferammen kan stige med indtil det halve. Det er stadig væk domstolene, der bestemmer, om det skal være 3 måneder eller 3 år. Det blander vi os jo ikke i. Vi har en strafferamme, men vi skubber til domstolene præcis på det her område og siger: Vi synes, der bliver straffet for mildt, når vi taler om gruppevold.

Ville Enhedslisten være mere indstillet på at støtte forslaget, hvis det var sådan, som vi har foreslået, nemlig at man i straffeloven indfører en § 245 a, hvori man specifikt beskriver gruppevold som en særlig skærpende omstændighed, ligesom vi har en § 245 i forhold til våben? Ville det så være helt fremkommeligt og helt uproblematisk?

Jeg vil bare høre om noget, inden man svarer ja til det, for så er der jo sådan set ingen forskel til det her forslag. For hvis det her beslutningsforslag blev vedtaget, kunne regeringen jo lave en § 245 a,

som siger, at gruppevold straffes særlig hårdt. Det kunne man gøre. Og så er vi jo på Enhedslistens banehalvdel, eller hvad?

Kl. 11:29

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:29

Pernille Skipper (EL):

Undskyld, jeg tror simpelt hen, at hr. Tom Behnke forsimples forskellen på § 244 og § 245. Det jo ikke kun våben, der er det afgørende kriterie for, om vi ryger fra § 244 over i § 245, altså fra simpel til grov vold. Det er der også mange andre ting, der kan gøre.

Der kan sagtens være voldstilfælde, som er grov vold, og som ikke indebærer brug af våben, der ryger i den paragraf, der hedder § 245. Og det, at man er flere i forening, kan i øvrigt også betyde, at man kommer deropad. Det er der jo mange kriterier for. Vi siger bare, at vi gerne vil have, at man rangerer den milde vold lavere end den grove vold. Groft sagt er det sådan set det, der står, når vi har § 244 og § 245.

Kl. 11:30

Formanden:

Tak til Enhedslistens ordfører. Hr. Simon Emil Ammitzbøll som Liberal Alliances ordfører.

Kl. 11:30

(Ordfører)

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Det er jo egentlig en meget interessant debat. Jeg kan forstå det sådan, at der er principiel enighed blandt Folketingets partier om, at gruppevold bør straffes hårdere end vold begået af en enkelt person. Så er der åbenbart uenighed om teknikaliteterne, og det kan vi jo have en lang diskussion om, men det her er stadig væk bare et beslutningsforslag, og så kan man jo tage teknikaliteterne senere.

I Liberal Alliance synes vi generelt, at vold bør straffes hårdere, end det bliver i dag, og derfor er vi sådan set friske på de fleste af de forslag, der måtte komme om netop det emne. Og der er jo heller ingen tvivl om, at vold begået af flere personer på en gang er en værre forbrydelse og også en mere traumatiserende oplevelse for det offer, der måtte være.

I virkeligheden er det lidt mærkeligt, at vi ikke kan få regeringen og måske også SF med på det her. Enhedslisten havde vi nok opgivet på forhånd. Når man ser på accepten af vold i samfundet generelt, er vi jo heldigvis gået væk fra, at vi accepterer, at man slår sine børn, skoleelever, læringe og sin hustru, men af en eller anden grund kan vi ikke få lovgivningen med, når det handler om overfald af andre end sine nærmeste. Altså, det med de nærmeste og de nære relationer har vi ligesom fået taget et opgør med, men det med at overfalde alle os andre har vi ikke fået taget et opgør med.

Der er det her forslag jo sådan set bare et i en række for at sikre, at vi får mere tryghed for folk for ikke at blive overfaldet, og at vi sørger for, at kriminelle i større grad kommer til at være opbevaret bag tremmer i stedet for ude i samfundet, hvor de kan begå vold mod os andre. Jeg undrer mig egentlig lidt over den modstand, der har været, fordi der netop var principiel enighed over hele linjen om, at vi skal straffe mere for gruppevold.

Så prøver ministeren lidt at sige, at tallet er blevet lidt højere eller lidt lavere, men det ved vi ikke rigtigt. Men som hr. Peter Skaarup så rigtigt har sagt, er der jo blevet spurgt, og der kommer ikke noget svar. Så ministeren ved det faktisk ikke, når det kommer til stykket. Det, vi ved, er, at der straffes hårdere for gruppevold, men ikke så meget, at det gør noget, og det, vi gerne vil have, er, at straffen, når der er tale om vold i forening, bliver skærpet så meget, at det gør noget.

Liberal Alliance støtter jo åbenlyst forslaget. Vi er medforslagsstillere. Og vi håber, at vælgerne, hvis vi ikke kan overtale regeringen nu, vil give de fire partier, som har været positive, et flertal, og så må vi se, om vi ikke kan ændre det efter et folketingsvalg.

Kl. 11:33

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til ordføreren. Så er det den konservative ordfører, hr. Tom Behnke.

Kl. 11:33

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Indtil nu har det jo været en spændende debat – også om nogle retlige principper og sådan noget, og det synes jeg er fint og godt, for det viser jo, at beslutningsforslaget her, som Konservative også er medforslagsstillere på, rent faktisk tager fat i noget, som har betydning. Det har betydning, at vi tager den her debat, for der er jo forskel på, om der er en enkelt person med en kæp, der slår løs på mig, eller der er 10-12, der slår ring om mig og slår og sparker løs. Den, der slår med en kæp, vil jeg kunne løbe væk fra. Det kan jeg ikke, når der står 10-12 rundt om mig. Man skal bare vide, at ham, der slår med kæppen, får en hårdere straf end de 10-12, der har slået ring om mig. Man skal vide, at i det øjeblik, der er blevet brugt våben eller andre slaginstrumenter, så er det vold ifølge § 245. Man skal vide, at det er den forskel, der er ude i virkeligheden. Vi forholder os ikke til, at der rent faktisk er nogle – jeg vil kalde dem for tøsedrenge – der ikke selv tør gøre noget, men lige skal have nogle kammerater med, og så går løs på nogen.

Det, man bliver nødt til at forholde sig til, er, at det altså er et fænomen, der findes. Så kan vi diskutere statistikker, og om det er stigende, eller hvad det er. Jeg skal heller ikke inddrage mine erfaringer, fra jeg blev ansat i politiet for mere end 25 år siden, og den udvikling, der har været frem til i dag. Men det, der er et faktum, er, at der er visse kulturer i det her samfund, der har en mani med, at man kun kan gøre noget, hvis man er flere om at gøre det, og det er altså et problem, vi bliver nødt til at forholde os til.

For det, der sker, er, at når der er flere, der i forening udøver vold, så hidser gruppen af volds mænd jo hinanden op til, at man så også skal være med og lige slå og også lige sparke og lige gøre noget. Det vil sige, at den vold, der bliver udøvet, når der er tale om gruppevold, er langt mere rå og langt mere afstumpet, end den ville have været, hvis de enkeltvis havde gjort noget. Det, man også skal huske på, er, at offeret ikke har skyggen af chance for at komme væk fra situationen, hvis der er flere i forening. Det har man trods alt, hvis der kun er en enkelt. Så har man muligheden for at søge flugt, søge beskyttelse og komme et andet sted hen. Så der er enormt stor forskel på, hvilken betydning det her har for ofre – enormt stor betydning.

Til hele den diskussion, som SF prøvede at rejse, om, hvad der får de unge mennesker til at gøre det, vil jeg sige, at det, der er sagen, er, at i visse af de her kulturer, er det jo sådan, at hvis man ikke er med, når gruppen laver et gruppeoverfald, så kommer der sanktioner bagefter. Og det vil sige, at man er tvunget til at være med til at gøre det. Og der burde vi altså gå ind og sige, at i forhold til de her personer, som ikke kan finde ud af at opføre sig ordentligt, og som endda oven i købet synes, at de er nogle farlige karle, hvis bare de er flere i forening, må straffen være knaldhård. Vi vil simpelt hen ikke finde os i den udvikling, der er i det her samfund. Vi vil ikke finde os i, at der er nogen, der skal have lov til at tyrannisere på den måde, som det sker. Og det er jo ikke kun et spørgsmål om, at det kan være sådan nogle opgør eller et mellemværende, der skal udlignes eller lignende. Der er jo også eksempel på eksempel på helt fuldstændig sagesløse mennesker, der tilfældigvis er på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt, og så er der nogen – nu skal jeg passe på, hvad

for et udtryk jeg bruger her – som er fuldstændig afsporet, og som føler, at de skal have lov til at udøve vold mod andre, bare fordi de har lyst til det.

Det skal de ikke have lov til, og hvis de alligevel gør det, skal der være en markant hård straf. Og under debatten her er jeg faktisk blevet helt begejstret for min egen idé om, at vi jo kunne lave en ny paragraf i straffeloven, nemlig en § 245 a, og så simpelt hen specifikt nævne det i en paragraf. For så er vi ude over Enhedslistens bekymringer om, hvorvidt noget skal være mere skærpende end noget andet – det er det i øvrigt i forvejen. Vi kunne simpelt hen lave en § 245 a, der siger, at hvis der er flere i forening, skal vi have en strafframme, der er markant højere, og dermed skrive i bemærkningerne, hvad vi mener det rimelige straffniveau vil være i den type sager.

Det burde vi simpelt hen gøre i forhold til den tendens, der er, til det, og vi burde gøre det af hensyn til de ofre, som lider under, at der er nogle, der går sammen, og i forening laver regulære overfald, hvor offeret jo får markante skader. Det er meget mere rå og afstumpet vold, end man ellers ville se, fordi gruppens medlemmer hidser hinanden op og alle lige synes, de skal bidrage til festen. Det skal de ikke, og hvis de gør det, skal det have en konsekvens.

Som medforslagsstillere støtter vi derfor selvfølgelig forslaget her.

Kl. 11:37

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Peter Skaarup.

Kl. 11:38

(Ordfører for forslagsstillerne)

Peter Skaarup (DF):

Tak for det. Jeg synes egentlig, der har været en positiv modtagelse af forslaget. Jeg kan næsten ikke høre nogen, der ikke siger, at det er fornuftigt, at vi straffer mere markant, når det handler om gruppevold, end hvis det ikke er gruppevold, men bare en enkelt person, der slår løs på en anden person.

Beslutningsforslaget indebærer jo så, hvis det vil kunne gennemføres, at regeringen pålægges at fremsætte et lovforslag inden udgangen af 2014, som i givet fald vil skærpe straffen for vold og kriminalitet udført i forening – det, vi kalder gruppevold – sådan at straffesammen kan stige med op til 50 pct., når overtrædelsen er udført af flere i forening. Vi har jo lagt det niveau, fordi vi anser det for rimeligt, at det koster noget ekstra, hvis man omringer en person og slår vedkommende fuldstændig til plukfisk, og det er jo faktisk ikke usædvanligt, at det sker i dagens samfund. Venstres ordfører var inde på en af de sager, der har været, hvor nogle blev dømt for et ualmindelig groft overfald på en 59-årig mand i Vollsmose, og hvor en 16-årig dreng, som så er den eneste, der har indrømmet, at han var til stede, blev frifundet. Men retten dømte så to andre, en til 2 års fængsel og en anden til 1 år og 3 måneders fængsel.

Det var i forbindelse med den sag sådan, at efter overfaldet stak drengene af fra stedet og efterlod deres offer liggende bevidstløs tilbage. Vedkommende er i dag hjerneskadet, vedkommende er i dag fuldstændig lam i kroppen. Da vedkommende så senere blev fundet, blev han kørt til Odense Universitetshospital, hvor han i flere dage svævede mellem liv og død. Det er jo altså et eksempel på, at en domstol har afgjort en sag sådan, at det betyder, at man får 2 års fængsel som den hårdeste dom, og at der så er en anden, der får en mildere dom, og at der er en, der bliver frifundet i forbindelse med gruppevold over for en person – en 59-årig mand var det, der luftede sin hund i Vollsmose. Det er umotiveret vold, grov vold, som bliver takseret på den her måde.

Så er det selvfølgelig fint, at justitsministeren og den socialdemokratiske ordfører bl.a. her i debatten kan sige, at der bliver dømt skærpende, når der er tale om gruppevold. Ja tak, men hvor skærpende, hvis der bliver dømt skærpende? Hvis den påstand er rigtig – og

jeg tror sådan set, det er rigtigt, at det sker i i hvert fald nogle tilfælde – hvor skærpende er det så? Der er det så, vi her under debatten har prøvet – og vi har også stillet skriftlige spørgsmål om det i Retsudvalget – at få et grundlag for at vurdere, i hvor høj grad man så dømmer skærpende i de her sager. Det kan vi ikke rigtig få svar på, og derfor kunne jeg godt tænke mig – og det er også noget af det, vi vil forfølge under udvalgsarbejdet – at vi fik klar besked fra regeringen om, hvor skærpende det er, så godt, som man nu kan finde ud af det, så vi har et grundlag at tage beslutning på.

Vi er meget tilfredse med, at hr. Preben Bang Henriksen på Venstres vegne bakkede op om forslaget. Vi var egentlig også tilfredse med, at fru Karina Lorentzen Dehnhardt sådan set syntes, at det var godt, at man dømte skærpende. Det blev sagt på SF's vegne. Jeg synes måske, der var lidt naive betragtninger i noget af det, som fru Karina Lorentzen Dehnhardt sagde. Det er jo vigtigt, at vi fra Folketingets side følger med i, hvordan der dømmes, og jeg skulle hilse og sige – nu har jeg nævnt en sag, og flere sager kunne tages frem – at der altså er en del af de domme, der bliver afsagt, som slet ikke udfylder strafferammen. Altså, strafferammen for grov vold er jo langt, langt højere end det, der i mange af de tilfælde gives af straf. Man dømmer næsten aldrig oppe i den høje ende af registeret, men næsten altid nede i den lavere ende af registeret, når man har mulighed for det.

Så nævnte fru Pernille Skipper på Enhedslistens vegne, at det var forkert, at vi blandede os i det her. Så kan man jo efterhånden sige, at det er forkert, at vi blander os i nogen ting. Så skal vi lade domstolene afgøre det hele. Vi skal også lade domstolene afgøre, at man giver små bødestrafte for brud på regler i forbindelse med datakriminalitet, hvor der er mulighed for at give en relativt høj fængselsstraf. Det kan man da godt mene, men man kan sige, at lovgivers magt i virkeligheden er sat ud af spillet, hvis ikke vi har mulighed for at sige, at her er der altså et problem, vi er nødt til at tage fat på, og at vi, hvis domstolene ikke dømmer efter strafferammerne, så må vejlede domstolene lidt bedre i, hvordan det kan gøres. Det kan ske ved eksempelvis at indføre minimumsstraffe, som man har gjort det i forhold til våbenbesiddelse, hvilket i øvrigt er noget, der hjælper markant over for de bandegrupperinger, der besidder skydevåben. Det er det, vi hører fra politiets side.

Så skulle vi ikke prøve og se, om vi kan gøre det lidt bedre og måske lade være at gå så meget i detaljer med, at et sådant beslutningsforslag nødvendigvis skal være meget, meget præcist? For det er jo et beslutningsforslag. Det er et lovforslag, der skal til. Det er regeringen, vi skal have på banen, og jeg håber egentlig, at regeringen vil tage den debat, vi har haft i dag, som udtryk for, at der er en interesse for det her område. Måske kunne regeringen, selv om den ikke lige er klar til at handle i dag, tage under overvejelse at komme med noget ordentlig statistik, så vi har et grundlag at træffe beslutningen på, om ikke andet så i næste folketingssamling.

Kl. 11:44

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til ordføreren for forslagsstillerne.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 78:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpelse af straffen i sager om menneskehandel.

Af Peter Skaarup (DF) og Tom Behnke (KF) m.fl.
(Fremsættelse 28.03.2014).

Kl. 11:44

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Forhandlingen er åbnet, og jeg giver først ordet til justitsministeren.

Kl. 11:44

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Tak for det. Det er et beslutningsforslag om at skærpe straffen i sager om menneskehandel. Det er faktisk ikke længe siden, at Folketinget skærpede straffen i sager om menneskehandel; det gjorde vi tilbage i samlingen 2011-2012, hvor vi satte straffen op fra 8 til 10 års fængsel. Det gjorde vi bl.a., fordi der var et nyt EU-direktiv, som regeringen gerne ville leve op til.

Forslagsstillerne peger på, at man synes, at straffene, som bliver givet for menneskehandel, er for milde, og peger på, at der er blevet idømt straffe på ½-4 år, og derfor synes man, at det nu er på tide at sætte strafferammen op.

Det er sådan, at der også i denne sag er mulighed for at tage højde for skærpende omstændigheder, som der også var i den sag, vi behandlede tidligere, om gruppevold, som jo i forvejen også er en skærpende omstændighed.

Så er det sådan med hensyn til det her lovforslag, at det er en skærpende omstændighed, hvis der er sager om menneskehandel, hvor offeret eksempelvis har været under 15 år, hvor formålet har været seksuel udnyttelse, hvor der har været tale om organiseret menneskesmugling, eller hvor offeret groft, uagtsomt eller forsætligt har været bragt i livsfare. I nogle af de sager, der er blevet afsagt dom i, er de her skærpende omstændigheder dog ikke blevet bragt i anvendelse, og derfor kan man heller ud fra de domme og længden af de straffe, som har været udmålt indtil videre, se på, at det er sådan, en fremtidig domstolsprøvelse vil ende, for det kan jo være, at der vil komme sager, hvor der netop er de her skærpende omstændigheder, som der ikke været i de domme, som er blevet afsagt hidtil.

Så med en strafferamme på fængsel indtil 10 år synes jeg egentlig selv, at domstolene er rimelig frit stillet ved strafudmålingen til også at give en rigtig høj og konsekvent straf, hvis mennesker forbræder sig og bedriver menneskehandel. Det er en meget, meget alvorlig forbrydelse, som jeg også synes skal have en passende og rigtig hård straf, og det har jeg sådan set også tillid til at domstolene kan finde ud af at håndtere. Der er ikke noget, der tyder på, at en fremtidig sag vil falde ud, som de tidligere har gjort – strafferammen er som sagt blevet hævet, og der er i forhold til de bestemmelser, som jeg lige nævnte før, blevet givet mulighed for at tage højde for skærpende omstændigheder.

Kl. 11:47

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til justitsministeren. Så går vi til ordførerrækken, og først er det Venstres ordfører, hr. Preben Bang Henriksen.

Kl. 11:47

(Ordfører)

Preben Bang Henriksen (V):

Tak for det. Jeg holder denne tale på vegne af fru Fatma Øktem, som ikke kunne være til stede her i dag.

Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti har i fællesskab udarbejdet forslaget, som vi skal behandle her i dag. Det har to formål: dels at hæve strafferammen for menneskehandel fra 10 år til 12 år, dels at tilrette straffelovens bemærkninger, sådan at strafudmålingen forhøjes proportionalt med strafferammen i forhold til den straf, der hidtil har været fastsat af domstolene.

I Venstre mener vi, at bekæmpelse af menneskehandel er vigtigt. Det er derfor, at det danske Folketing i 2012 valgte at implementere EU-direktivet om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel, selv om vi ikke var retligt forpligtet til det på grund af retsforbeholdet.

Grundlæggende er vi i Folketinget enige om, at Danmark har en stærk forpligtelse til at gøre alt for at forhindre den modbydelige kriminalitet, der eksisterer. Desværre hører vi hvert år nye historier om mennesker, der bliver snydt, lokket, udnyttet på det groveste. Bagmændene bag disse gerninger skal kunne mærke følgerne af deres handlinger. Det er Venstres opfattelse, at det desværre ikke altid er tilfældet i helt relevant omfang. Domstolene benytter sig nemlig langtfra af de muligheder for strafudmåling, som loven tillader i dag. Det er beklageligt, og derfor mener vi, at der skal sendes et kraftigt signal om, at strafferammen i højere grad bør udnyttes.

I Venstre er vi enige i formålet med forslaget, nemlig at rette op på den lidt mærkværdige situation, der opstod, da Folketinget implementerede EU-direktivet om menneskehandel i straffeloven. Ændringen fra dengang gik som bekendt ud på, at 8 års fængsel i strafferammen blev til 10 års fængsel, men desværre blev det i lovens bemærkninger anført, at »det er derimod ikke hensigten, at den forhøjede strafferamme skal føre til ændringer i domstolens strafudmåling i de typer af sager om menneskehandel, som vi kender i dag«. Det er en lidt besynderlig måde at udtrykke sig på, når man er i gang med at forhøje strafferammen, at man så skriver i bemærkningerne, at det da i øvrigt ikke skal gælde.

Det vil vi gerne rette op på, og i Venstre er vi enige med forslagsstillerne i, at det ikke giver mening at hæve strafferammen for en forbrudelse, samtidig med at man skriver, at ændringen ikke skal anvendes af domstolene. Vi mener derimod, det er vigtigt, at domstole og myndigheder udnytter de rammer og muligheder, som lovgivningen giver, og derfor støtter vi forslaget om at tilrette lovens bemærkninger, sådan som det foreslås.

Alt i alt mener vi i Venstre, at forslaget er med til at rette op på den danske lovgivning om menneskehandel, og vi støtter derfor op om forslagsstillerens initiativ vedrørende tilretning af bemærkningerne.

Om der tillige skal ske en udvidelse af strafferammen, må vi se på – jævnfør hvad ministeren sagde – når vi under udvalgsarbejdet få nærmere klarhed over, hvordan praksis er under den allerede gældende strafferamme.

Kl. 11:50

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Venstres ordfører. Så er det Socialdemokraternes ordfører, fru Trine Bramsen.

Kl. 11:50

(Ordfører)

Trine Bramsen (S):

Vi skal i dag behandle et beslutningsforslag om skærpelse af straffen i sager om menneskehandel. Beslutningsforslaget pålægger regeringen i indeværende folketingssamling at fremsætte et lovforslag, der forhøjer strafferammen i sager om menneskehandel til fængsel i 12 år. Samtidig pålægges regeringen at sikre en skærpelse af strafudmålingen.

Lad mig indledningsvis slå fast, så det ikke er til at misforstå, at vi Socialdemokrater finder menneskehandel dybt forkastelig. Uanset hvordan mennesker handles og med hvilket formål, skal vi gøre alt,

hvad der står i vores magt, for at bekæmpe denne type kriminalitet. Mennesket er frit og skal ikke handles, ikke under nogen omstændigheder, og derfor skal der være hårde straffe til bagmændene. Og det er der!

Som justitsministeren har redegjort for, er det ikke længe siden, Folketinget behandlede spørgsmålet om skærpelse af strafferammen for strafudmåling i sager om menneskehandel. Her besluttede Folketinget i samlingen 2011-12 at bakke op om regeringens lovforslag om bl.a. forhøjelse af strafferammen for menneskehandel fra 8 til 10 års fængsel. Vi Socialdemokrater straffer gerne kriminelle hårdt, men der skal altid være et formål med straf. At hæve strafferammen fra 10 til 12 år lyder hårdt og sender et signal, men intet peger på, at det vil få en betydning i praksis og sikre færre situationer, hvor mennesker på uacceptabel vis handles.

Med de ord skal jeg meddele, at vi Socialdemokrater ikke kan støtte forslaget.

Kl. 11:51

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Socialdemokraternes ordfører. Så giver jeg ordet til den radikale ordfører, hr. Jeppe Mikkelsen.

Kl. 11:52

(Ordfører)

Jeppe Mikkelsen (RV):

Tak for ordet, hr. formand. Jeg vil igen gøre det relativt kort. Jeg er meget enig med fru Trine Bramsen; vi kan fra radikal side heller ikke støtte forslaget. Menneskehandel er naturligvis noget af det mest frygtelige, der findes i denne verden, men problemet løses ikke ved bare at hæve straffen. Det løses ved at samarbejde på tværs af grænserne om at optrevle netværkene. Det er det, som hjælper. Derfor skal politiet samarbejde tættere og mere intensivt med sine udenlandske kollegaer, og derfor undrer det mig også – det gør det sådan set generelt set – når DF ønsker at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet, men ikke ønsker at kigge på f.eks. retsforbeholdet. For vil man virkelig give politiet bedre redskaber og vished om, at de kan fortsætte deres internationale samarbejde gennem Europol f.eks., var det jo det, man skulle gøre. Det ønsker man dog ikke, og det undrer mig sådan set gang på gang, men lad nu det ligge.

Til slut skal det nævnes, at strafferammen er blevet øget fra 8 til 10 år, som det blev nævnt af de foregående talere, dog ikke med en ændring af praksis, og det bliver vist også påpeget af forslagsstillerne. Men samlet set kan vi Radikale altså ikke støtte yderligere skærper.

Kl. 11:53

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til den radikale ordfører. Så er det Socialistisk Folkepartis ordfører, fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 11:53

(Ordfører)

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Der skal ikke herske tvivl om, at vi i SF tager afstand fra menneskehandel. Det er en modbydelig måde at udnytte andre mennesker på.

Forslaget her går bl.a. ud på at hæve strafferammen. Den er næsten lige blevet hævet med yderligere 2 år, og jeg tror sådan set ikke, at det er strafferammen, der er problemet. Problemet er at få knaldet bagmændene. Problemet er at få ført nogle flere sager til doms. Jeg tror, at det er der, udfordringerne på det her område ligger, snarere end at det er strafferammen.

Jeg synes, at regeringen og også SF, dengang vi sad i regering, prøvede at prioritere ofrene noget mere, skabe en længere refleksionsperiode og tilbyde mere hjælp i udlandet. Det synes jeg sådan set er vigtigt.

Hvis SF skulle være interesseret i at ændre noget i sagerne om menneskehandel, er det faktisk, fordi vi netop har set to meget grelle sager om tvangsarbejde. De er blevet kaldt garagesagen og kældersagen. I korte træk går de ud på, at der de to steder har boet en række rumænere under meget kummerlige forhold, de har arbejdet i de fleste af døgnets timer, de fik taget deres identitetspapirer, og nogle af dem var sultne, da de blev fundet, fordi de sådan set heller ikke havde haft penge til mad og måtte finde deres mad i skraldespande. De har i det hele taget levet under forhold, der var så skrækkelige, at man næsten ikke kan forestille sig det.

I de sager kunne man faktisk ikke dømme dem for menneskehandel, fordi det ikke er bevisligt, at der har fundet tvang sted. Men jeg mener sådan set, at man, hvis der er tale om enormt dårlige arbejdsvilkår, hvis der er tale om slavelignende vilkår, sådan set bør kunne dømme dem for menneskehandel, for de udnytter folks manglende viden om det samfund, de er i, og manglende viden om deres rettigheder.

Så hvis vi skulle ændre noget i paragraffen om menneskehandel, skulle det være det. Jeg håber da egentlig – det er en åben invitation til alle, der sidder herinde – at vi kan lave en beretning om den del, for ministeren har sådan set afvist at se nærmere på det her.

Kl. 11:55

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er en kort bemærkning fra hr. Peter Skaarup.

Kl. 11:55

Peter Skaarup (DF):

SF's ordfører nævner, at det ikke er så længe siden, vi forhøjede strafferammen, men jeg tror da måske så også, at SF's ordfører er klar over – det kan SF's ordfører lige sige – at regeringen faktisk i forbindelse med bemærkningerne til den forhøjelse af strafferammen sagde sådan lidt paradoksalt: Ja, vi forhøjer strafferammen, men det er ikke noget, vi skal bruge, det er ikke noget, domstolene skal bruge i den faktiske strafudmåling. Så er det jo ikke ret meget værd, fordi domstolene kigger efter, hvad det er, der bliver sagt i bemærkningerne til regeringens forslag.

Jeg kunne godt tænke mig at høre SF's ordfører, om SF virkelig mener, at det er fornuftigt, at man kun straffer med mellem ½ års fængsel og op til 3 år og 9 måneders fængsel for menneskehandel, når strafferammen jo er, som det bliver sagt, væsentlig højere. Det her handler jo ikke kun om prostitution, det handler også om udnyttelse i form af folks arbejde, i form af fuldstændig groteske forhold, som de pågældende bliver tvunget til at leve under. Så ser SF ikke et problem i den manglende afskrækkende effekt, vi har i dag?

Kl. 11:57

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 11:57

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Jeg mener sådan set, at vi har rigelig mulighed for at straffe menneskehandlere. Vi har sådan set også mulighed for at levere nogle meget, meget markante domme. Når hr. Peter Skaarup så kan stille op med nogle domme, hvor straffen er lavere, må jeg bare sige, at her fra Folketingets talerstol har jeg altså ikke mulighed for at vurdere dem nærmere. Jeg tror, at hr. Peter Skaarup ved lige så meget om retspolitik som mig, og at man skal være meget påpasselig med at udtale sig i konkrete sager, fordi selve strafudmålingen beror på mange forskellige forhold, og jeg går ud fra, at der med den vurdering må være tale om noget, som ligger i den lave ende, uden at jeg sådan helt kan vurdere det. Men jeg synes da, at hvis det er meget, meget grov udnyttelse, der er foregået, så lyder det, som om det lig-

ger i den lave ende, men normalen er jo, at man tager hensyn til de forhold, der faktisk indgår.

Kl. 11:57

Første næstformand (Bertel Haarder):

Peter Skaarup.

Kl. 11:57

Peter Skaarup (DF):

Nu har vi faktisk gjort os den ulejlighed netop at kigge på sagerne, fordi vi har spurgt justitsministeren helt præcis, hvad det er for nogle sager, der har været på det her område. I øvrigt har der jo ikke været ret mange sager, og det er så også en del af problemet, men de sager er faktisk relativt grelle, og man må sige, at det også er relativt lave domme, der gives.

Men jeg håber da, at SF er med på, at vi fortsat skal have et syn på de sager, og at vi også skal animere myndighederne til at rejse flere sager. Det er jo faktisk ud fra de opgørelser, vi har fra forskellige frivillige organisationer, der arbejder med det her, alt for få sager, der bliver rejst, og alt for få sager, der bliver dømt i.

Kl. 11:58

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 11:58

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Der er jeg jo fuldstændig enig med hr. Peter Skaarup. Det er der, indsatsen skal ligge. Vi har sådan set mulighed for at bruge meget, meget hårde straffe i de her sager, og det synes jeg sådan set også at man skal, fordi der er tale om meget grov udnyttelse af andre mennesker, men det, der er vores helt store udfordring, er at få ført nogle flere sager til doms, få dem opklaret, få dem bevist, så her kunne vi godt lægge noget fokus.

Så håber jeg også, at hr. Peter Skaarup ligesom jeg er interesseret i at gøre noget ved de her meget slavelignende forhold, de her meget grelle eksempler, som kommer frem, og som jeg mener må sidestilles med tvangsarbejde og dermed være omfattet af menneskehandelsparagraffen. Så det håber jeg at vi kan arbejde videre med.

Kl. 11:59

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak. Så giver jeg ordet til Enhedslistens ordfører, fru Pernille Skipper.

Kl. 11:59

(Ordfører)

Pernille Skipper (EL):

Som der også er andre ordførere, der har sagt, så vedrører det her beslutningsforslag en form for kriminalitet, som er noget af det værste, man overhovedet kan forestille sig. Altså, når vi taler om menneskehandel, taler vi om moderne slaveri, mennesker, der handles, som om de er genstande, de snydes, lokkes, trues, de udsættes for fysisk og psykisk vold, de tvinges ind i prostitution, i kriminalitet, i tvangsarbejde af nogle skrappelløse bagmænd, der vil tjene mange penge. Det er uhyggeligt, at det kan foregå i vores lille land; det er uhyggeligt, at der er danske borgere, der køber de her ydelser, kan jeg jo også starte med at sige. Vi gør på ingen måde nok for at forhindre menneskehandel, for at beskytte ofre.

Jeg vil starte med at sige, at når vi taler om ofre for menneskehandel, fordi dem skal vi tale mere om, så beskytter vi dem ikke godt nok. De anses først og fremmest for at være ulovlige immigranter af myndighederne, og mange af dem fængsles rent faktisk, når de kommer i kontakt med politiet. De sættes ind i varetægtsfængsel ved siden af voldsmænd og kriminelle. Og hvis de endelig identificerer

sig og får stemplet, at de er menneskehandlet, og viser den tillid til myndighederne, som de har meget svært ved, så udvises de af Danmark, efter at sagen er afsluttet. Mange af dem ender altså potentielt set i armene på de samme eller nogle andre bagmænd igen.

Det er uhørt, at vi ikke giver ret til ophold til de ofre, der gerne vil have det, og at vi ikke giver dem beskyttelse nok. Mange vil gerne hjem til deres hjemland igen, og det skal de hjælpes til, men vi burde også give dem retten til at blive her, når nu det er borgere i det danske samfund, der har udsat dem for de her forbrydelser.

Samtidig er det ikke bare moralsk forkasteligt, det er også hamrende ufornuftigt, at de danske myndigheder og os som samfund har sådan en fjendtlig tilgang til ofrene. Der er ikke nogen tillid til politiet eller anklagemyndigheden fra ofrenes side. De møder ikke forståelse, de møder ikke hjælp, de møder ikke støtte. Så er det da klart, at der er mange af dem, der ikke ønsker og ikke tør vidne. Dermed fører mange sager heller ikke til domfældelse, og mange af bagmændene går altså fri.

Jeg har for nylig hørt gengivelse af en sag ført her i København, hvor en dommer i spørgsmålet om vidnegodtgørelse til et offer for menneskehandel – et offer for menneskehandel – udtalte i retssalen, at det var da egentlig mærkeligt, at man skulle give vidnegodtgørelse, nu når det var en person, der, og jeg citerer, arbejdede sort på Istedgade. Sådan talte man i en retssal om et offer for menneskehandel. Det er den tilgang og opfattelse af en person, der er offer for noget så skrækeligt som menneskehandel, som jeg synes er virkelig forfærdeligt.

I forhold til forslaget, som jo tager fat på en lille del af den her problematik omkring menneskehandel, vil jeg starte med at sige, at det ville være langt bedre, hvis vi kunne få forslagsstillerne – og især Dansk Folkeparti – til at forstå, at vi skal behandle ofrene bedre, også selv om de kommer fra andre lande og måske har en anden hudfarve, end man sædvanligvis ser i Danmark. Det ville være positivt, hvis man var indstillet på også at gøre noget ved de danske borgere, som faktisk køber ydelserne. Efterspørgslen er trods alt en forudsætning for, at der kan ske et salg.

Når det er sagt, vil jeg også sige, at når vi taler om menneskehandel, taler vi om organiseret kriminalitet. Det er beregnende, det er kynisk, man sætter sig ned og overvejer tingene meget nøje, og derfor er det et område, hvor strafniveauet også kan være en del af en præventiv effekt. Jeg er ikke sikker på, at den præcise strafforhøjelse, der er tale om her, er det, der er nødvendigt, men jeg vil godt være med til – jeg ved heller ikke, om det er nødvendigt at hæve strafferammen og strafniveauet, det kan man diskutere – at man måske bad Straffelovrådet om at se på det her spørgsmål, altså om der er behov for et højere strafniveau i de her sager. Det håber jeg vi måske kunne enes om i løbet af udvalgsarbejdet, men jeg vil igen blot bemærke, at det altså er et lille element, og hvis vi ikke begynder at behandle ofrene bedre, kommer vi ikke særlig langt.

Kl. 12:04

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Enhedslistens ordfører. Så er det Liberal Alliances ordfører, hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 12:04

(Ordfører)

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Der skal ikke være nogen tvivl om, at vi også i Liberal Alliance selvfølgelig ser meget alvorligt på sager om menneskehandel. Det er jo sådan set en af de mest basale opgaver for os som politikere at sikre mennesker imod tvang og overgreb, og det her med menneskehandel er jo desværre en eller anden form for snigende genindførelse af nogle karakteristika ved slaveriet. Det er dog ikke formaliseret som noget, man gerne må, og det er jo i hvert fald positivt. Men for den, der bliver udsat for det, kan det have nogle lignende konsekvenser.

Jeg tror, at vi alle sammen er enige om, at der skal gøres noget ved menneskehandel. Man kan selvfølgelig have en lang diskussion om, hvorvidt der skal gøres andet end det, der står i forslaget fra Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti, men jeg vil først og fremmest forholde mig til det, som de to partier foreslår, som jeg sådan set synes kan være et ganske fint element, nemlig at hæve straffen. Jeg har også været inde og undersøge det, og da Dansk Folkeparti tidligere stillede et ændringsforslag, som det også blev bemærket her, støttede Liberal Alliance det. Derfor er det også naturligt, at vi støtter forslaget her.

Det undrer jo både tidligere og nu, at man hævdede strafferammen og samtidig besluttede, at det ikke skulle have nogen betydning. Derfor må jeg også sige, at jeg synes, det klinger noget hult, når både den socialdemokratiske ordfører og SF's ordfører gør så meget ud af, at man netop lige har hævet strafferammen, for når man samtidig sagde, at det ikke skulle have nogen betydning, så kunne man lige så godt sige, at man ikke havde gjort noget. Det er jo en helt absurd situation.

Så har jeg mere respekt for den radikale ordfører, der dog sagde, at han godt var opmærksom på, at man havde sørget for, da man gjorde det, at det ikke skulle have nogen betydning. Han sagde dog alligevel, at han ikke synes, at der er behov for yderligere skærpselser. Det er jo lidt mærkeligt, når han lige havde indrømmet, at der ikke havde været nogen skærpselse. Men sådan er det.

Så er der en ting omkring bemærkningerne, som jeg er faldet lidt over, og det er, at man henviser til Center mod Menneskehandel og deres statistik over menneskehandel fra august 2007 til juni 2013, og der er meget tale om prostitution og kvinder. Der er ingen tvivl om, at det er et alvorligt område, men jeg tror, at man skal passe meget på med at tro, at menneskehandel alene og først og fremmest handler om prostitution.

Det gør det meget i vores egen lille andedam, når vi diskuterer det, men når man eksempelvis diskuterer det på europæisk plan, så fylder prostitution ikke altid så meget, som det gør i vores debat. Så fylder menneskehandel til private hjem, til landbruget, til tricktyveri, til organiseret tiggeri mindst lige så meget som prostitution. Det synes jeg bare at det er værd at være opmærksom på.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Liberal Alliance støtter forslaget. Vi kunne vel i virkeligheden lige så godt have været medforlagsstillere.

Kl. 12:08

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til ordføreren. Så er det den konservative ordfører, hr. Tom Behnke.

Kl. 12:08

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Vi har fra konservativ side sammen med Dansk Folkeparti fremsat det her beslutningsforslag, fordi vi mener, at strafudmålingen skal skærpes. Med den indledning vil jeg også gerne adressere nogle af ordførerne, som har været inde på, om det nu også er nødvendigt, at man udvider strafferammen.

Dertil er der bare at sige, at det rent lovteknisk er sådan, at hvis vi vil sende et signal til domstolene om, at vi ønsker at skærpe strafudmålingen, kan vi ikke bare gøre det. Det kan vi ikke bare blive enige om her i salen og så sende et lille brev til domstolene om, at nu forventer vi, at det bliver sådan i fremtiden. Der skal ligesom ske en lovændring. Man skal ind og kigge på paragrafferne, og så kan man i bemærkningerne skrive, hvad det er, Folketinget forventer domstolene gør. Så det er rent lovteknisk bare en mulighed for, at vi får lov til at sige noget.

Der, hvor behovet for at sige noget er kommet, er jo, i forbindelse med at regeringen fremsatte et forslag, hvor man rent faktisk for-

højede strafferammen, men samtidig skrev i bemærkningerne, at det derimod ikke er hensigten, at den forhøjede strafferamme skal føre til ændringer i domstolenes strafudmåling i de typer af sager om menneskehandel, som vi kender i dag. Så regeringen udvidede strafferammen, men sørgede meget resolut for, at domstolene ikke havde muligheden for at skærpe strafudmålingen, fordi domstolene ikke kan skærpe strafudmålingen. Man kan ikke give mere i straf, end man har gjort tidligere.

Så når justitsministeren her fra Folketingets talerstol siger, at regeringen og Folketinget har givet rum for domstolene til, at de kan dømmе, som de nu finder det rigtigt, vil jeg sige: Nej, det kan de ikke. Det er simpelt hen forkert. Det er faktisk forkert, og justitsministeren burde vide, at det er faktisk forkert. For domstolene sidder hele tiden ved udmåling af straffen og kigger på, hvad de plejer at gøre. Hvad plejer man sådan nogenlunde at straffe med? Har der været nogen lovændringer siden sidst? Er der noget, der går i en formildende retning eller i en skærpende retning, fordi Folketinget har sendt det signal? Så kigger man jo ned i regeringens lovforslag og ser, at det tværtimod var regeringen meget magtpåliggende at fastholde, at man ikke måtte øge strafudmålingen.

Det er simpelt hen et forbud imod, at domstolene kan gøre det, så det er meget vanskeligt for domstolene at gøre det, som regeringen egentlig prøver på at sige at de gerne ville. Det kan ikke lade sig gøre.

Det er derfor, vi fremsætter beslutningsforslaget her. Vi anviser en vej til, at man kan sende det signal til domstolene, at vi ønsker en skærpet strafudmåling for menneskehandel, fordi vi anser menneskehandel for at være meget, meget grov kriminalitet. Det er meget fornedrende, umenneskeligt – det er ganske enkelt forfærdeligt. Det er alle ordførere jo enige om.

Alle ordførere er enige om, at det er meget forfærdeligt. Alle ordførere er enige om, at vi ikke vil se det, og at der skal gøres noget ved det. Men når der så kommer et konkret beslutningsforslag om, hvordan man rent faktisk kan gøre noget ved det, så er det ikke lige den måde, man vil gøre det på. Nej, det er man ikke meget for, og det ser man helst ikke.

Men sagen er bare, at det jo er den eneste vej til at få skærpet strafudmålingen i de sager, vi har om menneskehandel i dag. Det er desværre blevet nødvendigt, fordi regeringen lavede det trick med deres lovforslag, at man skrev direkte i bemærkningerne, at domstolene ikke må øge strafudmålingen. Det er det, der er problemet, og det er det, vi prøver på med det her beslutningsforslag at rette op på, og det havde vi da håbet på at der ville være enighed om, i og med at vi alle er enige om, at menneskehandel er noget af det mest forfærdelige, man overhovedet kan forestille sig.

Jeg er i øvrigt enig med hr. Simon Emil Ammitzbøll i, at det ikke kun er, når vi taler om menneskehandel til prostitution. Det er jo menneskehandel i det hele taget, fordi det er så fornedrende og så umenneskeligt, at man tillader sig at tage magten over et andet menneske og tvinge et andet menneske til at gøre noget mod dets vilje. Det er det, det går ud på, når vi bekæmper menneskehandel, og det burde vi rent faktisk gøre meget mere ved. Vi burde også sørge for, at bagmændene, når vi endelig får fat i dem – fordi det jo er ganske svært – får en straf, så de opdager, at det nok er en dum idé at gøre igen.

Kl. 12:12

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er en kort bemærkning fra fru Pernille Skipper.

Kl. 12:12

Pernille Skipper (EL):

Tak. Jeg kunne ikke lade være med lige at tage ordet et kort øjeblik, for hr. Tom Behnke siger sådan polemisk, at vi jo alle sammen er enige om, at det her er et forfærdeligt problem – og det er vi – og så

kommer der et konkret forslag, og så vil man ikke være med. Altså, det er vel sådan set fair nok, at vi kan være uenige om, hvordan man løser problemet, selv om vi er enige om, at problemet er der. Altså, bare fordi vi er enige om, at problemet eksisterer, behøver vi jo ikke være enige i hr. Tom Behnkes løsningsforslag. Det kunne være meget fint lige at få den anerkendelse.

Så vil jeg gerne spørge, om hr. Tom Behnke og De Konservative ikke er enige i, at når det kommer til opklaring af sådan en form for organiseret kriminalitet som det her og ikke mindst domfældelse i sidste ende, er det rigtig vigtigt, at vi har en tillid fra ofrene, så de tør anmelde, så de tør vidne. Er hr. Tom Behnke ikke enig i, at det er vigtigt? Og mener hr. Tom Behnke i øvrigt ikke også, at vi har et problem her i dag?

Kl. 12:13

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 12:13

Tom Behnke (KF):

Jo, men altså, hvis man synes, at den straf, der bliver udmålt i dag, er helt fin, så skal man ikke støtte forslaget her, for forslaget går ud på, at vi vil skærpe straffen. Det er jo fair nok. Hvis man synes, at det er helt fint, som vi straffer i dag, og at det ikke skal være anderledes, skal man ikke støtte beslutningsforslaget. Det er vi så ikke enige i, vi mener, at straffen skal skærpes. For det er et element, men det er selvfølgelig kun et element af flere, for det handler også om, at risikoen for at blive opdaget skal være til stede. Det handler også om, at politi og anklagemyndighed rent faktisk har nogle muligheder for at komme efter de her bagmænd. Det handler også om, at vi sørger for at tage hånd om ofrene, og det har vi jo gjort bare i den tid, hvor vi havde regeringsmagten. Der var der tre konkrete tiltag, hvor vi forbedrede vilkårene for ofrene og sørgede for, at de rent faktisk har mulighed for at henvende sig til myndighederne og få sagerne opklaret. Det gjorde vi ad hele tre omgange, kan jeg huske. Vi forbedrede forholdene for ofrene, så selvfølgelig skal vi gøre det.

Der blev i øvrigt også afsat et hav af penge til det her område, nemlig til at prøve på at tage hånd om ofrene, også de potentielle ofre, og i det hele taget til, at man kan gå ind i de her miljøer og så få dem, som er der mod deres vilje, ud af miljøerne.

Kl. 12:14

Første næstformand (Bertel Haarder):

Pernille Skipper.

Kl. 12:14

Pernille Skipper (EL):

Men der er problemet jo nok, at det, hr. Tom Behnke definerer som at tage hånd om ofrene, nok ikke helt er det samme, man sådan oplever værende effektivt ude i den virkelige verden. Altså, det var jo den anden del af mit spørgsmål: Mener hr. Tom Behnke, at det er helt fint, altså at virkeligheden er sådan, at ofre for menneskehandel tør vidne og i øvrigt går til politiet, når de får chancen, eller erkender hr. Tom Behnke, at vi har et problem, fordi ofre mistænker politiet, har mistillid til politiet, fordi de ved, at de bliver fængslet, fordi de ved, at de bliver udsendt? De tør ikke vidne, fordi de er bange for, hvad der sker efterfølgende, hvis bagmændene ikke bliver dømt, eller hvis bagmændene endelig bliver dømt, når ofrene så bliver sendt tilbage til deres oprindelige hjemland, måske i armene på potentielle nye menneskehandlere. Altså, mener hr. Tom Behnke ikke, at vi har et problem med tilliden mellem ofre og myndigheder i dag, eller er det helt fint, som det er?

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 12:15

men reelt skal man ikke bruge dem ude ved domstolene. Det har været signalet.

Kl. 12:15

Tom Behnke (KF):

I forbindelse med de forskellige ændringer, vi lavede, gik vi jo også ind og sørgede for, at der var et organiseret samarbejde mellem det, der hedder ngo'er, og så politi og anklagemyndighed, både her i landet og i udlandet, netop for at undgå de situationer. Så det var en lang række tiltag, der blev gjort; både fra Justitsministeriets side og fra Socialministeriets side lavede man en lang række tiltag for at forbedre de her forhold. Og det satte vi i søen.

Hvis det viser sig i dag, at det stadig væk ikke er godt nok, så er vi selvfølgelig indstillet på at fortsætte ad den vej, på samme måde som vi med det her forslag tilkendegiver, at de sanktioner, der bliver givet, åbenbart ikke er afskrækkende nok, og så skruer vi en anelse mere på det håndtag, og det er det, vi gør med beslutningsforslaget her. Hvis det i forhold til håndteringen, tagen hånd om ofrene, samarbejde med ngo'er både her og i udlandet, stadig væk ikke fungerer godt nok, skal det da fungere bedre, og så er vi selvfølgelig med til at få det til det.

Kl. 12:16

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til den konservative ordfører. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Peter Skaarup.

Kl. 12:16

(Ordfører for forslagsstillerne)

Peter Skaarup (DF):

Baggrunden for forslaget er jo direkte affødt af det, som Socialdemokraternes og SF's ordførere og justitsministeren var inde på her i salen, og det var jo, at Folketinget i virkeligheden lavede en stramning, som man sagde, når det gælder straffene på det her område, med 2 års fængsel. Men samtidig sagde man fra et flertals side: I øvrigt skal I ikke bruge den strafferamme til noget som helst. Det var i virkeligheden det, der var budskabet. Det er jo så det, vi er nogle stykker der har kigget en del på siden, samtidig med at vi også har kigget lidt nærmere på de sagsafgørelser, der rent faktisk har været ved domstolene, hvor en række af de sager, vi har fået belyst via spørgsmål i Retsudvalget, jo, når man kigger umiddelbart på sagerne, er meget alvorlige, men hvor det faktisk ikke har affødt meget følelige straffe for dem, der har begået den form for menneskehandel, som der er tale om.

Det virker jo sådan lidt mærkværdigt, at vi på den ene side i Folketinget er ret enige om, at menneskehandel virkelig er noget forfærdeligt noget – selv Enhedslisten er sådan ret højt oppe på tangenterne, når det handler om det – men at vi samtidig også kan se, at de straffe, der gives på det her område, ikke ligger særlig højt, hverken i forhold til andre forbrydelser eller i forhold til de strafferammer, der er. Så man kan sige, at på det område er der virkelig plads til forbedring. Og det, vi så har gjort med det her forslag, er jo så, at vi særlig i forhold til strafferammen siger: Jamen lad os da så i hvert fald sende det signal til domstolene, som de ikke fik dengang, nemlig at vi sådan set også synes, at man skal dømme det her hårdere, end man har gjort hidtil.

Hr. Tom Behnke har jo fuldstændig ret i beskrivelsen af den tilstand, der er hos domstolene nu ved modtagelsen af signaler fra Folketinget, for det har jo været sådan, at Folketinget har kigget på sagen efter en diskussion, man har haft i EU, og der er det så ud fra det blevet vurderet, at vi med hensyn til de strafferammer, vi har i dag, ikke reelt skal forhøje dem; i princippet skal vi forhøje dem,

Så er det rigtigt, som i øvrigt en del andre ordførere nævner, at i forhold til menneskehandel er der en del andre problemstillinger, der virkelig er vigtige at tage fat på, f.eks. ofrenes stilling. Hvis nogen havde troet, at Dansk Folkeparti så forskel her i forhold til hudfarve, og hvilke vidner der skal have lov til at sige hvad og have hvilken behandling, må jeg altså fuldstændig melde hus forbi. Selvfølgelig skal alle, uanset etnisk oprindelse, hvor de kommer fra osv., have en ens behandling i vores retssystem.

Så er der også nogle, der har været inde på spørgsmålet om garagesagen, som har været meget omtalt på det seneste efter en afgørelse, og der er det nemlig rigtigt, som nogle har været inde på, at det måske ikke så meget er strafferammen, det handler om, men mere om, om man betragter andet end prostitution som menneskehandel. Der må man jo bare i forbindelse med den sag erkende, at der er noget, der er lige så alvorligt som prostitution, men som domstolene vælger ikke at dømme som menneskehandel, men kun dømme som åger, og derfor betyder det, at de personer, det drejer sig om, selv om anklageren havde krævet dom for menneskehandel i den sag, hvor en gruppe mennesker er blevet tvunget til en hel masse ganske forfærdelige ting og sager, altså får en mildere dom, end de ellers ville have fået, fordi det ikke betragtes som menneskehandel. Og der ligger en opgave hos justitsministeren i sådan en sag som den der, for det er ikke den eneste på det område, i at sikre, at vi er klare i mælet, og at det er tydeligt for domstolene, hvordan de skal dømme i sådan nogle sager, og hvordan de skal betragte menneskehandel.

Det er jo nemlig rigtigt, som flere har været inde på, at menneskehandel ikke kun er prostitution. Vi har i beslutningsforslaget her nævnt en statistik, som kommer fra KFUK's hjemmeside, hvor man anslår, at ca. 90 pct. af de sager, der handler om menneskehandel, handler om prostitution. Men man anslår også, at der er nogle sager, hvor det ikke er prostitution. Vi skal nok vænne os til i den her globaliserede verden, hvor problemerne, udfordringerne flytter hen over grænserne, at der også er andre ting end prostitution, når det handler om menneskehandel. Det kan den sag fra Helsingør, som har været omtalt i Jyllands-Posten den 27. marts, jo klart vise, altså at der er andre sager, og at der også er nogle alvorlige sager af slagsen.

Jeg undrer mig lidt over, når jeg som sagt har fulgt debatten i forbindelse med det her forslag, at man ikke kigger virkeligheden i øjnene og kigger på, hvad der er givet af domme, hvad strafferammen er, om det er nogle alvorlige sager, og om det i så fald burde have medført højere straffe. Det gør man tilsyneladende ikke, desværre, for vi kan ikke finde et flertal, i hvert fald i dag, for at sætte strafferammen op, men jeg kunne da håbe på, at der var nogle partier, som faktisk interesserede sig for det her. Og som sagt er det alle partier, forstår jeg, der vil overveje det lidt nærmere og måske gennemgå nogle af de samme domme, som vi har gennemgået fra Dansk Folkepartis og Det Konservative Folkepartis side, og så prøve at vurdere, om ikke det ville være fornuftigt at sende et skarpt signal til bl.a. de bander, som jo betragter menneskehandel som et interessant område, fordi strafferammen er forholdsvis lave, end den er for narkokriminalitet.

Kl. 12:22

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til alle ordførerne.

Da der ikke er flere, er har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

4) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 80:

Forslag til folketingsbeslutning om afgivelse af forklaring ved indenretlig afhøring.

Af Peter Skaarup (DF) m.fl.
(Fremsættelse 01.04.2014).

Kl. 12:23

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Forhandlingen er åbnet, og jeg giver ordet til justitsministeren.

Kl. 12:23

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Tak for det. En indenretlig afhøring kan bl.a. betyde, at man kan optage en video, hvor man kan afhøre vidner, som har været udsat for et eller andet, umiddelbart efter at forbrydelsen har fundet sted. Det vil sige, at det, som Dansk Folkeparti gerne vil, er at forsøge at skåne ofrene for at skulle møde frem i en retssal, fordi man som sagt kan afgive en forklaring på et videobånd og dermed få sagt, hvad man har at sige, på et tidligt tidspunkt. Jeg synes jo sådan set, at de intentioner lyder rigtig godt, for hvem vil ikke gerne gøre det godt for ofrene? Men når jeg alligevel ikke kan støtte forslaget, er det, fordi der er en masse andre hensyn, som også skal tages i betragtning.

Ud over at vi skal se på ofrenes retsstilling, skal vi også se på de regler, der er i forhold til, at en borger ikke bliver udsat for et overgreb fra statens side. Det handler jo bl.a. om, at man skal have ret til at forsvare sig, når man er tiltalt ved en domstol og man er den, der sidder på anklagebænken. Så vil det være sådan, at man har ret til at skulle høre, hvad det er for nogle argumenter, hvad det er for nogle anklager, der er rettet mod en, og hvilke beviser der er. Og man vil dér også have brug for at kunne sige, at det ikke passer, eller at man faktisk var et helt andet sted, eller at sådan hænger tingene ikke sammen.

Derfor har vi nogle regler, som handler om, at retten skal sættes, og at der skal være en hovedforklaring, og at det skal være sådan, at retten ved at afhøre vidner også kan vurdere deres troværdighed. Man er til stede i det samme rum, man vurderer, hvad der bliver sagt, og hvad angår dem, som kommer med nogle anklager, vurderer man, hvordan deres troværdighed er.

Så har vi en masse muligheder for, hvordan man kan lave en yderligere beskyttelse af vidner. For der kan selvfølgelig godt være situationer, hvor det her ikke er det rigtige at gøre, og hvor vi har indenretlige afhøringer. Det kan eksempelvis være, når det handler om sager om børn. Der videoafhører man, og vi kigger lige nu på, om det i øvrigt kan udvides. Men fordi vi bliver nødt til at tage hensyn til, hvad det er for nogle almindelige regler, vi har i vores strafferetspleje, som handler om principperne om bevisumiddelbarhed, så bliver jeg altså nødt til at afvise det her.

Det handler jo selvfølgelig om, at vidneforklaringer, fotomateriale, tekniske rapporter altid skal præsenteres direkte for den ret, som skal dømme i sagen. Og det indebærer også, at offeret og andre vidner skal være til stede, og at de skal afgive deres forklaring i retten i forbindelse med sagens hovedforklaring. Dermed kan retten både se og høre vidnerne og har også mulighed for at vurdere deres troværdighed, og man har også mulighed for at stille vidnerne spørgsmål

og også konfrontere dem med eventuelle uoverensstemmelser, der er i forhold til andres forklaringer eller oplysninger i sagen. Det er det ene hensyn.

Så er der hensynet, som jeg også nævnte, som handler om den tiltaltes mulighed for at kunne tilrettelægge sit forsvar. Og det handler jo om, at man skal vide, hvad det er, man bliver anklaget for, og at man skal kunne have adgang til at stille modspørgsmål til vidnerne i sagen.

Derfor synes jeg, at det vigtige i en sag som den her må være at holde fast i, at vi har nogle helt særlige hensyn, der kan komme i anvendelse, hvor man kan lave en særlig beskyttelse, og det er rigtig fint, men hovedprincippet for en retshandling må altså være, at det finder sted i et retslokale, hvor der er dommere og det setup, som der i øvrigt skal være, alt afhængigt af hvilken type kriminalitet der er tale om, og at man dér med retssikkerheden placeret meget, meget højt har en mulighed for at sørge for, at der kommer en fair rettergang.

Vi hjælper ofre på mange måder. Vi har i den her regerings tid også lavet en offerfond, men også tidligere, også før den her regering kom til, har man jo selvfølgelig haft fokus på, hvad man kunne gøre for ofrene. Eksempelvis har man som offer jo ret til at få beskikket en bistandsadvokat, som kan støtte en, og som også kan hjælpe en under retssagen.

Der er som sagt nogle helt særlige tilfælde, hvor man tænker, at et offer kan blive udsat for trusler og dermed ikke kan forventes at skulle afgive en uforbeholden forklaring under retssagen. Men hvis man alligevel skulle gøre det her med at lave en videoafhøring, er reglerne sådan, at den tiltalte eller sigtede vil være berettiget til at være til stede. Og man ville også kunne risikere at skulle genafhøres eller at skulle komme ind igen til hovedforhandlingen. Så der er mange forskellige ting, der i virkeligheden problematiserer det her spørgsmål.

Der er efter retsplejeloven også mulighed for, at retten under straffesagen kan beslutte, at offeret skal afhøres for lukkede døre, hvis man gerne vil tage yderligere hensyn til offeret, og retten kan også beslutte, at den tiltalte skal forlade retslokalet, mens der bliver afgivet forklaring. Der er med andre ord et helt setup, som gerne skulle være en balance mellem, at vi selvfølgelig skal sørge for, at vi ikke dømmer nogen uskyldigt, at de tiltalte får en fair rettergang, at de får mulighed for at blive konfronteret med de anklager, der er rettet mod dem, men de også får mulighed for at kunne stille modspørgsmål, samtidig med at vi skal tage det bedst mulige hensyn til ofrene.

Ud fra de principper vil jeg sige, at jeg ikke kan støtte forslaget. Jeg synes, det ville være meget betænkeligt, for det ville være en fravigelse af lige præcis de forskellige grundlæggende straffeprocessuelle principper, som vi ellers hylder rigtig meget i Danmark. Og det tror jeg egentlig også at mange ofre vil have stor forståelse for; det er en dårlig idé, at man på en eller anden måde nærmest aflyser retssagen. Der er behov for, at man har et rum, hvor man finder ud af, hvem der er den skyldige – og om der er nogen, der er skyldig – og hvor man udmåler, hvilken straf der skal være, og hvor det op til dommerne at vurdere vidnerne og den anklagedes troværdighed og bevisets stilling.

Kl. 12:29

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er en kort bemærkning fra hr. Peter Skaarup.

Kl. 12:29

Peter Skaarup (DF):

Tak til justitsministeren for besvarelsen om muligheden for at kunne gennemføre det her. Jeg synes egentlig, jeg hørte justitsministeren sådan, at ministeren har meget lyst til at støtte forslaget. Er det, fordi

ministeren synes, det lyder godt, eller hvordan skal jeg forstå det? Det er det ene spørgsmål.

Det andet er: Er det ikke rigtigt forstået, at der jo faktisk allerede i dag findes muligheder for de her indenretlige forhør, så man, f.eks. hvis en person er ude af landet, er blevet syg eller kan risikere at blive udsat for trusler, godt kan lade det offer videoafhøre og så have en båndet optagelse, som kan afspilles i retten, så retten får et rigtig godt billede af, hvordan situationen er?

Dertil kommer, at man jo har særlige regler for børn, og det er så dem, ministeren heldigvis har givet tilsagn om muligvis kan blive udvidet, når det handler om, hvilke aldersgrupper der kan komme ind under dem, lige som det er i en række andre nordiske lande. Så muligheden er der sådan set i dag, og spørgsmålet er bare: Vil vi gerne udvide den, sådan at vi skåner ofrene for det, de udsættes for, hvilket jo i øvrigt også støttes af Offerrådgivningen i Danmarks formand, Steen Knudsen?

Kl. 12:30

Første næstformand (Bertel Haarder):
Justitsministeren.

Kl. 12:30

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg ville jo sådan set ønske, at man kunne have fjernet de forbrydelser, så de ofre aldrig nogen sinde var blevet ofre. Det kan vi ikke. Det, vi kan i stedet for, er at sørge for, at de får en ordentlig behandling. Men en ordentlig behandling synes jeg også må medføre, at man er sikker på, at en eventuel gerningsmand bliver retfærdigt dømt. Og en retfærdig dom bygger altså på, at der har været en rettergang, som har levet op til de forskellige principper, som vi hylder, så vi er helt sikre på, at vi giver både den tiltalte og den anklagede de bedste muligheder for at fremkomme med deres beviser.

Jeg støtter intentionerne i forslaget – det var det, jeg sagde til Dansk Folkeparti – men jeg synes også, der skal være tale om helt særlige omstændigheder, inden man bruger indenretlige afhøringer, præcis som jeg redegjorde for i min tale.

Kl. 12:30

Første næstformand (Bertel Haarder):
Peter Skaarup.

Kl. 12:30

Peter Skaarup (DF):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge justitsministeren, om ikke det er rigtigt forstået, at det her forslag går ud på, at man skåner ofrene for at møde op i hovedforhandlingen i retssagen – både i byretten, men også i landsretten, hvis det måtte blive aktuelt – men jo ikke vidnerne. Ministeren har nævnt vidnerne nogle gange, og vidnerne vil jo fortsat skulle deltage under hovedforhandlingen og påvise, hvad der rent faktisk er sket. Her taler vi udelukkende om offeret, som har været udsat for nogle traumatiske oplevelser, som vi helst ikke vil rippe op i måneder eller år efter det, som vedkommende har været udsat for.

Kl. 12:31

Første næstformand (Bertel Haarder):
Justitsministeren.

Kl. 12:31

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Det er jo ikke altid, der er vidner. Men jeg vil gerne sige, i forhold til hvordan man oplever en retssag, at jeg tror, at de fleste, som har været udsat for en forbrydelse, synes, at det ødelægger deres tilværelse og har brug for, at der med retssagen bliver sat et punktum. Derfor er

vi selvfølgelig ekstremt opsat på, at sagsbehandlingstiderne er fornuftige, så man kommer frem til at få den afslutning.

Mange ofre går rundt og tænker, at de skal huske på detaljerne, for de skal huske, hvad de har sagt, og dermed genlever de hele tiden, hvad det er, de har været udsat for. Der er rigtig mange ting ved at være offer, som er rigtig, rigtig svære, og jeg synes, vi skal gøre, hvad vi kan, for at støtte de mennesker i at komme videre.

På den anden side er der så hensynet til, at der skal være en retfærdig rettergang, hvor der også er nogle hensyn at tage til den tiltalte. Og der synes jeg at princippet må være, at det afgøres ved en domstol, hvor det er en dommer, der kan afhøre, og hvor der kan stilles modspørgsmål. Og derfor er jeg ikke indstillet på at støtte Dansk Folkepartis forslag.

Kl. 12:32

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak. Så går vi til ordførerrækken. Først er det hr. Jan E. Jørgensen fra Venstre.

Kl. 12:32

(Ordfører)

Jan E. Jørgensen (V):

Lad mig starte med at slå fast, at intentionerne bag Dansk Folkepartis beslutningsforslag om at beskytte ofrene er rigtig, rigtig gode. Målet er meget sympatisk, og umiddelbart, når man læser beslutningsforslaget, kan det bestemt lyde som en god idé. Det, der tales om, er, at der skal være mulighed for, at ofre for grove personfarlige forbrydelser, som man beskriver det, ikke behøver at møde frem i retten, men at der kan afgives det, vi kalder en indenretlig forklaring før selve retssagen. Det foregår i praksis på den måde, at forklaringen bliver optaget på video, og så bliver den afspillet under selve hovedforhandlingen senere.

Der er overhovedet ikke tvivl om, at det er en voldsom og ubehagelig oplevelse for mange ofre for forbrydelser at skulle have rippet op i deres sag, gennemleve hele den meget ubehagelige oplevelse og måske endda skulle sidde i samme lokale som forbryderen. Det er der så muligheder for at man kan undgå, men hovedreglen er jo, at man sidder i samme lokale som tiltalte. Man kan forestille sig en voldtægts sag, hvor et voldtægtsoffer skal have rippet op i forbrydelsen hele igen. Efter at vedkommende måske har lagt overfaldet lidt bag sig, skal vedkommende opleve det hele igen, spille en film for sit indre blik. Der er ingen tvivl om, at det er meget ubehageligt, og Dansk Folkeparti ønsker, at offeret skal kunne slippe for det ubehag, som det er at skulle møde frem i retten.

Når Venstre ikke kan støtte forslaget, skyldes det, at indenretlig afhøring er en absolut nødløsning. Det er en løsning, der kan bruges, f.eks. hvis et vidne eller for den sags skyld et offer ligger for døden og det ikke er muligt at få en forklaring på anden vis, eller hvis et vidne opholder sig i udlandet og det ikke er muligt at få vidnet til Danmark. Så er det bedre end ingenting at få en forklaring på video.

Men selve retssagen, altså det umiddelbare, det, at man har personen foran sig, kan se personen, kan mærke personen og dermed også har et bedre indtryk af personens troværdighed, er rigtig, rigtig vigtigt. Men det er ikke så meget det, for det vigtigste er i virkeligheden umiddelbarheden. Jeg har selv haft fornøjelsen af nogle gange at være advokat i retssager, også strafferetssager, og den umiddelbarhed, der er, ved at det hele foregår på samme tid, er utrolig væsentlig. En sag ser ofte helt anderledes ud, når vidnerne er blevet afhørt, end sagen så ud, da man læste politiets anklageskrift. Der er folk, der skifter forklaring, tiltalte skifter forklaring, den forurettede selv skifter forklaring. Pludselig kan man huske ting, man ikke kunne huske før osv., og det er mange gange en helt anden retssag, når sagen er slut, end den så ud til at blive, da sagen begyndte.

Så af hensyn til at vi ikke får dømt nogle forkerte, men i virkeligheden i lige så høj grad af hensyn til at få dømt de rigtige, er Venstre

modstander af forslaget. Hvis der under en retssag kommer ting frem, som ikke har været fremme tidligere, enten fra tiltalte eller fra vidner – man skal jo huske, at der også er vidner, der udtaler sig til fordel for tiltalte – så er det utrolig gavnligt for anklagemyndigheden, at der er mulighed for at drøfte det med forurettede og få forurettedes version af, hvad der er sket.

Så altså, for at undgå justitsmord – som det jo er, hvis en uskyldig bliver dømt, og som det vel et eller andet sted også er, hvis den skyldige ikke bliver dømt eller ikke bliver dømt hårdt nok – støtter vi ikke forslaget. Vi kan godt se fordele i det, men ulemperne er langt større, og så ville der i øvrigt også være nogle praktiske problemer. Eksempelvis ville det jo forudsætte, at domsmændene også skulle være til stede under den indenretlige afhøring, og det ville være de samme domsmænd, der så skulle være til stede under hovedforhandlingen senere. Det ville være et stort praktisk problem, men det er ikke afgørende for Venstres modstand mod beslutningsforslaget. Det er hensynet til retssikkerheden, som gør, at vi altså ikke kan støtte Dansk Folkeparti.

I øvrigt er vi så helt enige med Dansk Folkeparti i den del af beslutningsforslaget, som handler om, at domstolene jo ikke bør være mange måneder om at behandle en begæring om at foretage en vidnekonfrontation, men det kræver vel næppe en lovændring at sikre dette.

Kl. 12:37

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak. Så går vi til socialdemokraternes ordfører, fru Trine Bramsen.

Kl. 12:37

(Ordfører)

Trine Bramsen (S):

Vi Socialdemokrater kæmper for tryghed til danskerne. Det har vi gjort i al den tid, vores parti har eksisteret. Det er helt urimeligt, når danskere ender som ofre for kriminelles helt uacceptable adfærd. Derfor skal der være et stort politisk fokus på ofrene, og det var netop på den baggrund, at vi i Socialdemokratiet sammen med Radikale, SF og Enhedslisten vedtog en ny offerpakke. Her er der et entydigt fokus på ofres retsstilling og mulighed for hjælp.

Beslutningsforslaget, som vi i dag behandler, pålægger regeringen at fremsætte forslag om en ny bestemmelse i retsplejeloven, som giver ofre for grov personfarlig kriminalitet mulighed for at afgive forklaring ved indenretlig afhøring, som eventuelt kan optages på video.

Må jeg ikke starte med at slå fast, at det er et sympatisk forslag, og at vi Socialdemokrater altid gerne diskuterer, hvordan vi kan skabe bedre vilkår for de mennesker, der er ofre for kriminalitet – også når det gælder afhøring. Det er derfor, vi har forbedret mulighederne for, at børn og særligt udsatte grupper kan afhøres pr. video.

Men det konkrete forslag indebærer en række retssikkerhedsmæssige udfordringer, og derfor kan vi ikke støtte det. Princippet i et retssamfund må være, at retssikkerheden som udgangspunkt gælder for begge parter, og at gerningsmanden og den forurettede møder i retten og afgiver forklaring.

Det står ikke i modstrid med, at vi skal beskytte offeret og sikre, at så god en behandling som overhovedet muligt tilfalder offeret. Men at fjerne en så central grundpille i vores retssamfund kan vi ikke støtte. Hertil kommer, at der jo kan komme nye ting frem under sagen, som kræver, at det er afgørende, at offeret er til stede under retssagen.

Med de ord skal jeg meddele, at vi Socialdemokrater ikke kan støtte dette forslag.

Kl. 12:39

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak. Så giver jeg ordet til Det Radikale Venstres ordfører, hr. Jeppe Mikkelsen.

Kl. 12:39

(Ordfører)

Jeppe Mikkelsen (RV):

Tak for ordet, hr. formand. Det her er et meget, meget sympatisk forslag på mange punkter, og jeg tror sådan set, at vi alle sammen er enige i, at det er meget sympatisk. Det bygger jo på et ønske om, at ofrene for en grovere forbrydelse kan få sat et punktum og komme videre. Det kan man jo sådan set kun have sympati for, tror jeg.

Men der er desværre også hensyn, der taler imod det her synspunkt, og derfor kan vi fra radikal side ikke støtte forslaget. Det, som først og fremmest stritter imod, er jo et grundlæggende princip om, at i vores retspleje skal forklaringer, beviser osv. præsenteres direkte i retten, og dermed altså direkte for dommeren og et eventuelt nævningeting. Det kalder man også princippet om bevisumiddelbarhed, og det er et meget vigtigt lavpraktisk princip, så dommeren osv. f.eks. kan stille spørgsmål og få afklaring omkring detaljerne, men også lavpraktisk forstået sådan, at når sagen udvikler sig, kan man få fulgt op på sagens udvikling. Det er jo svært, hvis man har afhørt et vidne til at starte med, og der sker en udvikling i sagen – så kan man ikke få fulgt op, fordi man så har afhørt vidnet.

Men vi skal også passe på af principielle årsager. Vi skal ikke ende med at have sådan en you tube-domstol, eller hvad vi skal kalde den, hvor dommeren blot får forklaringer og beviser osv. tilsendt, og så kan man sidde derhjemme og afsige en dom. Det strider jo imod de grundlæggende principper om åbenhed i vores retspleje.

Desuden kan vi allerede tage hensyn til ofrene på forskellig vis, f.eks. kan den tiltalte blive bedt af retten om at forlade retslokalet, mens et vidne bliver afhørt. Det kan jo imødekomme noget af den frygt, der naturligt kan være hos et offer, for at sidde i samme lokale som gerningsmanden, og jeg vil gerne understrege, at hvis vidnet er et barn, er der mulighed for at videoafhøre barnet inden retssagen. Så for børn gør vi en generelt undtagelse, men vi er ikke parat til at lave en generel undtagelse for alle aldersgrupper.

Vi vil meget gerne være med til at se på, hvordan vi kan blive endnu bedre til at tage os af ofrene. Jeg synes, vi har gjort en god række ting de seneste par år, men det her beslutningsforslag kan vi desværre ikke støtte.

Kl. 12:42

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak. Så går vi videre til Socialistisk Folkepartis ordfører, fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 12:42

(Ordfører)

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Jeg må sige, at jeg var meget fristet til at støtte det her forslag, eller i hvert fald støtte det delvist. Jeg har selv haft det i tankerne med hensyn til voldtægts ofre, som jo også har oplevet en krænkelse, som kan være rigtig grov, og som er svært at få rippet op i igen, og særlig når det så skal foregå foran en masse fremmede mennesker – myndighedspersoner og borgere – i en retssal.

Jeg er kommet til den konklusion, at de retssikkerhedsmæssige betænkeligheder nok vejer tungest. Vi skal jo finde en balance, og som den radikale ordfører, hr. Jeppe Mikkelsen, nævnte, har man visse muligheder for at tage hensyn til offeret under retssagens afvikling.

Det, jeg tænker man kunne gøre i stedet for, er at støtte ofrene noget mere undervejs. Vi har i dag en mulighed for at beskikke en

bistandsadvokat. Det, der kan være udfordringen, ved jeg, er, at når tingene sker på skæve tidspunkter, har man sådan set ikke en tilkaldeordning, og det vil sige, at offeret måske først får den hjælp, som offeret har brug for, 3-5 dage senere, og det er jo ikke altid fornuftigt. I hvert fald viser erfaringen, at det f.eks. i voldtægtssager oftere fører til en dom, hvis man har haft en bistandsadvokat med hele vejen. Og jeg ved, at justitsministeren har en mulighed i retsplejeloven for at lave sådan en tilkaldevagtsordning, som jeg synes vi skulle bede justitsministeren om at få sat i stand. Så kan vi støtte ofrene noget mere, og det synes jeg er rigtig vigtigt.

Det her forslag kommer vi desværre ikke til at støtte, men jeg må indrømme, at jeg har skænket det nogle venlige tanker. Så jeg vil bare afslutningsvis benytte muligheden for at takke ministeren for, at hun har sat et udvalgsarbejde om videoafhøring af børn i gang med henblik på at udvide aldersgrænsen på det område. Jeg håber meget, at det betyder, at børn også fremover kan få en udvidet adgang til videoafhøring, også selv om de er fyldt 12 år.

Kl. 12:44

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak. Så giver jeg ordet til fru Pernille Skipper, Enhedslisten.

Kl. 12:44

(Ordfører)

Pernille Skipper (EL):

I dag findes der en særlig mulighed i retsplejeloven, som betyder, at børn ikke behøver at møde frem i retten for at afgive forklaring, hvis der f.eks. er tale om en sædelighedsforbrydelse mod barnet. Det er en bestemmelse, vi har, fordi børn er særligt sårbare, og fordi det kan betyde en yderligere traumatisk oplevelse, hvis barnet skal genopleve en så dramatisk oplevelse flere gange og jo også lang tid senere, for en retssag gennemføres i sagens natur et stykke tid, efter en forbrydelse er begået.

Der har for nylig været rejst en debat om, om vi burde sætte aldersgrænsen op, så også børn over 12 år slipper for at vidne i retten. Det er en diskussion, som vi i Enhedslisten er meget indstillet på at tage. Det er vigtigt, at vi tager hånd om de her særligt sårbare ofre.

I relation til det her beslutningsforslag er det jo også klart, at det for alle uanset alder kan være en traumatisk oplevelse at skulle genopleve f.eks. et overfald, når man skal afgive forklaring i retten. Hvis vores drømme kunne blive til virkelighed, skulle intet offer udsættes for at skulle fortælle om det flere gange – også lang tid efter, man er blevet udsat for en forbrydelse. Vi ville jo også ønske, at der ikke var ofre for kriminalitet, men det kan vi nok ikke fjerne med et fingerknips.

Når det er sagt, skal vi jo huske, at det her med, at hensynet til offeret, som vi helst ikke vil have til at genopleve forbrydelsen gennem en forklaring i retten, står over hensynet til den såkaldte bevisumiddelbarhed, som også andre ordførere har omtalt. Bevisumiddelbarhed er et grundprincip i dansk strafferetspleje, og det betyder, at beviserne, uanset om det er en genstand eller et vidneudsagn, skal fremlægges direkte for retten. Det styrker nemlig retssikkerheden, at dommere og eventuelle nævninge kan få et umiddelbart og direkte indtryk, og at også den tiltalte og dennes forsvarsadvokat har mulighed for at komme med indvendinger og spørgsmål i løbet af en vidneforklaring.

Det er så de to modsatrettede hensyn, vi har, når vi skal vurdere, om der er flere, der skal have mulighed for at undgå at give forklaringer i retten, men kun skal gøre det en enkelt gang i forbindelse med politiets efterforskning. Og jeg må sige, at vi i Enhedslisten ikke finder grund til at ændre på den nuværende praksis, for så vidt angår voksne mennesker. Det siger vi især, fordi det ikke er klart afgrænset i det her beslutningsforslag, i hvilke tilfælde det skal være en mulighed.

Udgangspunktet må være bevisumiddelbarhed, og for mig at se vil det her forslag betyde, at bevisumiddelbarhed vil være undtagelsen frem for reglen i forhold til personfarlig kriminalitet, og det kan vi ikke støtte.

Kl. 12:48

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak. Vi går straks videre til hr. Simon Emil Ammitzbøll fra Liberal Alliance.

Kl. 12:48

(Ordfører)

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Det er på mange måder et sympatisk forslag, som Dansk Folkeparti her har fremsat, fordi det jo i virkeligheden er et forsøg på at få mere fokus på ofrene, når vi taler om voldskriminalitet. Det synes vi sådan set er al ære og respekt værd. Det er også noget, vi meget gerne vil drøfte i Liberal Alliance.

Med hensyn til de forskellige elementer i forslaget er vi sådan set også åbne over for de fleste. Det er sådan, at vi synes, det er godt, at man kan få en mulighed for, som der står, når bestemte forudsætninger er opfyldt, at afgive forklaring i forbindelse med indenretlig afhøring. Vi synes også, det er godt, at der kan skabes hjemmel til, at et eventuelt erstatningskrav skal kunne behandles i forbindelse med den indenretlige afhøring. Det er noget, både vi og forslagsstillerne har været ude med offentligt, så et ville også være meget mærkeligt, hvis vi ikke støttede det. Og endelig synes vi, det er rigtig fint at se på, hvordan man kan beskytte vidner bedre.

Når jeg sprang del 2 over, er det, fordi det måske er der, bekymringen ligger. Jeg er i hvert fald ikke helt parat til at sige endeligt ja til det, nemlig at man skal sikre, at den forurettede efterfølgende ikke har pligt til at afgive forklaring i de pågældende sager ved den senere hovedforhandling. Det synes jeg er fint som altovervejende hovedprincip, men har man tænkt på, at der kan være undtagelser? Det tror jeg i hvert fald at vi har brug for at høre lidt nærmere om fra forslagsstillerne, inden vi kan sige ja.

Kl. 12:50

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ja, men først skal vi høre hr. Tom Behnke fra Det Konservative Folkeparti.

Kl. 12:50

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Vi kan ikke umiddelbart støtte beslutningsforslaget her. Vi er helt med på, hvad intentionen er, men når vi sådan kigger ned i lovgivningen og kigger på den retspraksis, der er i vore dage, så er det, man efterspørger og lægger op til, jo faktisk muligt i dag.

Så kan man selvfølgelig diskutere, om det er godt nok. Virker det godt nok? Bruges det rigtigt? Bruges det tilstrækkeligt osv.? Det kan man godt gøre. Men som udgangspunkt er det jo rent faktisk muligt at lave nogle indenretlige afhøringer, inden man når frem til hovedforhandlingen, og der er så bestemte situationer, hvor det er hensigtsmæssigt.

Det kan være, hvis man risikerer at miste vidnet, inden man når frem til en hovedforhandling, hvis det f.eks. er folk, som er meget alvorligt syge eller døende. Det kan være folk, som er i en eller anden situation, hvor man siger: Hvis vi skal nå at have den vidneforklaring, skal det være nu, for ellers risikerer vi altså, at vi ikke får det her vidneudsagn med som en del af den samlede retssag. Og det er selvfølgelig vigtigt, at man får alle udsagn med, så domstolene har et godt grundlag at træffe deres beslutning på, når de skal finde ud af, om der er skyld eller ej, og, ifald der er skyld, hvad straffen så skal være.

I forhold til det med at beskytte de her ofre eller vidner bedre, gør man jo en lang række andre ting. Og jeg kan huske, at mens vi var med til at have regeringsmagten, lavede vi jo en lang række tiltag for at sikre retslokalerne bedre, sådan at vi kan prøve at holde tiltalte, offeret og vidner mere adskilt, og at der sørges for, at tilhørerne bliver holdt adskilt, så man ikke som vidne sådan skal løbe spidsrod igennem en masse venner til den, der sidder og er tiltalt. Det skal vi undgå, for alene det, at man skal igennem dér, kan godt gøre, at man bliver noget trykket, inden man skal ind og afgive sin forklaring.

Der er det vigtigt, at vidner, der afgiver forklaringer – hvad enten det nu er ofret eller andre vidner – er fuldstændig frie til at fortælle om den oplevelse, de havde, og den måde, de så det på, da det skete. Så sikring af retslokaler er vi blevet enige om skal være bedre, og det er man jo i gang med. I det omfang, det kan lade sig gøre, sørger man jo for løbende at indrette retslokalerne bedre og bedre landet over, så de bliver mere og mere sikre for alle dem, der skal optræde og være en del af sådan en retshandling.

Der er også den mulighed, at man i særlige tilfælde faktisk kan bede den tiltalte om at forlade selve retslokalet, når et vidne skal afgive forklaring, hvis man ved, at alene det, at den tiltalte er til stede, vil gøre, at vidnet ikke fortæller det hele, ikke fortæller frit i sit vidneudsagn. Så kan man sige til den tiltalte, at vedkommende skal flytte sig ind i et lokale siden af, hvor vedkommende på en tv-skærm kan sidde og følge med i, hvad der foregår – igen for at være sikker på, at vidner afgiver deres vidneforklaring, sådan som de har oplevet situationen, og ikke bliver trykket af den stemning eller de personer, der er til stede i retslokalet.

Det, der er særlig problematisk ved beslutningsforslaget her, er, at der lægges op til, at hvis vidnet har afgivet en sådan indenretlig forklaring, inden man når frem til hovedforhandlingen, så skal vidnet ikke kunne kaldes i vidneskranken igen under hovedforhandlingen. Og det duer jo ikke, for selv om man på et tidligt tidspunkt i en sag har lavet en indenretlig afhøring, kan det meget vel være, at man så i den videre efterforskning i sagen finder nogle flere elementer frem, hvor det vil være relevant at spørge vidnet en gang til og stille nye eller uddybende spørgsmål til vidnet. Men den mulighed afskærer man sig ligesom fra med beslutningsforslaget her. Så det synes vi ikke er særlig hensigtsmæssigt.

Afslutningsvis vil jeg lige kipe med flaget over for justitsministeren og takke for, at også justitsministeren nu går ind i at se på, om det ikke var på tide, at vi satte aldersgrænsen for videoafhøring af børn noget op. Den er jo ret lav i dag – den er på 12 år – og det er vores opfattelse, at nogle børn, også når de er over 12 år, kan være noget trykket af stemningen. Og igen vil jeg sige, at hvis vi skal have det, om jeg så må sige sande vidneudsagn frem – altså det, som vidnet gerne ville fortælle, hvis ellers man var helt frit stillet – så må vidnerne ikke være trykket af situationen. Og det gælder jo særlig i forhold til børn – ikke mindst børn, der har været ofre for en kriminel handling. Så der er jeg glad for at justitsministeren har bebudet, at det er noget, man kigger på, og jeg ser frem til, at vi kan få ændret aldersgrænsen dér, så vi får et bedst muligt oplyst grundlag, som domstolene skal træffe beslutning på til sidst.

Kl. 12:54

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak. Så er det til sidst ordføreren for forslagsstillerne, hr. Peter Skaarup.

Kl. 12:54

(Ordfører for forslagsstillerne)

Peter Skaarup (DF):

Tak for Folketingets behandling af det her forslag. Der er jo sådan set sagt nogle meget pæne ord om nogle af de her ting. Der er ikke umiddelbart opbakning til forslaget, og så må vi jo bare leve med, at det er der ikke. Det ændrer ikke ved, at vi synes, det er et godt for-

slag, for det ville jo indebære, at man fik sat væsentlig mere fokus på offerets situation, end det er tilfældet i dag.

Man kan sige, at hvis politiet og domstolene havde ressourcer til at gennemføre de her retssager hurtigt, når det gælder specielt voldtægt og de grove voldssager, så ville det her forslag ikke være nødvendigt. Men virkeligheden er, uanset om vi kan lide det eller ej, at de frister, som Folketinget gentagne gange har mindet de forskellige instanser om at vi har, f.eks. 37 dage for domstolenes behandling, jo langtfra bliver overholdt i alle tilfælde.

Det betyder, at nogle af de voldtægts ofre, der deltager i forbindelse med de her sager, som ligesom med seksuelt misbrug af børn er det noget af det mest forfærdelige, altså kan risikere – efter at de først har skullet afgive forklaring til politiet i dagene efter det, de har været udsat for – at skulle komme til domstolen mange måneder senere og igen få rippet op i det traumatiserende, de har været udsat for. Og de kan risikere, hvis sagen bliver appelleret, at de under landsretsbehandling igen skal deltage i forbindelse med retsmøder, hvor der skal gives forklaring om de her ting.

Det er altså noget, der gør, at det er meget, meget svært for dem, det går ud over, at komme over det, de har været udsat for, for lige så snart de egentlig troede, at nu var de ovre den samtale, der ripper op i det, de har været udsat for, så kommer der en ny samtale – i det her tilfælde med domstolen – i månederne efter. Og så kommer der måske en eller flere nye samtaler igen med forsvarer og derefter i forbindelse med domstolsbehandlingen.

Det er svært for dem at komme over det, plus at der også i mange tilfælde går lang tid fra det, man har været udsat for, og frem til, at man får erstatning. Der lægger vi så i forslaget også op til, at det køres i samklang med den indenretlige afhøring.

Hr. Simon Emil Ammitzbøll spurgte så: Kan man gøre det her i alle tilfælde? Nej, selvfølgelig kan man ikke det. Det er en intention, man kan have, ud over at det i dag bruges i de sager, hvor der er sygdom, eller hvor pågældende opholder sig i udlandet, eller hvor vedkommende kan være udsat for trusler, og hvor det allerede bruges i dag. Vi synes, at man altså som en hovedregel godt kan bruge det i flere tilfælde, men det klart, at opstår der nye oplysninger, lad os sige det, i en sag, så kan man jo ikke sige til den pågældende, at nu er du friholdt for tid og evighed. Det kunne f.eks. være nogle oplysninger, der betød, at lad os sige en voldtægt var en falsk anmeldelse, eller hvor noget tydede på, at det kunne være en falsk anmeldelse, for det er klart, at så må en hovedforhandling også indeholde, at offeret er til stede. Og som jeg sagde til en ordfører, så er virkeligheden jo den, at der i en del af de her sager vil være vidner, som selvfølgelig deltager i hovedforhandlingen, og forklarer den oplevelse, vidnerne har. Her taler vi altså bare udelukkende om offeret, som vi gerne vil skåne mest muligt, og som jo har været udsat for det voldsomme, som vedkommende nu har været udsat for. Det gør man så også allerede i dag. Men vi skal gøre det endnu mere, synes vi.

Så er der et hjørne af det her, som flere ordførere har været inde på, og det handler om seksuelle overgreb mod børn, og der er det jo heldigvis sådan, at med hensyn til de yngste børn kan man i dag foretage videoafhøring. Det var en hård kamp at få indført det i sin tid, men det blev indført, og nu taler man så heldigvis om – hvad også Børnerådet har været inde på – at man kan forhøje grænsen, så flere, også de lidt ældre børn, kan blive omfattet af muligheden for videoafhøring ligesom i de andre nordiske lande. Spørgsmålet er så, om vi også skal indføre det i vidt omfang – specielt når det gælder voldtægt – som jo desværre kan sammenlignes med seksuelle overgreb mod børn. Det er det, vi foreslår her i al sin enkelhed, og vi håber, at tiden arbejder for det her forslag.

For enten skal man som sagt gøre det her, eller også er man altså nødt til at være meget mere kontante med ressourcetildelingen, sådan at sagerne kan blive afgjort hurtigere ved domstolene og hos politiet. For man kan ikke overholde de mål, vi har sat os fra politisk

side, og man gør det åbenbart ikke, og derfor er der en indsats at gøre fra regeringens side på de to fronter. Jeg kunne også efterlyse – det vil vi arbejde på i forbindelse med udvalgsarbejdet – at regeringen så bliver stærkere til at fortælle, hvad den vil gøre for, at de krav, der er om at overholde fristerne, bliver opfyldt – både hos politiet og hos domstolene. For det er en vigtig del af hjælpen til ofrene, som vi skylder dem for det, de har været udsat for.

Kl. 13:00

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til ordføreren for forslagsstillerne.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

5) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 81:

Forslag til beslutningsbeslutning om skærpelse af reglerne ved overtrædelse af indrejseforbud.

Af Peter Skaarup (DF) m.fl.

(Fremsættelse 01.04.2014).

Kl. 13:00

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Forhandlingen er åbnet, og jeg giver først ordet til justitsministeren.

Kl. 13:00

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Beslutningsforslaget pålægger regeringen inden udgangen af 2014 at fremsætte et lovforslag med henblik på at skærpe reglerne for personer, som overtræder et meddelt indrejseforbud, så overtrædelse af indrejseforbud anden gang som minimum straffes med fængsel i 1 år.

Lad mig starte med at slå fast, at regeringen selvfølgelig finder det fuldkommen uacceptabelt, at personer, der er udvist af landet med indrejseforbud, vender tilbage med det formål at begå ny kriminalitet. Det kan der ikke være to meninger om. For regeringen er det derfor også afgørende, at der fra politiets side er stort fokus på problemstillingen, og at sanktionen for overtrædelse af indrejseforbud er mærkbar.

Det er ganske rigtigt, som det anføres i beslutningsforslaget, at vi i de senere år har set en stigning i antallet af overtrædelser af indrejseforbud. Antallet af anmeldelser steg således fra 171 i 2007 til 410 i 2012. Det hører dog med til billedet, at stigningen var mest markant fra 2009 til 2011, hvor antallet af anmeldelser steg med henholdsvis 32 pct. og 26 pct. Fra 2011 til 2012 skete der alene en mere begrænset stigning på 11 pct. En sådan udvikling giver naturligvis anledning til en vis bekymring, også selv om stigningen nu tilsyneladende er noget mindre markant, end den var, da VKO sad på magten.

Som jeg har redegjort for flere gange her i Folketingssalen, er det dog også vigtigt at nuancere billedet. Årsagerne til stigningen er givetvis flere, men det er helt oplagt, at det spiller en væsentlig rolle, at langt flere i dag udvises med indrejseforbud end for bare få år siden. Når det forholder sig sådan, skyldes det jo først og fremmest, at

udlændingelovens regler om udvisning med indrejseforbud over en årrække løbende er blevet skærpet.

Tal fra Kriminalregisteret viser, at der er truffet 642 afgørelser om udvisning med indrejseforbud i 2005, mens tallet i 2012 var 1.512. Det svarer til en stigning på godt 250 pct. For så vidt angår administrative udvisninger, er billedet endnu mere markant. Tal fra Udlændingestyrelsen viser således, at antallet af afgørelser om administrativ udvisning med indrejseforbud alene fra 2008 til 2012 er steget fra ca. 450 til knap 1.400. Det svarer til mere end en tredobling. Alene fra 2011 til 2012 steg antallet af administrative udvisninger med godt 33 pct.

Samlet set har der således de seneste 5 år været en stigning i antallet af udvisninger ved dom og administrativt meddelte udvisninger og dermed også en markant stigning i antallet af personer, som har indrejseforbud. Det hører desuden med til historien, at de nævnte skærpelser af udvisningsreglerne ikke alene angår betingelserne for at udvise, men også varigheden af det indrejseforbud, der er forbundet med en udvisning. Og når der er markant flere udlændinge, som får indrejseforbud, og forbuddene bliver mere længerevarende, så kan det jo ikke overraske, at det alt andet lige vil betyde, at vi så også ser flere overtrædelser af et indrejseforbud.

Stigningen i antallet af rejste sigtelser for overtrædelse af indrejseforbud må nødvendigvis ses i sammenhæng med, at den politimæssige indsats på hele udlændingekontrolområdet i de seneste år er blevet forstærket. Det er en styrkelse, som er meget vigtig for denne regering, og som bl.a. har betydet, at der siden regeringens tiltrædelse i en række politikredse er etableret særlige udlændingekontrolgrupper. Disse grupper målretter deres arbejde mod de miljøer, hvor der kan være mistanke om, at der opholder sig udlændinge uden lovligt ophold, herunder personer med indrejseforbud.

Hertil kommer det forstærkede samarbejde på tværs af myndigheder, herunder indsatsen mod social dumping og samarbejdet mellem politi og SKAT, der også fører til pågribelse af bl.a. personer, som opholder sig i landet i strid med et indrejseforbud.

Kl. 13:05

Som sagt er det efter regeringens opfattelse helt uacceptabelt, at udviste og dermed uønskede personer i Danmark indrejser i strid med et indrejseforbud, og derfor skal sanktionen i sådanne sager være mærkbar. Det mener jeg også den er. Med de seneste skærpelser, som blev indført i 2011, følger det af udlændingelovens § 59 b, at den, som overtræder et indrejseforbud, straffes med bøde eller fængsel i indtil 3 år. Det er i loven forudsat, at straffeforanstaltningen i førstegangstilfælde som udgangspunkt er ubetinget fængsel i op til 2 måneder; i andengangstilfælde er den som udgangspunkt ubetinget fængsel i 2-4 måneder; og i tredjegangstilfælde er den ubetinget fængsel i mere end 4 måneder. Det skal desuden tillægges betydning i skærpende retning, hvis udlændingen er udvist af landet på grund af kriminalitet og må formodes at være indrejst i strid med forbuddet for på ny at begå kriminalitet.

Det er regeringens opfattelse, at straffniveaulet med den seneste strafskærpelse er passende. Sammenligner vi os med andre europæiske lande, ligger vi i den hårde ende. Jeg kan i den forbindelse henviser til min besvarelse af spørgsmål nr. 631 fra Folketingets Retsudvalg. Det er rigtigt, at man i Norge for nylig har gennemført en ganske voldsom strafskærpelse, således at normalstraffen for overtrædelse af indrejseforbud nu er sat op fra fra 1-2 måneders fængsel til 1 års fængsel. Det er noget ganske nyt, og vi vil selvfølgelig følge udviklingen og erfaringerne fra Norge, men på nuværende tidspunkt er det ikke en model, vi kan støtte, og derfor kan vi heller ikke støtte beslutningsforslaget.

Vi er i regeringen ikke overbevist om, at yderligere skærpelser er vejen frem. Man skal huske, at det her drejer sig om personer, som vi netop ikke ønsker at have i Danmark, og derfor synes jeg også, at man må sætte spørgsmålstegn ved, om det så virkelig er løsningen,

at der indføres en ordning, som vil betyde, at de her personer kommer til at opholde sig i endnu længere tid i Danmark og optage dyre fængselspladser her. Ønsker vi virkelig at fylde vores fængsler med udlændinge, som har fået at vide, at de er uønskede i Danmark, og ønsker vi virkelig de betydelige meromkostninger, som det her forslag vil føre til?

Så henviser forslagsstillerne til, at disse udlændinge jo bare kan sendes til afsoning i deres hjemland. Regeringen er sådan set helt enig i, at udlændinge, som er udvist med indrejseforbud, som udgangspunkt bør afsone i hjemlandet. Derfor har regeringen også løftet indsatsen med at sende udvisningsdømte hjem til afsoning til et helt nyt niveau, og den indsats har båret frugt. I 2013 blev der således overført 34 udlændinge til afsoning i hjemlandet mod blot 2 i 2011 og 16 i 2012. Jeg behøver næppe at erindre forslagsstillerne om, hvem der havde ansvaret i 2011. Jeg vil da heller ikke undlade at nævne, at indsatsen er blevet løftet inden for den kriminalforsorgsaftale, som Dansk Folkeparti ikke var med i.

Så kan man jo godt stille sig op og sige, at alle udvisningsdømte bare skal afsone i hjemlandet, og det lyder også meget godt, men som indsatsen under VKO viste, er den praktiske virkelighed en anden, for der er en række både praktiske og juridiske udfordringer. Herunder forudsætter afsoning i hjemlandet, at hjemlandet accepterer at tage imod egne statsborgere med henblik på afsoning der. Vi vil blive ved med at arbejde hårdt for at forbedre muligheden for afsoning i hjemlandet, men som forslagsstillerne udmærket ved, er det simpelt hen ikke realistisk at antage, at vi vil kunne sende alle hjem til afsoning. Derfor hører finansieringsforslaget heller ikke til i den virkelige verden.

Lad mig til sidst opsummere: Vi mener, at straffen for overtrædelse af indrejseforbud med de seneste stramminger, som vi lavede i 2011, har fundet et passende niveau. Derfor mener vi heller ikke, at yderligere bevidstløse strafskærpelser er vejen frem. Vi mener ikke, at det giver mening, at udlændinge, som er uønskede her i Danmark, skal tilbringe væsentlig længere tid i vores fængsler, end de gør i dag, og det skyldes også, at det koster samfundet ganske mange penge. Vejen frem er at videreføre den forstærkede politimæssige indsats på udlændingeområdet, og det er det, regeringen agter at gøre.

Vi kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Kl. 13:09

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ministeren. Der er et par korte bemærkninger. Først er det hr. Martin Henriksen, Dansk Folkeparti, værsgo.

Kl. 13:09

Martin Henriksen (DF):

Tak for det. Først vil jeg sige, at der jo ikke er noget mærkeligt i, at der er flere, der bliver udvist, når man tager i betragtning, at der også generelt kommer flere til Danmark, og at vi på en række områder ser, at der er en stigning i den grænseoverskridende kriminalitet. Det er så, hvad det er.

Men jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre sådan lidt mere præcist, hvad regeringen agter at gøre fremadrettet, når nu man ikke kan støtte Dansk Folkepartis beslutningsforslag. For jeg hørte faktisk ikke, at der var nogen nye initiativer i ministerens tale.

Et eller andet sted er det jo fair nok at have det argument, som ministeren også fremførte et par gange, at hvis man er udvist af Danmark, så skal man være udvist af Danmark, og så skal man ikke sidde i fængsel i Danmark i alt for lang tid. Men problemet er jo sådan set, at bl.a. fordi vi ikke har nogen grænsekontrol – det er jo også fremgået i dagspressen – kan folk blive udvist flere gange. De vender jo hele tiden tilbage. Det har jo bl.a. noget at gøre med, at den fængselsstraf, de får, hvis de overhovedet får en, er alt for lav, og derfor kan de frit vende tilbage. Der er ingen grænsekontrol. Og når

de så bliver taget – hvis de bliver taget – er det en så kort fængselsstraf, at de simpelt hen ikke tager det alvorligt.

Kl. 13:10

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak, så er det ministeren.

Kl. 13:10

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Hr. Martin Henriksen siger, at der kommer flere udlændinge. Jeg ved så ikke, om det er asylansøgere eller turister eller folk, der kommer for at arbejde, eller hvem det er, som Dansk Folkeparti primært tænker på her. Det gør det jo lidt svært for mig at svare på det.

Men i forhold til om grænsekontrol, som Dansk Folkeparti nu igen hiver op af æsken, ville gøre nogen som helst forskel på det her, så vil jeg bare slå fast en gang for alle, at den grænsekontrol, som vi hele tiden skal høre at Dansk Folkeparti tvang Venstre og De Konservative til at ville indføre, ikke var en grænsekontrol, men en toldkontrol. Det ville stadig væk være muligt for folk at køre over grænsen, og det ville jo i øvrigt også stadig væk, som det alle dage har været, være muligt for folk at snyde sig over grænsen. Man skal ikke tro, at kriminalitet kan stoppes med en grænsebom. Det, vi i stedet for skal, er jo at have et meget, meget tæt samarbejde i EU, hvor vi udveksler med hinanden, og hvor vi hjælper hinanden til at fange dem, som går på tværs af grænser, for ja, det gør de kriminelle. Og derfor skal vores indsats være fleksibel og mobil, og det er en grænsebom altså ikke.

Kl. 13:11

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Hr. Martin Henriksen.

Kl. 13:11

Martin Henriksen (DF):

Nu er det jo sådan, at hvis en tolder opfanger noget, som er mistænkeligt, kan vedkommende jo tilkalde politiet. Men det er fair nok, hvis ministeren mener, at problemet med den told- og grænsekontrol, som Dansk Folkeparti indførte sammen med den tidligere regering, var, at den var for slap, og at den ikke var streng nok. Så kan vi jo bare indføre en, der er endnu strammere, sammen med regeringen. Regeringen og Dansk Folkeparti i parløb på det her område har vi ingen problemer med fra Dansk Folkepartis side. Så hvis argumentet er, at det ikke var strikst nok, så kan vi sagtens tale sammen om det.

Med der var egentlig et spørgsmål, og det fik jeg ikke noget svar på, så nu spørger jeg igen: Er der egentlig noget nyt fra regeringens side på det her område, eller skal det bare køre videre, som det gør nu?

Kl. 13:12

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 13:12

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Vi arbejder hele tiden på at få lavet aftaler med flere lande om at kunne udveksle vores indsatte til afsoning i deres hjemland. Jeg havde allerede i januar måned, da jeg var helt nyttiltrådt, en samtale med min ministerkollega fra Rumænien, og der aftalte vi at få etableret et samarbejde. Jeg har også senere modtaget et brev fra ham, og vi har haft nogle folk fra Justitsministeriet på besøg.

På den måde forsøger vi, ikke kun med Rumænien, men også med andre lande, at lave aftaler, der gør, at vi kan få en meget bedre udveksling af hinandens indsatte. For det giver jo ikke meget mening, at man skal sidde og fylde op i et dansk fængsel, hvis man i

øvrigt skal have sin fremtid i et andet land, ligesom vi også skal blive bedre til at få taget imod danske indsatte, som sidder andre steder.

Så det, vi skal, er at få lavet flere af de her aftaler, og så skal vi i øvrigt lave et meget mere fleksibelt kontrolsystem, som vi bl.a. gjorde, da vi sendte folk af sted til lufthavnen i Milano for der at foretage check af folks papirer.

Kl. 13:13

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Så er det hr. Jakob Engel-Schmidt, Venstre. Værsgo.

Kl. 13:13

Jakob Engel-Schmidt (V):

Tak for det og tak for ministerens redegørelse. Ministeren betonedede, at når flere fik en dom med indrejseforbud, måtte vi også finde os i, at flere rejste ind igen, og at der derfor kom flere sager. Det synes jeg ikke vi skal finde os i. Jeg synes tværtimod, at straffen for at bryde et indrejseforbud skal være så massiv, at det sender et stærkt pædagogisk og afskrækkende signal.

Ministeren betonedede også i sin tale, at man fra regeringens side har gjort meget for at aftale med parter og andre lande, at man kan sende dømte tilbage til afsoning i hjemlandet, og ministeren nævnte før en samtale med sin rumænske kollega. Det vil jeg gerne kvittere for. Det synes jeg er fornuftigt.

Vil ministeren kort fra talerstolen fortælle om dette arbejde, der allerede startede under hr. Morten Bødskov? Er det noget, man har på dagsordenen på de kaffemøder, man sidder til i EU med sine ministerkollegaer, og kan vi forvente, at man indgår endnu flere af de her aftaler inden for kort tid?

Kl. 13:14

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

Kl. 13:14

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg er i gang med det, og jeg rejser det her, hver gang jeg får lejlighed til samtale med mine europæiske kolleger. Jeg siger bl.a. til dem – som jeg virkelig også oplever det – at opbakningen til EU, og EU i det hele taget, er meget afhængig af, at borgerne i EU-landene oplever, at politikerne finder svar på nogle af de her problemer. Det er en udfordring i Danmark, at vi har den her situation, og den kan kun løses ved, at vi får lavet aftalerne, så folk hurtigere kan komme hjem.

Jeg har ikke sagt, at vi skal finde os i, at der er flere, som overtræder reglerne, men jeg har sagt, at det er en helt naturlig konsekvens, når der er mange flere, som har fået en udvisningsdom. Som jeg nævnte, var det i 2005 642 personer, og i 2012 var det tal steget til hele 1.512. Som jeg derudover sagde, er det ikke kun antallet, der er steget, det er også længden af de indrejseforbud, de har. Man har lavet skrappe krav, og det betyder, at der skal mindre til for at få et indrejseforbud.

Det betyder også, at vi nogle gange giver indrejseforbud til folk, som synes, at de hører til i Danmark på den ene eller den anden måde, for de har venner og familie her, og dermed er de meget fristet af at komme hertil igen. Når vi opdager, at de kommer tilbage, sender vi dem selvfølgelig ud igen. Jeg har ikke sagt, at vi skal finde os i det, men at det er en naturlig konsekvens af, at flere bliver udvist. Tak.

Kl. 13:15

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Hr. Jakob Engel-Schmidt.

Jakob Engel-Schmidt (V):

Jeg er glad for, at jeg så kan forstå det på en mere klar måde nu. Men jeg er stadig væk i tvivl om, hvad ministeren konkret ønsker at gøre. På den ene side forstår jeg, at man har igangsat et vedvarende, intensivt arbejde, og at man forventer at få lukket flere aftaler om afsoning i hjemlandet med vores europæiske partnere. Det har jeg respekt for, det synes jeg er i orden.

På den anden side har vi en strafferamme, der med hensyn til lovbrud efter overtrædelse af indrejseforbud er så slap, at der er mange, der alligevel vælger at bryde loven. Skal vi så acceptere, at folk får en kort straf og dermed må afsone i Danmark, og at vi kun kan sende en meget lille andel hjem? Er det ministerens løsning?

Kl. 13:16

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

Kl. 13:16

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Svaret er i hvert fald ikke at give folk en lidt længere straf og så have dem siddende her på danske skatteborgeres regning. Jeg synes jo, det ville være rimelig tosset, at vi, hvis vi har et problem med, at vi har kriminelle udlændinge siddende i vores fængsler, så bare siger, at de skal sidde der endnu længere. Jeg synes, pointen må være, at vi selvfølgelig giver dem en straf, for de har forbrudt sig mod vores lovgivning, men jeg synes ikke, der er nogen grund til, at vi skal finansiere deres ophold i al for lang tid.

Vi gør rigtig mange ting for at opdage, når der er kriminelle, som befinder sig i Danmark, og som er her på ulovligt ophold. Vi har lavet udlændingekontrolgrupper, som arbejder målrettet i forhold til de miljøer, hvor der kan være mistanke om, at der opholder sig udlændinge uden lovligt ophold. Vi har et samarbejde politiet og SKAT imellem, hvor vi bl.a. opsøger virksomheder og kontrollerer, om ansatte har lovligt opholdsgrundlag. Så vi gøre meget for at finde de her mennesker, og derfor kan man selvfølgelig også se flere af dem i statistikkerne.

Kl. 13:17

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Den næste ordfører er hr. Jakob Engel-Schmidt. Undskyld, jeg har overset, at hr. Tom Behnke skal have en kort bemærkning. Kan vi lige få ministeren tilbage igen? Tak.

Kl. 13:17

Tom Behnke (KF):

Det går nok alligevel. Det var mere, fordi ministeren brugte en formulering, der gik ud på, at der ikke er nogen grund til at lave lovændringer, der gør, at de så kommer til at sidde endnu længere. Men er det ikke et faktum, at de strafudmålinger, der i dag finder sted i forhold til overtrædelse af indrejseforbud, er så lave, at det i forhold til de pågældende personer slet ikke kommer ind i billedet, at de kunne blive sendt hjem til afsoning i eget hjemland, fordi man blandt EU-landene jo har lavet en minimumsgrænse på 6 måneders fængsel? Det vil altså sige, at det kun er dem, der får mere end 6 måneders fængsel, der rent faktisk kan blive henvist til afsoning i eget hjemland. Og det er der jo ikke nogen, der får i straf efter den nuværende lovgivning. Er det ikke rigtigt?

Kl. 13:18

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

Kl. 13:18

Kl. 13:20

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Nej, det tror jeg ikke er korrekt, for man kan godt få en længere straf, hvis det er en skærpende omstændighed, at man eksempelvis er rejst ind i landet igen og man er kommet her med henblik på at begå ny kriminalitet. Jeg har ikke tallene med for, hvad de idømte straffe er, men når man ser på, hvad der er forudsat i loven, ser man, at de i tredjegangstilfælde kan få en ubetinget fængselsstraf i mere end 4 måneder, og »mere end« kan jo også være »længere end«. Desuden skal det tillægges betydning i skærpende retning, hvis udlændinge, der er udvist af landet på grund af kriminalitet, må formodes at være indrejst i strid med forbuddet for at begå ny kriminalitet.

Kl. 13:18

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ny bemærkning til hr. Tom Behnke. Værsgo. Der er lige lidt opfølgende. (*Justitsministeren* (Karen Hækkerup): Jeg forsøger at stikke af, men det lykkedes ikke.)

Kl. 13:19

Tom Behnke (KF):

Vi når det nok. Næste spørgsmål er jo så, om ikke det er rigtigt, at hvis man lavede den lovændring, som forslagsstillerne her lægger op til, så ville det ikke længere være en diskussion om, hvor mange det er – statistikker og ministerens tal og sådan noget. Altså at hvis man gik ind og som udgangspunkt sagde 1 års fængsel – her siges der minimumsstraf, men det er ligegyldigt, det kan vi altid diskutere – så ville vi i hvert fald være sikre på, at straffen var så lang, at der i alle tilfælde vil blive givet en straf, der havde en længde, der gjorde, at man rent faktisk kan blive sendt hjem til afsoning i eget hjemland. Det ville simpelt hen være et faktum, at i fremtiden vil de, der overtræder indrejseforbuddet, blive sendt hjem til afsoning i eget hjemland.

Kl. 13:19

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Og så er det ministeren. Værsgo.

Kl. 13:19

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Men man skal passe på med sådan en eller anden fortegnet opfattelse, for selv hvis man bliver idømt en længere straf, skal den reststraf, som er tilbage, afsones, inden man kan udsendes. Det vil sige, at der er noget straf, der skal afsones i Danmark. Det tager også tid at få forberedt papirarbejdet, landene skal modtage, der skal sendes, så det vil sige, at vi bare ville stå i en situation, hvor vi havde nogle mennesker, som ville være fysisk til stede i vores fængsler i ganske mange måneder, inden de eventuelt kunne sendes hjem – hvis deres hjemland altså tog imod dem. I de mange måneder vil vi skulle betale for deres ophold, og de vil på lige fod med alle andre indsatte danske fanger kunne få betaling for det arbejde, de udfører i fængslet. De skal selvfølgelig også svare lidt for deres kost og logi, men de vil samlet set kunne sende en check hjem til deres familie, som måske ville være lige så stor som den, de ville kunne få for at gå på arbejde i hjemlandet. Derfor synes jeg ikke, der er nogen grund til ligefrem at lave sådan en pull factor, hvor vi skal lave arbejdstilbud til mennesker i vores fængsler.

Kl. 13:20

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ministeren. Så er det hr. Jakob Engel-Schmidt, Venstre. Værsgo.

(Ordfører)

Jakob Engel-Schmidt (V):

Tak, formand. Som vi jo har talt om i salen nu op til flere gange, er det ingen hemmelighed, at et stigende antal udviste kriminelle vender tilbage og begår ny kriminalitet i Danmark. Det er kriminelle med indrejseforbud, som gang på gang kommer tilbage til Danmark. Det er oven i købet på trods af, at vi ad flere omgange har skærpet reglerne, senest i 2011, så det nu er muligt at give en fængselsstraf på op til 3 år for at bryde indrejseforbuddet. I praksis er straffene dog en hel del kortere.

Jeg tror, at rigtig mange danskere bliver forarget, at det krænker deres retsfølelse, når man gang på gang kan se det i TV Avisen, kan læse om det i helt almindelige aviser, altså at kriminelle udlændinge blæser på deres udvisningsdomme og på dansk lovgivning. Jeg bliver selv forarget, og jeg synes ikke, vi gør det godt nok. Det er derfor en vigtig debat, som Dansk Folkeparti rejser i dag, for vi kan som retssamfund jo ikke leve med, at vores regler og domme ikke respekteres.

Så må man seriøst overveje, om sanktionerne er skrappe nok, og ideelt set ser jeg gerne, at vi sender et signal til udviste kriminelle, der ønsker at rejse ind i Danmark igen, om, at det er ubehageligt at blive taget, det er ikke noget, man skal ønske, det er faktisk rigtig, rigtig trist, hvis det sker. I udgangspunktet er det derfor en besnærende tanke at skærpe minimumsstraffen. Logikken er klar: Så kan folk lære det!

Venstre er dog ikke sikre på, at grænsen på 1 år er det helt rigtige niveau, det må bero på en nærmere overvejelse. Jeg er samtidig i tvivl om, hvorvidt det har en afskrækkende virkning at afsone i et dansk fængsel, og jeg er derfor enig med ministeren i, at danske fængsler, på trods af at nogle af dem er mindre hyggelige end andre, jo trods alt er temmelig civiliserede: Der er mange spændende tilbud, man kan gå på arbejde, man kan endda tjene penge, mens man er der, og baggrunden er særlig de historier, der har været fremme i dagspressen, om, at fængsler i Danmark og de øvrige nordiske lande ikke virker specielt afskrækkende på kriminelle østeuropæere. Faktisk har man i flere medier kunnet læse, at folk ser frem til at komme i dansk fængsel, hvilket jo i sig selv er ubehageligt, overraskende læsning. Kort sagt er komforten altså langt over, hvad en gennemsnitsrumæner oplever i dagligdagen, og man får endda lommepenge, mens man er i fængsel.

Derfor hæfter jeg mig også ved bemærkningerne til beslutningsforslaget, hvoraf det fremgår, at forslaget skal ses i sammenhæng med beslutningsforslag B 11. Det forslag fremsatte Venstre sammen med Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti og Liberal Alliance. Forslaget indeholdt en lang række redskaber, der skal føre til, at flere udlændinge vil blive dømt hurtigere og derefter udsendt til afsoning i deres hjemland. Blandt redskaberne var bl.a. de bilaterale aftaler, som ministeren tidligere redegjorde for, og en genforhandling af EU-reglerne, hasteprocedurer ved domstolene og et tættere samarbejde om forebyggelse og efterforskning. Det beslutningsforslag, altså B 11, står Venstre ved, og vi er enige med forslagsstillerne til dette beslutningsforslag i, at man ikke kan se forslaget isoleret fra B 11.

Jeg vil derfor opfordre justitsministeren til at indkalde Folketingets partier til politiske drøftelser af, hvordan vi kan forbedre mulighederne for at lade kriminelle udlændinge afsone dom i deres hjemland. Tak for ordet.

Kl. 13:23

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Fru Mette Reissmann, Socialdemokraterne, for en kort bemærkning. Ordføreren skal lige blive, der er en kort bemærkning. Værsgo.

Kl. 13:24

Kl. 13:26

Mette Reissmann (S):

Tak for det. Det, der får mig til at tage ordet, er jo, at jeg er lidt overrasket over, at ordføreren, som jeg antager repræsenterer Venstres holdninger, mener, at forholdene for indsatte i danske fængsler skal harmoniseres sådan, at de matcher forholdene i østeuropæiske fængsler. Kan ordføreren bekræfte det?

Kl. 13:24

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):
Ordføreren.

Kl. 13:24

Jakob Engel-Schmidt (V):

Nej, det kan ordføreren ikke bekræfte. Min forargelse stammer egentlig fra en række artikler i forskellige tabloidaviser, hvor dømte østeuropæiske kriminelle udtaler, at det faktisk ikke er særlig ubehageligt at sidde i fængsel i Danmark, og at de egentlig ser frem til opholdet, kontra hvis de var blevet taget og puttet i fængsel i hjemlandet. Så jeg tror ikke, at vi skal ændre standarden i danske fængsler, men jeg ønsker at sende et signal om, at bliver man taget med et indrejseforbud, kan man se frem til en strengere straf, end tilfældet er i dag.

Kl. 13:24

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):
Tak. Fru Mette Reissmann.

Kl. 13:24

Mette Reissmann (S):

Jeg er glad for, at Venstre trods alt ikke har fraveget det synspunkt, som de oprindeligt havde, om netop indsattes forhold i danske fængsler.

Mit supplerende spørgsmål går på, om ordføreren helt alvorligt tror på, at man ved at sætte en minimumsstraf på 1 år, som er det, som forslaget lægger op til, vil sende et så afskrækkende signal. Domspraksis viser jo, at det trods alt kun er ganske få måneders forskel. Så jeg vil blot høre, om ordføreren har et tal for, hvor mange han mener vil kunne blive afskrækket af denne strafs-kærpelse.

Kl. 13:25

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):
Ordføreren.

Kl. 13:25

Jakob Engel-Schmidt (V):

Det er jo altid en helt særlig fornøjelse at kunne sørge for, at den socialdemokratiske ordfører bliver i bedre humør. Det kvitterer jeg for. Nej, jeg er ikke specielt imponeret af minimumsstraffe. Som jeg sagde flere gange i min tale, er jeg ikke sikker på, det er den rigtige vej frem, og derfor afsluttede jeg også min tale med at opfordre justitsministeren til at indkalde Folketingets partier til en drøftelse af, hvad vi kan gøre i fællesskab.

Jeg kender ikke særlig mange udvisningsdømte kriminelle. Det ved jeg ikke om ordføreren gør. Så jeg har absolut intet statistisk grundlag for at kunne udtale mig om, hvad en given minimumsstraf vil gøre for området. Men det kan selvfølgelig være, ordføreren efterfølgende vil gøre mig bekendt med hendes vurdering af sagen og med, hvad hendes bud på en minimumsstraf kunne være. Jeg går ikke ind for det.

Kl. 13:26

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Så er det den næste ordfører, som er fru Mette Reissmann.

(Ordfører)

Mette Reissmann (S):

Jeg vil gerne indledningsvis kvittere for, at forslagsstillerne har rejst en meget vigtig debat. For os Socialdemokrater er det nemlig helt uacceptabelt, hvis mennesker bryder deres indrejseforbud og ulovligt rejser tilbage til Danmark. Det må og skal vi sætte hårdt ind over for, og det gør vi heldigvis også.

Forslagsstillerne fremhæver, at antallet af udviste kriminelle udlændinge, der overtræder et forbud mod at rejse ind i Danmark, er vokset de seneste år. Det er korrekt. For det første synes jeg dog, det er vigtigt at bemærke, at stigningen af anmeldte overtrædelser var særlig stor fra 2009 til 2011, altså fortrinsvis under den tidligere regering. For det andet mener jeg, at baggrunden skal findes i, at der samlet set de seneste 5 år har været en meget betydelig stigning i antallet af udvisninger ved dom og administrative udvisninger. Dermed er der også sket en markant stigning i antallet af gældende indrejseforbud. Derudover er varigheden af de tildelte indrejseforbud også øget.

Det er jo klart, at jo længere og jo flere gældende indrejseforbud vi har med at gøre, desto flere mulige overtrædelser, anmeldelser og sigtelser vil det så også medføre, og det synes jeg bare er vigtigt at holde sig for øje i den her debat.

Derudover har regeringen igangsat en styrkelse af den politimæssige indsats på hele udlændingekontrolområdet, herunder en øget indsats på tværs af myndigheder i kampen mod social dumping, hvilket ligeledes har medført pågribelse af bl.a. personer, som opholder sig i landet i strid med et indrejseforbud. Tallene skal derfor ses på baggrund af den øgede mængde af mulige overtrædelser og en styrket indsats for at fange dem, der overtræder deres indrejseforbud.

Når det er sagt, vil en vedtagelse af det beslutningsforslag, vi drøfter i dag, pålægge regeringen at indføre en minimumsstraf på mindst 1 års fængsel, såfremt indrejseforbuddet overtrædes anden gang. Jeg synes, det er vigtigt at bemærke, at når der lovgives om minimumsstraffe, fratages domstolene mulighed for konkret at vurdere omstændighederne i den enkelte sag, og det er som udgangspunkt principielt uholdbart og bør efter min overbevisning så vidt muligt undgås. Vi har jo netop et domstolssystem, så straffen ikke bare passer til forbrydelsen, men også både til forbryderen og de enten formildende eller skærpende omstændigheder, der nu engang måtte være i den konkrete sag.

Ved at indføre minimumsstraffe risikerer man derfor at ramme personer uforholdsmæssigt hårdt, og det er altså ikke vejen frem, særlig ikke da der allerede i dag i straffeloven er mulighed for at straffe den, der overtræder et indrejseforbud, med fængsel i indtil 3 år.

Det er en håndfast og mærkbar sanktionsmulighed, der senest blev forhøjet i 2011. Det er Socialdemokraternes opfattelse, at det er et passende niveau, og på den baggrund kan Socialdemokraterne ikke støtte forslaget.

Kl. 13:29

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Der er et par korte bemærkninger, først hr. Jakob Engel-Schmidt, Venstre. Værsgo.

Kl. 13:29

Jakob Engel-Schmidt (V):

Nu kunne jeg jo med en vis frækhed stille ordføreren det samme spørgsmål, som ordføreren stillede mig, men det vil jeg ikke gøre. Derimod vil jeg sige, at det ikke er nogen overraskelse, at ordføreren parti ikke kan støtte beslutningsforslaget. Men jeg kunne måske driste mig til at spørge, om man har alternative løsningsforslag. Mi-

nisteren fortalte om sine bestræbelser på at forhandle bilaterale aftaler med andre EU-lande, og det har jeg respekt for.

Kl. 13:32

Men når nu ordføreren mener, at strafferammen er i orden – på trods af at hovedparten af de dømte jo får en meget mild dom – og ikke har andre forslag til, hvad man kan gøre, så bliver jeg en smule, hvis ikke deprimeret så måske defaitistisk hernede fra Folketingets allerbageste række. Er det virkelig meningen?

Kl. 13:30

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ordføreren.

Kl. 13:30

Mette Reissmann (S):

Jeg ønsker ikke at gøre Venstres ordfører deprimeret. Jeg vil gerne have lov til at sige, at jeg ikke ved, om Venstres ordfører så nogen sinde har været indespærret, men om det at få en dom, hvor man trods alt bliver berøvet sin frihed – som vi jo allerede i dag kender det fra domspraksis – vil jeg sige, at det faktisk er betragtelig lang tid at skulle sidde frihedsberøvet på den her konto.

Derudover vil jeg henvise til, hvad justitsministeren sagde, bl.a. i forhold til det øgede samarbejde, der allerede nu foregår på internationalt niveau. Det er jo også det, Socialdemokraterne støtter op om – ikke overraskende. Og samtidig vil jeg også gerne henvise til, at vi, som jeg også nævnte i min ordførertale, har etableret udlændingekontrolenheder, som også har en øget politiindsats. Så de, der opholder sig her ulovligt, bliver fanget – og bliver i øvrigt også udvist. Så jeg vil sige, at der er faktisk rigtig sund fornuft i at fastholde det, som allerede foregår.

Kl. 13:31

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Hr. Jakob Engel-Schmidt.

Kl. 13:31

Jakob Engel-Schmidt (V):

Mit eneste bekendtskab med frihedsberøvelse foregik, da jeg inspirerede kachotten under Sjælsmark Kasernes hovedvagt som værnepligtig officer for snart 10 år siden. Jeg har dog ikke nydt et længere ophold selv – jeg ved ikke, om ordføreren har erfaringer på området.

Men skal jeg forstå ordførerens svar sådan, at man sådan set mener, at både regeringen og ordførerens parti gør nok, og at man er tilfreds med den nuværende situation?

Kl. 13:31

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ordføreren.

Kl. 13:31

Mette Reissmann (S):

Jeg mener, at man altid kan blive dygtigere, og det er faktisk også det, vi arbejder på hver eneste dag. Og det, vi gør, og det, som justitsministeren udtrykte, er, at den dialog, vi fører intenst med internationale politimyndigheder, faktisk er det, som skridt for skridt og dagligt bringer os fremad i en virkelighed, som er meget kompleks. Det tror jeg også ordføreren er bekendt med, altså at det faktisk er en kompleks virkelighed, når det kommer til hjemsendelse til afsoning i hjemlandet, og når vi taler om folk med udenlandsk baggrund, der opholder sig her ulovligt.

Kl. 13:32

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak, og så er det hr. Martin Henriksen, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Martin Henriksen (DF):

Tak for det. Altså, jeg kunne godt tænke mig at høre, om der er noget nyt på bedding fra Socialdemokratiet og regeringens side. Ministeren vil jo ikke rigtig svare på det. Vi har i hvert fald fået konstateret, at Socialdemokratiet og regeringen har den opfattelse, at man ikke skal have mere kontrol ved grænsen. Vi ved, at det er Socialdemokratiets holdning, at det ikke løser problemerne. Jeg formoder, at man heller ikke ønsker at tilføre flere ressourcer, i hvert fald ikke til de dele af politiet, der skal håndtere det her, og jeg kan også forstå, at man heller ikke ønsker højere straffe. Til gengæld ønsker man, at der er nogle samtaler med EU-kollegaer, og det er selvfølgelig fair nok – og det er sikkert også hyggeligt at have de samtaler. Men har man noget på bedding ud over det i forhold til at løse problemet?

Kl. 13:32

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ordføreren.

Kl. 13:32

Mette Reissmann (S):

Altså, nu synes jeg jo, at hr. Martin Henriksen selv nævnte adskillige ting, som vi arbejder med, og det gør vi aktivt, dagligt og fremadrettet. Jeg vil igen lige henvise til, at det jo er sådan, at der blev indgået en kriminalforsorgsaftale, som Dansk Folkeparti valgte at stå uden for, og der blev jo tilført flere ressourcer til lige præcis indsatsen på de områder. Og de udlændingekontrolenheder, der blev etableret i 2011, har jo allerede vist rigtig gode resultater i de grænseområder, hvor de opererer, bl.a. her i København, som er et grænseområde.

Siden 2011, hvor de blev etableret, har de behandlet knap 2.000 sager, og udvist mere end 500 personer, der havde ulovligt ophold her. Så jeg er faktisk ikke enig med hr. Martin Henriksen, når han siger, at vi ikke gør noget og gør noget nyt. Nej, vi gør faktisk det rigtige, og vi har tænkt os at blive ved med at gøre rigtig meget mere af det.

Kl. 13:33

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Hr. Martin Henriksen.

Kl. 13:33

Martin Henriksen (DF):

Det var jo et rigtigt politikersvar, for der var faktisk ikke noget svar på spørgsmålet. Jeg anerkender fuldt ud, at politiet gør et glimrende arbejde på området, men man skal bare også huske på, at når vi taler om illegal indvandring sådan generelt, kan vi se, at det er sådan, at der har været politikilder fremme og vurdere, at der er mellem 20.000 og 50.000 indvandrere i Danmark, så det siger jo noget om, at det mindst talt er en opgave, som er vanskelig at løse.

Det er fair nok, at man har de her samtaler med sine EU kollegaer osv., og jeg håber, at der på et eller andet tidspunkt kommer noget ud af det. Nu er det der EU-system lidt træt, så det kan godt være op ad bakke. Men jeg vil bare gerne høre: Altså, når Socialdemokratiet ikke vil have mere kontrol ved grænsen, fordi man ikke mener, at det hjælper noget at have mere kontrol, og man ikke ønsker at tilføre flere ressourcer til de dele af politiet, der håndterer det her, og man ikke ønsker højere straffe, hvad ønsker man så konkret at gøre af nye ting? Og lad nu være med bare at svare, at man ønsker at fortsætte med mere af det samme. Hvad ønsker man af nye ting?

Kl. 13:34

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ordføreren.

Kl. 13:34

Mette Reissmann (S):

Så tror jeg, jeg vil starte med at svare et andet sted, for det er åbenbart ikke den samme virkelighed, hr. Martin Henriksen og jeg befinder os i. Altså, jeg vil gerne lige henvise til det der tal med 20.000-30.000 illegale indvandrere, som hr. Martin Henriksen påstår der er i Danmark. Det ved hr. Martin Henriksen ret beset ikke, for det gør Rigspolitiet ikke engang. Det er et tal, som ikke giver andet end et slag på tasken, og jeg vil henvise til det svar, som Dansk Folkeparti fik i det samråd, hvor det samme spørgsmål blev stillet, nemlig om, hvor mange illegale indvandrere, der opholder sig i Danmark. Og i oktober 2012 var svaret: Det vides ikke. Så det er en myte, at der skulle opholde sig så mange, som hr. Martin Henriksen siger.

Med hensyn til det med, om vi vil have grænsekontrol, vil jeg sige til hr. Martin Henriksen: Det er helt korrekt, at det vil vi ikke. Danmark er medlem af Schengen, og det respekterer vi. Det er helt okay, at der her er en klar forskel mellem Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti, og den uenighed kommer også til at bestå pænt mange år endnu.

Kl. 13:35

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Martin Henriksen. Det er rigtig godt, hvis man sætter sig op til ordførerbordet.

Kl. 13:35

(Ordfører)

Martin Henriksen (DF):

Jeg troede, jeg skulle på til sidst, men det kan godt være, det er nu. (*Anden næstformand (Pia Kjærsgaard): Det står bare her.*)

Når Dansk Folkeparti har valgt at fremsætte det her beslutningsforslag, er det jo, fordi der er et problem, som er stigende, og som desværre ikke er blevet løst endnu. Jeg synes i øvrigt, det er tankevækkende, at man nu skal høre politikere her i Folketingssalen argumentere imod højere fængselsstraffe til kriminelle udlændinge, fordi de danske fængsler simpelt hen er blevet for hyggelige at være i. Det synes jeg er en lidt speciel måde at indrette sin argumentation på. Det kunne godt være, man så skulle kigge lidt på, om de danske fængsler så skulle være så hyggelige at være i for kriminelle udlændinge. Det var bare en tanke, og den arbejder vi meget gerne videre med fra Dansk Folkepartis side.

Men det er da mildest talt absurd, at man siger – jeg tror sågar, det var ministeren, der sagde det: Vi kan ikke give højere fængselsstraffe, fordi det er for nemt at være i de danske fængsler. De får for mange penge, når de er i de danske fængsler, og derfor sender de dem tilbage. Derfor er det ikke et problem for dem at komme i et dansk fængsel. At landets justitsminister kan argumentere imod et forslag på den måde, er da lidt specielt.

Baggrunden for, at vi er kommet med det her beslutningsforslag, er jo, at det af tal fra Danmarks Statistik fremgår, at antallet af udviste kriminelle udlændinge, som trodser et indrejseforbud ved at rejse tilbage til Danmark, er steget i de senere år. Antallet af udviste kriminelle udlændinge, der overtræder et forbud mod at rejse ind i Danmark, er fordoblet i 2012 sammenlignet med antallet i 2007. Tallene viser også, at et stigende antal udenlandske kriminelle, der har et indrejseforbud, tager tilbage til Danmark og begår nye lovovertrædelser, og desuden er det ofte, det sker i hvert fald en gang imellem, de samme udviste kriminelle, som gentagne gange rejser tilbage til Danmark. Det har også været fremme i dagspressen. Og det er jo, fordi de nuværende fængselsstraffe ikke er på et afskrækkende niveau.

Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet gør det vanskeligt for Danmark at øge grænsekontrollen for at stoppe de udviste udlæn-

dinge, når de søger tilbage til Danmark, og derfor er der efter vores opfattelse behov for at skærpe straffen for overtrædelse af indrejseforbud for at imødegå det stigende problem. Jeg skal også sige, at samtidig med dette forslag fremsætter vi også – jeg tror sågar, vi allerede har fremsat det – et forslag om at indføre en forbedret grænsekontrol. Men det kommer jo på et senere tidspunkt.

Der bliver ofte givet meget lave straffe, typisk en bøde eller få måneders fængsel, selv ved gentagne overtrædelser af indrejseforbud. Dansk Folkeparti mener ikke, at de nuværende regler er tilstrækkelig effektive, og vi mener altså, at virkeligheden har vist, at de ikke er tilstrækkelig effektive til at imødegå det stigende problem med udenlandske kriminelle, der rejser tilbage til Danmark og begår ny kriminalitet. Jeg er glad for, at der i hvert fald var nogle partier, bl.a. Venstre, der havde nogle positive bemærkninger til forslaget. Jeg håber, det er noget, som man kan arbejde videre med på et senere tidspunkt.

Så vil jeg opfordre til, at ministeren, hvis ministeren mener, det er alt for hyggeligt for kriminelle udlændinge at være i danske fængsler, måske kunne kigge på at gøre det lidt mindre hyggeligt. Det er bare en tanke.

Kl. 13:39

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Der er lige et spørgsmål. Fru Mette Reissmann.

Kl. 13:39

Mette Reissmann (S):

Tak for det. Nu bliver jeg jo nødt til at gentage det spørgsmål, som jeg stillede Venstres ordfører, og det vil jeg så stille hr. Martin Henriksen: Når det nu er, at hr. Martin Henriksen fokuserer så meget på, hvor hyggeligt der er i danske fængsler, mener hr. Martin Henriksen og Dansk Folkeparti så også, at vi bliver nødt til at bringe niveauet ned, så det matcher de forhold, vi ser i og kender til fra de østeuropæiske fængsler, så det bliver knap så hyggeligt?

Kl. 13:39

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ordføreren.

Kl. 13:39

Martin Henriksen (DF):

Jeg er ikke ekspert i østeuropæiske fængsler, så jeg vil ikke sige, at niveauet skal helt derned. Men jeg synes, det er fair nok, at man kigger på at bringe niveauet ned. For vi har jo set, at der har været artikler fremme, hvor det er blevet beskrevet, at for nogle er det slet ikke et problem at komme i et dansk fængsel, for de får tilmed nogle penge, som de kan sende tilbage til familien derhjemme. Og når nu landets justitsminister står på Folketingets talerstol og argumenterer imod højere fængselsstraffe til kriminelle udlændinge, fordi det er for hyggeligt at være i et dansk fængsel, altså, så kunne det godt være, at vi måske skulle give det en tanke at gøre det lidt mindre hyggeligt. Det vil jeg sige.

Kl. 13:40

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Fru Mette Reissmann.

Kl. 13:40

Mette Reissmann (S):

Jeg tror, hr. Martin Henriksen og jeg snart skal på fængselstur sammen, for mit indtryk, da jeg sidst var på sådan en tur, var altså, at det netop ikke var hyggeligt.

Men jeg bliver nødt til at spørge hr. Martin Henriksen: Er det så sådan, at den her niveausenkning, vi er ude i, skal gælde alle indsatte i danske fængsler uanset etnicitet og uanset nationalitet? Skal det

bare være dem alle sammen over en kam, lige meget hvilken straf man har fået? Eller skal det være sådan, at vi diskriminerer, så det kun er dem, der kommer med en anden nationalitet, der skal have det rigtig skidt?

Kl. 13:40

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ordføreren.

Kl. 13:40

Martin Henriksen (DF):

Altså, hvad er der egentlig galt i, at folk, der har overtrådt lovgivningen, har det lidt skidt med det? Det ved jeg ikke, og jeg synes, det er sådan en mærkelig måde at stille spørgsmålet op på, det må jeg sige. Det kan godt være, at det bare sådan er min opfattelse af retsfølelse osv., men altså, jeg synes, det er okay, at folk, der har overtrådt dansk lovgivning, hvis de tilmed er kommet udefra, får det lidt skidt over det. Det gør ikke så meget.

Så vil jeg sige i forhold til niveaue, at jeg synes, vi skal se fordomsfrit på det. Jeg synes da også godt, vi kunne kigge på de penge, man får under visse omstændigheder i fængslerne, og som man så sender tilbage til sit hjemland. Det kunne da godt være, at man ikke skulle have det samme beløb. Det kunne også være, man slet ikke skulle have noget beløb at sende tilbage til sit hjemland. Det kan jo være, at det er med til at gøre det mindre attraktivt at komme til Danmark og begå kriminalitet. Så lad os da se fordomsfrit på det. Alt andet ville da være fjollet, når nu der er politikere herinde i parlamentet, der mener, at højere straffe til kriminelle udlændinge ikke er vejen frem, fordi det er blevet for hyggeligt at være i et dansk fængsel.

Kl. 13:41

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren, hr. Martin Henriksen. Den næste ordfører er hr. Christian Friis Bach, Radikale Venstre.

Kl. 13:41

(Ordfører)

Christian Friis Bach (RV):

Tak for det. Vi er i Radikale Venstre enige med Dansk Folkeparti i, at hvis man som udlænding begår kriminalitet i Danmark, er man ikke ønsket her, og så skal man forlade landet. Det kan ske ved, at man enten bliver udvist ved dom eller ved en administrativt meddelt udvisning. Og hvis man er blevet udvist, skal man naturligvis respektere det indrejseforbud, man får, og gør man ikke det, skal man trafes herfor. Så langt er vi enige.

Men hvis målet er, at færre udviste udlændinge kommer til Danmark trods et indrejseforbud, så tror vi ikke på, at Dansk Folkepartis forslag vil have nogen betydning. For Dansk Folkeparti har jo det udgangspunkt, at man kan straffe sig ud af alting: Hvis bare man straffer hårdere, så opfører alverdens borgere sig, som man gerne så det. Men det gør de ikke, og det virker desværre ikke. Selv om vi så tredoblede det nuværende straffniveau, tror jeg ikke, at det ville have nogen anden effekt, end at danske fængsler ville blive fyldt.

Det er jo nemt at sige, at de så bare skal afsone i deres hjemland, men hvad hvis deres hjemland ikke vil tage imod dem? Hvor skal vi så sende dem hen? Det har vi aldrig hørt Dansk Folkeparti komme med et bud på. Regeringen og justitsministeren, arbejder igennem EU – ligesom den tidligere regering faktisk også gjorde det – på at få aftaler med andre europæiske lande, så vi i det mindste kan få et samarbejde med klare udleveringsaftaler. Det er en af vejene at gå. Regeringen har forstærket kontrolindsatsen i forhold til udlændinge, som opholder sig ulovligt i landet; i en række politikredse er der de særlige udlændingekontrolgrupper. Det gør en forskel, og den indsats skal vi styrke og videreføre. Det er det, der virker.

På den baggrund kan Radikale Venstre ikke støtte beslutningsforslaget.

Kl. 13:43

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Der er ikke nogen spørgsmål, så der er en ny ordfører, og det er fru Karina Lorentzen Dehnhardt, Socialistisk Folkeparti, værsgo.

Kl. 13:43

(Ordfører)

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Tak for ordet. Jeg må sige, at SF heller ikke kan støtte det her forslag.

For det første er der jo lagt en minimumsstraf ind i det, og det er vi ikke begejstrede for. Jeg tror lige som den radikale ordfører, at der godt nok skal en meget, meget stor straffeskærpelse til, hvis det overhovedet skal virke præventivt, og der tænker jeg ikke vi når op. Vi skærpede det jo i 2011, og det har ikke virket, men vil det så virke at give det endnu et nøk? Måske kan man se det som et udtryk for, at det ikke vil virke, og jeg kan altså have mine store tvivl om det. Det er nok grundlæggende noget andet, der skal til.

For det andet tror jeg, man bliver nødt til at se på, at et indrejseforbud dækker over en kæmpestor gruppe af mennesker. Selvfølgelig er der nogle, som er blevet smidt ud af landet med et indrejseforbud, fordi de har begået kriminalitet, men der er altså også en stor gruppe af folk, som får et indrejseforbud, fordi de er blevet her af andre grunde. De er måske taget herop, fordi de har en kæreste her, og er så bare blevet her på deres visum, hvorefter de er blevet sendt ud af landet med et indrejseforbud.

Der er desværre også sket en stigning i antallet af mennesker, som kommer hertil for at arbejde ulovligt, men på trods af at de selvfølgelig skal overholde reglerne, og at de skal udrejse af landet, når det er det, de skal, tænker jeg, at det næppe er dem, vi har lyst til at ramme med en straffeskærpelse. Så vi har også med en paragraf at gøre, som skal favne meget bredt.

Skal vi så lade være med at gøre noget? Nej, det synes jeg ikke vi skal. Jeg synes, vi skal koncentrere os om risikoen for, at kriminalitet opdages. Mange af de her typer, der kommer for at begå kriminalitet, kommer jo primært for at lave indbrud, og der tror jeg godt vi kunne arbejde med vores opklaringsprocent, så der rent faktisk også blev en markant konsekvens ved at komme til Danmark og begå kriminalitet. Det tror jeg vil være mere virksomt, fordi det så vil indgå i overvejelserne, om det lige er Danmark, man skal tage til.

Vi kunne også sikre vores huse bedre. I Holland er man kommet rigtig langt ved at stille krav til indbrudssikring. Det har medført et fald i antallet af indbrud på 50 pct. Det er nogle af de lavhængende frugter, som vi godt kunne plukke.

Vi har hjemløse, som er i vores parker. I København har man forholdsvis stor succes med at få dem sendt hjem og lave opsigende arbejde, og det kunne vi sådan set godt udbrede. Vi skal gøre mere ved social dumping i forhold til nogle af dem, som kommer her ulovligt og arbejder i forskellige brancher, men jeg ser det først og fremmest som et spørgsmål om at gå noget hårdere efter bagmændene, fordi det jo er dem, der gør det muligt, at der er en efterspørgsel efter de her mennesker. Så jeg synes sådan set, at der er en hel del, vi kan gøre, hvis det er overtrædelser af indrejseforbud, som vi gerne vil gå efter.

Der er jo bare det komplicerede ved det her, at en hel del af dem har nogle netværk heroppe, og at der derfor også er en meget, meget stærk trang til at komme tilbage, og det er jo en udfordring, som ikke sådan lige lader sig løse.

Men jeg må sige, at SF ikke kan støtte det her forslag.

Kl. 13:47

Kl. 13:51

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Pernille Skipper, Enhedslisten.

Kl. 13:47

(Ordfører)

Pernille Skipper (EL):

Jeg vil starte med at bemærke, at det her forslag er sådan lidt mystisk, for det handler om, at man gerne vil sætte flere i fængsel, og så vil man gerne finansiere det, ved at der er flere, som ikke skal i fængsel. Og der må jeg sige, at det er en lille smule aparte, at man har til formål, at kriminelle med udenlandsk baggrund, som ikke bor i Danmark, men kommer fra et andet EU-land, skal bruge mere tid i de danske fængsler, og så også har det her storstilede mål om, at de skal afsone i deres hjemland. Det ved man jo godt ikke sådan lige er til at gøre, så allerede der holder forslaget altså ikke sådan rent logisk set, tror jeg.

Jeg vil sige, at det selvfølgelig er sådan, at hvis man begår kriminalitet i Danmark, uanset om man kommer fra Slagelse eller Italien eller Polen, så skal man have sin straf. Den straf kan stige, hvis man gør det samme to gange. Ved gentagelseskriminalitet får man en højere straf, og det er – igen – uanset hvor man kommer fra.

Det er også sådan, at hvis man ikke kommer til Danmark for at arbejde og bo osv., men kun kommer for at begå kriminalitet – og vi ser desværre, at den fri bevægelighed i EU også har den effekt, at fattige mennesker kan tage til Danmark for at begå kriminalitet – så kan man også få et indrejseforbud. Og sådan skal det være.

Hvis udenlandske kriminelle kommer til Danmark for at begå kriminalitet, får de deres straf, og de får også et indrejseforbud, når det er det, der har været formålet hele vejen igennem. Kommer de igen, får de en højere straf, hvis de begår den samme form for kriminalitet igen, og de får også en straf for at overtræde deres indrejseforbud. Overtræder man indrejseforbuddet to gange, får man en endnu højere straf end første gang, man gør det. Det er sådan en meget logisk måde, vores straffesystem er bygget op på, og det er sådan set fint nok.

Men det er to forskellige kriminelle handlinger, om man bryder ind i et hus, eller om man overtræder sit indrejseforbud, og de to kriminelle handlinger skal ikke straffes afhængigt af hinanden. Og det her forslag lægger jo op til, at hvis en person, der har begået et indbrud i Danmark og har afsonet sin straf og fået et indrejseforbud, kommer tilbage til Danmark, så regner man med, at vedkommende pr. definition har tænkt sig at begå indbrud igen, og det er altså en mystisk form for anskuelse eller retssikkerhed, kan man sige.

Samtidig har vi det også sådan i dansk retspleje, at vi gerne vil have, at der er proportionalitet i vores strafudmåling, altså, at der skal være et forhold imellem, hvor grov den forbrydelse, man har begået, er, og hvilken straf man får. Og hvis man giver en straf på 1 år for at overtræde et indrejseforbud – ikke for at begå indbrud, men for at overtræde et indrejseforbud, altså at sætte sine ben på dansk jord – så er det decideret grundlæggende uproportionalt. Og gør vi det, har vi et kæmpe problem med de andre straffe i vores straffelov. Så vil der altså være mennesker, der har begået vold, som får en lavere straf end nogle, som bare har sat deres ben på dansk jord. Det er at skævvride straffesystemet i en grad, som kun Dansk Folkeparti kan finde på.

Enhedslisten kan ikke støtte forslaget.

Kl. 13:51

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Der er et spørgsmål. Hr. Jakob Engel-Schmidt, Venstre, værsgo.

Jakob Engel-Schmidt (V):

Jeg troede, at hvis jeg havde brug for en forelæsning i jura, skulle jeg indskrive mig på Københavns Universitet. Men det er jo med en vis glæde, jeg kan konstatere, at jeg bare kan gå ned i Folketingssalen, og så vil fru Pernille Skipper informere mig om, hvad jeg ikke ved i forvejen. Tak for det. (*Pernille Skipper (EL): Selv tak!*)

Er det sådan, at Enhedslistens ordfører nu – efter forelæsningsen i jura – kan redegøre for, om man mener, der findes et problem, eller om det bare er Dansk Folkeparti og os andre, der ser spøgelse?

Kl. 13:51

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Og så er det ordføreren. Værsgo.

Kl. 13:51

Pernille Skipper (EL):

Jamen jeg har sådan set ikke sagt, at det ikke er et problem, hvis mennesker kommer til Danmark for at begå kriminalitet. Jeg synes også, det er et problem, hvis mennesker, der bor i Danmark, begår kriminalitet.

Kl. 13:51

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Hr. Jakob Engel-Schmidt.

Kl. 13:52

Jakob Engel-Schmidt (V):

I den dybt undersøgende proces, vi nu er ude i, kunne ordføreren så måske informere mig om, hvad Enhedslistens forslag til at gøre noget ved problemet er?

Kl. 13:52

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Ordføreren.

Kl. 13:52

Pernille Skipper (EL):

Der er en meget kompleks problemstilling, når vi taler om de åbne grænser i Europa. Bl.a. har vi mennesker i Europa, der er så fattige, at de får noget ud af at komme hertil og begå kriminalitet. Der er også nogle af dem, som tager hertil og faktisk får et lovligt arbejde, men så bliver udnyttet af danske arbejdsgivere, fordi de er villige til at arbejde for en meget, meget lav løn og under dårlige arbejdsvilkår. Det er en generel problemstilling, vi har på europæisk plan, og som vi bør diskutere mere indgående.

Men det handler selvfølgelig om forebyggelse og politisamarbejde på tværs af landegrænser. Og så handler det da også om, at når man så gør sådan noget, skal man have sin straf og rejse ud.

Kl. 13:52

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Merete Riisager, Liberal Alliance.

Kl. 13:52

(Ordfører)

Merete Riisager (LA):

Udlændinge, der begår kriminalitet, skal udvises af Danmark. Udlændinge, der på trods af et indrejseforbud igen indrejser til Danmark, må for vores skyld gerne modtage en tillægsstraf. For at en sådan tillægsstraf skal have den ønskede effekt, er det afgørende, at straffen afsones i hjemlandet. Sker det ikke, kan tillægsstraf ironisk nok have den modsatte effekt. Det er svært at forestille sig, men der findes faktisk mennesker, for hvem det danske fængselsvæsen er et

attraktivt sted at opholde sig. Der er lys og varme og faste måltider, og der er sågar mulighed for at tjene penge.

Derfor mener vi i Liberal Alliance, at vi skal sætte alle kræfter ind på at få skabt en praksis, hvor udlændinge afsoner i hjemlandet. Vi er på vej, og vi har deltaget i det politiske arbejde for at sørge for, at flere udlændinge kan afsone i hjemlandet. Vi mener, at dette arbejde kommer først, og at en tillægsstraf kommer derefter. Det er den rigtige måde at gøre tingene på, hvis vi vil opnå det, vi ønsker: Færre kriminelle udlændinge i Danmark.

Vi er således enige i intentionen i forslaget, men uenige i prioriteringen. Dertil kommer, at vi grundlæggende mener, at straffens længde skal udmåles af domstolene, ikke af politikerne. Forslag B 81 indeholder en minimumsstraf på 1 år. Det kan umiddelbart lyde fornuftigt, men det er aldrig muligt for os, der sidder herinde på Borgen, at gennemskue den virkelighed, domstolene opererer i, og de forskellige sager, der kan komme der. Vi er derfor tilhængere af, at vi respekterer magtens tredeling og ikke udstikker prædefinerede straffe.

Jeg har desuden bemærket Venstres ordførers opfordring til, at partierne indkaldes af ministeren til en drøftelse af forslaget og en mulig løsning på det. Det vil jeg meget gerne tilslutte mig, men kommer B 81 til afstemning i sin nuværende ordlyd, kan Liberal Alliance ikke stemme for forslaget.

Kl. 13:54

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Tom Behnke, Det Konservative Folkeparti. Værsgo.

Kl. 13:55

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Vi er fra Konservatives side enige i, at vi bør se på at skærpe straffen for overtrædelse af indrejseforbud, og derfor har vi også fremsat vores eget beslutningsforslag, som har fået nummeret B 109. Grundet nogle forviklinger lykkedes det ikke at få det til behandling i dag samtidig med det her. Det ville have været nemt og hensigtsmæssigt, for de to forslag minder meget om hinanden. Jeg kommer tilbage til forskellene om lidt. Jeg vil blot sige, at vores beslutningsforslag ikke er glemt, men det kan være, at man bruger den nye procedure med at have første behandling i udvalget, og så kan vi jo mødes ved andenbehandlingen. Men den tid den glæde.

Når Konservative også fremsætter et forslag om at skærpe straffene for at overtræde et indrejseforbud, er det jo, fordi vi for det første mener, at det skal have en konsekvens, at man overtræder det. Man er jo ikke et sekund i tvivl om, at man gør det. Har man fået et indrejseforbud, har man ikke bare fået det at vide, men man har også fået et stykke papir, hvorpå det står. Det er jo ikke sådan, at man myldrer rundt og så lige pludselig opdager, at hov, nu står man pludselig i Kolding. Altså, det gør man jo ikke. Det er en meget, meget bevidst handling at overtræde et indrejseforbud. Det er ikke noget, man kommer til ved et uheld. Derfor ved man godt, hvad det er, man gør, og derfor bør der selvfølgelig også være en konsekvens, som udmåles i lyset af, at det er en helt bevidst handling, man foretager sig.

Der er jo altså en mening med, at der udstedes et indrejseforbud, ellers skal man lade være med at lave det. Hvis ikke man synes, det skal have nogen konsekvenser at overtræde et indrejseforbud, så lad være. Det mener vi at det skal have.

Det andet er, at når man skærper straffen for overtrædelse af indrejseforbud, opnår man nemlig den situation, at straffen er så lang, at man selv efter de nuværende regler har mulighed for at sende de pågældende hjem til afsoning i eget hjemland. Det har man sjældent – jeg tror endda aldrig – mulighed for med de straffe, der bliver givet i dag, for straffen ligger jo typisk på mellem 10 og 30 dages fængsel,

og så er der altså ingen mulighed for at sende dem hjem. Så de sidder i dag i danske fængsler og fylder op. Hvis man lavede en strafskærpelse, havde man trods alt muligheden for at sende dem hjem til afsoning i eget hjemland.

Den anden side af det er, at det for mig at se – det er jo så også det, de selv giver udtryk for – faktisk er det eneste, de har respekt for, altså at ryge hjem til afsoning i eget hjemlands fængsler. Det er virkelig noget, man har respekt for. For de her persontyper er det at komme til at sidde i et dansk fængsel ikke afskrækkende overhovedet. Det ville det være for os andre. Jeg har også været rundt og besøge en lang række af Kriminalforsorgens institutioner i Danmark, og jeg skulle ikke have noget af at sidde der. Men der er jo forskel på, hvad man kommer fra, og hvad man er vant til, og der er der altså nogle af dem her, der selv har givet udtryk for, at de faktisk synes, at det er et fantastisk højskoleophold at få lov til at sidde i et dansk fængsel. Og det duer jo ikke.

Det betyder ikke, at vi skal ændre de danske fængselsforhold, for det mener jeg ikke. Der er ingen grund til at kravle ned på andres niveau. Men det, vi skal gøre, er at sørge for, at de kommer hjem og afsoner i eget hjemlands fængsler. Dels fordi det er noget, de har respekt for, dels fordi det så er vedkommendes eget hjemland, der afholder udgiften til at finansiere, at de sidder i et fængsel. Det synes jeg også lige skal med.

Vi har som sagt fremsat vores eget beslutningsforslag, B 109, der minder meget om det her. Der er dog nogle afgørende forskelle, der gør, at vi ikke sådan helt er klar til at stemme for Dansk Folkepartis B 81, som vi behandler i dag.

Først har vi det kriterium og krav, at den skærpede straf skal være i forhold til de personer, der er udvist på grund af kriminalitet – altså at man har lavet kriminalitet i Danmark og er blevet udvist på det grundlag – og ikke i alle mulige andre tilfælde. Det kan være, at man har overskredet fristen for, hvornår man skulle have været udrejst af landet osv. Det har vi ikke med. Så forudsætningen for, at man kommer ind under vores forslag, er altså, at man har begået kriminalitet i Danmark og er blevet udvist på det grundlag. Det er så omfanget af, hvem det er, vi taler om.

Det andet, som vi har i vores forslag, er – der har vi så været lidt mere kontante end Dansk Folkeparti – at det er vores opfattelse, at den her straf skal man have allerede første gang, man overtræder et indrejseforbud. Der er sådan set ingen grund til at vente til anden gangstilfælde. Der ville man jo kunne finde ud af at lave et ændringsforslag til B 81, hvis det var det.

Men det, vi også har – og her kommer der så en anden principiel forskel på Dansk Folkepartis tilgang til det og så Konservatives tilgang til det – er, at vi ikke ønsker, at der skal være en minimumsstraf. For der kan være situationer, hvor der kan være nogle formildende omstændigheder eller lignende, nogle særlige forhold, der gør, at det vil være helt uproportionalt, at man gør det. Derfor har vi i vores beslutningsforslag skrevet, at vi er med på det med 1 års fængsel, men at det som udgangspunkt fastsættes til det. Så har domstolene nemlig mulighed for at fravige det i helt særlige tilfælde.

Men altså, vi er enige i, at der er et problem med dem, som overtræder indrejseforbuddet. Vi har en opfattelse af, at det ikke virker særlig afskrækkende, at man risikerer at komme til at sidde 10 dage i et dansk fængsel, når man overtræder et indrejseforbud. Vi har en klar opfattelse af, at det vil have en præventiv effekt, hvis man skærpede det her. Vi ved, at omrejsende kriminelle sidder og holder meget nøje øje med, hvor det kan betale sig at begå forbrydelsen henne, og at de rejser til de lande, hvor det kan betale sig. Man rejser også til de lande, hvor man kan se, hvad konsekvensen er, og når man så kommer ind og skal afsone, ved man altså, hvad det er for nogle forhold, man afsoner under. Derfor er der ingen tvivl om, at skærpede vi straffene, så man som udgangspunkt fik 1 års fængsel, så ville vi også efter de nugældende EU-regler kunne sende vedkommende

hjem til afsoning i eget hjemland, og det er som sagt det eneste, de har respekt for, ikke mindst jævnfør deres egne udsagn.

Kl. 14:02

Kl. 14:00

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Der er en spørger. Fru Mette Reissmann. Værsgo.

Kl. 14:00

Mette Reissmann (S):

Tak for det. Det var jo sådan, at spændingen steg her med den cliff-hanger omkring B 109, som hr. Tom Behnke ligesom efterlod. Jeg kan næsten ikke vente, til jeg ser det fulde forslag og kommer til at skulle behandle det, fordi det kommer da til at indeholde nogle spændende elementer.

I den sammenhæng kunne hr. Tom Behnke jo, indtil den behandling skal finde sted, tænke lidt over, om De Konservative synes, at 1 år er nok, for jeg hører jo, at hr. Tom Behnke er tough on crime. Altså, kunne det tænkes, at vi måske skal drøfte, om 10 år ikke skal være minimumsstraffen, når det nu er, at det er de her hårdkogte typer, vi taler om?

Kl. 14:00

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Ordføreren.

Kl. 14:00

Tom Behnke (KF):

Nej, det er ikke vores opfattelse. I vores beslutningsforslag, B 109, som er fremsat, og som kan læses af alle her i Tinget og også uden for huset, er det sådan, at vi lægger op til, at udgangspunktet skal være minimum 1 års fængsel. Det gør vi ud fra proportionaliteten i det her, men vi gør det sandelig også ud fra, at det er vores opfattelse, at vi bliver nødt til at sanktionere på en sådan måde, så de ikke bare – også for den forbrudelse – kommer til at sidde i et dansk fængsel, men rent faktisk kommer hjem til afsoning i eget hjemlands fængsler. Det er helt afgørende for os.

Det, vi også skal huske på, er, at når vi kigger på den type, vores forslag omfatter – nemlig dem, der har begået kriminalitet i Danmark, fået en dom for det og er blevet udvist med indrejseforbud – så kan vi se, at det er sådan, at når de vender tilbage til Danmark og overtræder indrejseforbuddet, er det typisk for at begå fornyet kriminalitet. Det er ikke sikkert, at man lige når at fange dem i at begå fornyet kriminalitet, men der er ingen tvivl om, at det er der meget, meget stor sandsynlighed for at de kommer til at gøre. Så det er for at holde dem ude af landet, og det er for at beskytte den danske befolkning mod omrejsende udenlandske kriminelle, som kommer her til og bl.a. laver indbrud, hjemmerøverier osv. Det er det, vi vil bremse.

Kl. 14:02

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Fru Mette Reissmann.

Kl. 14:02

Mette Reissmann (S):

Jeg er jo enig i det billede, som hr. Tom Behnke sådan tegner af de kriminelle – desværre – og jeg er også enig i, at når de fanges, skal de naturligvis smides ud. Jeg er så blot ikke enig i sanktionsmulighederne – og i hvert fald ikke i at hæve straffen op til den minimumsstraf, som De Konservative klart plæderer for. Så jeg vil blot spørge hr. Tom Behnke: Er det virkelig ordførerens faste overbevisning, at de få måneder, som vil udgøre forskellen mellem den straf, man i dag bliver idømt ved domspraksis, og så en minimumsstraf på 1 år, vil virke afskrækkende på lige netop disse hårdkogte typer, som vi taler om?

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ordføreren.

Kl. 14:02

Tom Behnke (KF):

Ja bestemt, fordi det er nemlig ikke rigtigt, at det kun er nogle få måneder. Vi foreslår faktisk et straffniveau, der ligger ti gange højere end det nuværende. Det er det, vi gør, og jævnfør svar fra ministeriet er straffen typisk mellem 10 og 30 dages fængsel. Det er det, vi har fået at vide.

Det andet er, at vi parallelt med det her arbejder i EU-systemet – sammen med vores europaparlamentsmedlem – på at få ændret den regel, man har EU-landene, om at der skal være 6 måneders fængsel, så det i stedet bliver sat ned 1 måneds fængsel. Altså sådan at vi også på den måde endnu mere effektivt kan sørge for, at udenlandske kriminelle kommer hjem og afsoner i eget fængsel. Og hvis vi er enige om, at det er det, der er målet, altså at de skal hjem og afsone, så glæder jeg mig til, at Socialdemokratiet støtter det forslag om, at få begrænsningen, som i dag ligger på 6 måneders fængsel, sat ned til 1 måneds fængsel. Det ser jeg frem til.

Kl. 14:03

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Så er der ikke flere ordførere. Godt. (*Justitsministeren* (Karen Hækkerup): Må jeg bede om ordet igen?) Ja, meget gerne. Værsgo, justitsminister.

Kl. 14:03

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Tak for det. Jeg ønskede at gå op igen, fordi jeg synes, at der blev lagt ord i min mund, da hr. Martin Henriksen sagde, at justitsministeren synes, at fængslerne i Danmark er så hyggelige, at de ikke har nogen som helst afskrækkende effekt, sådan at der ikke er nogen, der ikke skulle have lyst til at være der. Derfor vil jeg – også for at forhindre, at der kommer til at være alle mulige overskrifter i alle mulige medier, hvor hr. Martin Henriksen får lejlighed til at sige, at justitsministeren synes, at fængslerne er så hyggelige – vil jeg bare lige tage ordet for stilfærdigt at sige, at det ikke var det, jeg sagde. Det er i øvrigt heller ikke det, jeg mener. Nu kan man i hvert fald heller ikke sige det videre til andre uden at vide, at man så siger noget, der er forkert.

Vi har i dag nogle fængsler i Danmark, som jeg synes vi godt kan være bekendt. Vi har nogle fængsler, som har en masse indsatte, som jo selvfølgelig er der, fordi de har begået noget kriminalitet. Men vi har også nogle ansatte i vores fængsler, som arbejder meget hårdt på at sørge for, at dagligdagen i fængslerne er tålelig for dem, der er indsat, mens de er indsatte, og også arbejder på at hjælpe de indsatte, sådan at de forhåbentlig kan stille sig et bedre sted i tilværelsen, når de har afsluttet deres afsoning, end de kunne, da de kom ind.

Blot for lige at understrege den pointe: Fru Mette Reissmann forsøgte at spørge hr. Martin Henriksen, om det, Dansk Folkeparti så vil, er at lave sådan nogle særlige fængsler for mennesker, som kommer fra andre lande, og som så ikke skal have det på samme måde som øvrige indsatte. Fru Mette Reissmann fik ikke rigtig noget svar på det, men hr. Martin Henriksen afviste ikke rigtig, at det da bestemt kunne være spændende at se på. Der vil jeg så bare – inden man går videre med de tanker – blot nævne, at der er visse regler for, hvad vi kan tillade os at gøre og hvordan vi skal behandle vores indsatte, og også for, hvordan vi undgår at skele til, om man kommer fra det ene eller fra det andet land.

Der er selvfølgelig nogle ting, man ikke har adgang til, hvis man ikke er dansk, og sådan skal det også være. Hvis man eksempelvis er udvist, giver det ikke meget mening at modtage danskundervisning,

men der er altså ikke nogen mening i at få lavet nogle fængsler, som er så elendige, og hvor man kun får vand og brød, fordi det skal være sådan, at vi gerne vil have så lav en standard i vores fængsler, at de afskrækker allermost muligt.

Et fængselsophold er ikke et luksusophold. Det er bestemt ikke skægt at være der, og det skal det måske heller ikke være. Men jeg synes også, at vi bliver nødt til med det samme at sige, at det, som Dansk Folkeparti og visse andre vil, er at give længere straffe. Det vil betyde, at vi vil have nogle udenlandske statsborgere længere tid i vores fængsler. Det koster mellem 40.000 og 60.000 kr. pr. måned sådan i snit at være her til afsoning. Det vil altså være en betydelig udgift for Danmark, hvis vi skal have flere udenlandske statsborgere til at sidde længere tid i vores fængsler. Det vil være en belastning for de øvrige indsatte i fængslerne, det vil være en belastning for vores fængselsfunktionærer. Alt i alt kan jeg faktisk ikke se noget som helst godt i det.

Det, som man gerne vil fremme fra Dansk Folkepartis side, er, at det skal have en afskrækkende effekt. Og ja, jeg tror måske, det er bedre at bruge nogle andre værktøjer end lige præcis det. Vi har i dansk politi lavet en national strategi for den operative indsats mod tilrejsende kriminelle, og man gør selvfølgelig alt fra politiets side for at opdage og fange de her mennesker. Vi er ikke interesseret i, at de skal være her, og vi vil meget gerne have dem af sted så hurtigt, som vi overhovedet kan. Men blot for her endnu en gang at understrege det: Det er ikke hyggeligt at være i et dansk fængsel. Man er der som indsat med samme muligheder og rettigheder som andre. Det betyder også, at man kan deltage i noget aktivering. Det kan være, at man laver hylder, at man samler tøjklammer, at man laver et eller andet, som man modtager nogle penge for – jeg kan ikke rigtig huske, hvad lønnen er, den er måske 13 kr. i timen eller deromkring. Det er ikke meget, men det er dog så meget, at man kan samle nogle tusinde kroner sammen om måneden, som man i givet fald vil kunne sende hjem.

I nogle lande er det en indtægt, som er lige så stor som den, man i øvrigt ellers ville kunne tjene eller ville kunne få i pension. Derfor ser man selvfølgelig anderledes på, hvor attraktivt det her er i forhold til andre lande, men vi kan altså ikke sige til de indsatte i vores fængsler, at hvis man ikke har den samme baggrund, så vil man eksempelvis ikke få adgang til aktivering, fordi vi ikke vil have, at de skal have lov til at sende penge hjem. Det ville jo altså betyde, at vi så ville få nogle indsatte, som højst sandsynligt ville gå rundt og finde tiden meget, meget lang.

Så kunne man sige: Jamen er det ikke, fordi det bare skal være hårdt for dem, og gør det i virkeligheden noget, at de finder tiden meget, meget lang? Jamen det handler jo også om, hvordan det er at styre miljøet inde i fængslerne. Det er fornuftigt, at folk har noget at tage sig til, det er fornuftigt, at der er en hverdag, og det er fornuftigt, at det kører.

Så vi kan ikke, og vi skal ikke, gå ind og lave anderledes forhold for dem, som kommer andre steder fra. Aktiveringen eller beskæftigelsen eller hvad man vil kalde den, har mange forskellige formål i vores fængsler. Det skal vi ikke gå ind og pille ved, og vi kan i øvrigt heller ikke gå ind og lave forskellige regler.

Så alt i alt og bare for at sige det en gang til: Jeg har ikke givet udtryk for, at det er hyggeligt at være i danske fængsler. Jeg synes faktisk ikke, det er specielt hyggeligt at være der. Når jeg er der, tænker jeg, at jeg er glad for, at jeg ved, at døren kan gå op igen, når jeg gerne vil hjem. Det kan ikke være særlig sjovt, når man ved, at når den først lukker i, så går der lang tid, inden den åbnes igen.

Det vil i øvrigt koste penge at indføre det her forslag. Det ville betyde, at vi ville få flere indsatte i vores fængsler, som ville fylde op, og som vi ville skulle betale for. Så blot for lige understrege alle pointerne en gang til: Vi kan ikke støtte forslaget.

KI. 14:08

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Det har medført nogle nye korte bemærkninger, og den første er fra hr. Martin Henriksen, Dansk Folkeparti. Værsgo.

KI. 14:09

Martin Henriksen (DF):

Tak for det. Jeg synes, det er vigtigt at slå fast, at der er tale om udlændinge, som er udvist af Danmark og så rejser ind igen, og at nogle af dem gør det flere gange – de bliver udvist flere gange, og så rejser de ind igen. Og når de så er i Danmark igen, må man formode, at de – hvis de er blevet udvist et par gange for at have begået kriminalitet – så alligevel render rundt og begår kriminalitet i det danske samfund. Så var det måske bedre, at de sad i fængsel, end at de rendte rundt og begik kriminalitet i det danske samfund. Det har jo også nogle omkostninger. Men der er ministeren så uenig.

Så siger ministeren, at hun ikke har sagt, det skulle være hyggeligt at sidde i et dansk fængsel. Sådan forstod jeg det, ministeren sagde, altså at det var for godt at sidde i et dansk fængsel, og det derfor ikke var den store straf for nogen af dem, som det her beslutningsforslag omhandler. Men det kan man altid slå op og se efterfølgende.

Men jeg kan bare gøre opmærksom på en artikel på nyhederne.tv2.dk, hvor der står, at Nyborg Statsfængsel hver måned udbetaler omkring 4.500 kr. til Dumitru Pascuta for det obligatoriske arbejde i fængslet. Derudover kan han i øvrigt tjene lidt ekstra, og det gør så, at han sender penge hjem til familien i hjemlandet. Ifølge flere danske fængsler, som tv2-programmet Station 2 har talt med, er det meget normalt, at det er sådan, og den pågældende person fra Rumænien opfordrer ligefrem til, at man skal tage til Danmark og lave kriminalitet, fordi her er det let og dejligt.

Så måske var der alligevel noget om snakken. Det er meget attraktivt for nogen at sidde i et dansk fængsel.

KI. 14:10

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Ministeren.

KI. 14:10

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Til hr. Martin Henriksen: Jamen det er jo lige præcis derfor, jeg synes, det ville have været en god idé at have hørt efter under mit første indlæg, for der nævnte jeg faktisk lige præcis, at vi nødig skulle risikere at have i en situation, hvor folk ville synes, at det var direkte attraktivt at komme hertil, fordi her både er husly, noget at rive i og mulighed for også at sende nogle penge hjem.

Jeg nævnte, at jeg ikke synes, at vi skulle gøre det til en pullfaktor – i en verden, hvor der i øvrigt er mange mennesker, som har svært ved at klare sig – at her kan man altså få tag over hovedet, samtidig med at man kan få lov til at tjene lidt penge, så man kan betale for sin mad og også have lidt tilovers til at sende hjem.

Derfor synes jeg bare ikke, der er nogen grund til at sørge for, at der bliver endnu større pres på lige præcis det element. Så det var sådan set, hvis nu hr. Martin Henriksen havde hørt efter, hvad jeg sagde, præcis for at imødekomme, at jeg ikke synes, det her er særlig spændende. Men svaret er ikke, som hr. Martin Henriksen ønsker, at vi så skal give folk en længere straf, for så skal de bare være længere tid i vores fængsler.

KI. 14:11

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Hr. Martin Henriksen.

Kl. 14:11

Martin Henriksen (DF):

Nej, men så har det jo ikke nogen afskrækkende effekt, hvis det er så lave fængselsstraffe – og i et tilfælde slet ikke nogen fængselsstraf. Og hvis det så oven i det er meget attraktivt at sidde i et dansk fængsel, er alternativet jo, at vi risikerer, at de kommer igen og igen, selv om de er blevet udvist, og render rundt og begår ny kriminalitet i det danske samfund. Det er sådan set det, vi skal undgå.

Jeg skal bare lige høre: Jeg har forstået det sådan, at i forbindelse med de forhandlinger, der har været om børnecheck til EU-borgere, har regeringen været ude at sige, at den vil undersøge, om der er mulighed for at differentiere sådan, at hvis man kommer fra nogle EU-lande, hvor man ikke har behov for at have den samme købekraft som i Danmark, så skal man have en mindre børnecheck. Jeg forstod det sådan, at regeringen ville gå til EU og undersøge, om det var muligt.

Vil regeringen så også gå til EU og undersøge, om det er muligt, at man i forhold til udbetaling af penge, kontanter, til folk, der er indsat i danske fængsler, også der kan differentiere, så hvis man kommer fra et land, hvor man ikke har behov for at have den samme købekraft som i Danmark, så kan man få udbetalt et lavere beløb? Vil man der gøre det, eller er det kun i forhold til børnechecken regeringen vil undersøge det?

Kl. 14:12

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

Kl. 14:12

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg tror, at svaret fra Kommissionen var, at en sådan indeksering ikke ville være i strid med EU-retten. Nu nævnte jeg et tal på 13 kr. – jeg er ikke hundrede procent sikker på, at det er det, men det er på det lag. Jeg ved ikke, om hr. Martin Henriksen forestiller sig, at der så er nogle, der måske skal have 4 kr. i timen for det aktiveringsarbejde, som andre får 13 kr. for. Det ville i givet fald ikke være et forslag, som jeg ville syntes vi skulle gå videre med.

Kl. 14:12

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Så er det hr. Jakob Engel-Schmidt, Venstre. Værsgo.

Kl. 14:12

Jakob Engel-Schmidt (V):

Tak for det. Jeg er jo ikke sådan politisk livredder, men synes alligevel, at ministeren er på vej ud på dybt vand. Ministeren siger, at det koster mange penge at have en indsat siddende i et dansk fængsel gentagne gange. Kan ministeren i Folketinget med overbevisning dokumentere, at det beløb, det koster samfundet igen og igen at anholde, retsforfølge og indskrive en udvist kriminel i et dansk fængsel, er mindre end det, det ville koste at have vedkommende permanent siddende? Nu har ministeren svaret hr. Martin Henriksen – det er jo ikke forslag, jeg i øvrigt støtter – at man kan ikke differentiere i de danske fængsler. Men det gør man jo i forvejen på asylområdet, hvor ministeren netop på min gamle kaserne, Sjælsmark Kaserne, vil åbne et udrejsecenter for asylsøgere.

Kl. 14:13

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

Kl. 14:13

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg synes nok, at det ville være voldsomt at have folk permanent siddende for at have forbrudt sig mod et indrejseforbud. Det vil jeg sige

nok alligevel topper listen over maksimumsstraffe, som man kan give folk for en selvfølgelig alvorlig, men trods alt ikke så alvorlig en forbrydelse, at jeg synes, det ville retfærdiggøre, at de skulle være permanent siddende. Så det vil jeg afvise at regeringen vil støtte.

Så vil jeg sige, at det jo koster penge, når man har folk til at sidde inde. Selvfølgelig koster det også penge, når politiet render rundt og leder efter folk, og når de opsøger folk, men det er jo en del af det at være et retssamfund og et samfund, hvor vi gerne vil have der skal være lov og orden, og hvor folk er her på lovligt ophold.

Derfor prioriterer vi jo den her indsats, og derfor har vi også lavet den her nationale strategiplan, hvor både SKAT og politi arbejder på lige præcis at finde dem, som er her på ulovligt ophold. Og det er også, fordi vi gerne vil undersøge, om de får den rigtige løn. Er der tale om social dumping? Er der tale om mennesker, som bliver udnyttet? Der er jo mange aspekter i det her. Det ændrer ikke ved, at det at have mennesker permanent siddende i vores fængsler nok trods alt er i overkanten, men det bliver da selvfølgelig spændende at se, hvordan det hele kan udvikle sig, inden debatten er slut.

Kl. 14:14

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Man skal huske at trykke sig ind for en kort bemærkning. Hr. Jakob Engel-Schmidt Værsgo.

Kl. 14:14

Jakob Engel-Schmidt (V):

Jeg tror ikke, Venstre har nogen ambitioner om at sætte nogen permanent i fængsel, og jeg skal undskylde, hvis det var det, ministeren udledte af mit indlæg. Det, der pikerede mig en smule – og det er jo ikke for at tage yderligere af ministerens eftermiddag – var blot ministerens udtalelse om, at man ikke ønsker at hæve straffen, da det er dyrt at have de kriminelle til at sidde i fængsel. Er det sådan et generelt princip, ministeren ønsker at implementere i andre dele af det danske retssystem? Jeg kan jo blive nysgerrig.

Kl. 14:15

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

Kl. 14:15

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Nej, det er det sådan set ikke. Men jeg tror også, at hvis man havde hørt mit indlæg, som jeg holdt i starten af behandlingen, så ville man have hørt, at jeg sagde, at jeg synes, at vi har en passende straf, og at vi har en passende strafferamme. Vi har nogle forskellige mål for, hvor lang tid man skal sidde, og hvis man begår forbrydelser igen og igen, er der mulighed for skærpelser, hvis man kommer her med henblik på at begå ny kriminalitet.

I øvrigt har vi hævet en lang række straffe og strafferammer generelt, og derfor synes jeg egentlig, at niveauet, hvor det ligger lige nu, generelt set er meget passende. Der er ikke nogen store ændringer, jeg har under opsejling, men der er heller ikke nogen ting, jeg agter at sætte ned – hvis det kan berolige Venstres ordfører.

Kl. 14:16

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Tak til ministeren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

man er her jævnfør gældende regler. Hvad i alverden er problemet ved det?

Kl. 14:18

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

Kl. 14:18

Det næste punkt på dagsordenen er:

6) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 71:

Forslag til folketingsbeslutning om EU-borgeres medvirken til dokumentation af lovligt ophold i Danmark.

Af Martin Henriksen (DF) m.fl.

(Fremsættelse 28.03.2014).

Kl. 14:16

Forhandling

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Forhandlingen er åbnet, og det er justitsministeren. Værsgo.

Kl. 14:16

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Tak. Det her beslutningsforslag er i åbenbar strid med EU-retten. Jeg synes ikke, det er særlig gennemtænkt, og jeg synes heller ikke, det virker særlig godt. Jeg synes faktisk ikke, der er meget pænt at sige om det, for nu at sige det, som det er.

Det ville selvfølgelig være i strid med opholdsdirektivet, hvis man lavede en regel om, at EU-statsborgere skal medvirke aktivt til at dokumentere deres lovlige ophold, ved at man f.eks. stillede krav om dokumentation for indrejsetidspunkt. Jeg ved ikke, om nogle af os andre kunne forestille os, at vi rejste rundt i Europa og pludselig blev holdt op af politiet, som gerne ville se dokumentation på, hvornår vi var indrejst. Det ville kræve, at man havde sådan en dokumentation, og det ville på mange måder være en mærkelig ting, at man skulle have et stempel for, hvornår man havde passeret grænsen, når nu der ingen steder er, hvor man får den slags stempler.

Så nej, det her forslag er bestemt ikke noget, som vi kan støtte op om. Vi må på det bestemteste afvise det. Det er ikke bare i strid med EU-retten, men det er også i strid med sund fornuft.

Kl. 14:17

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Hr. Martin Henriksen, værsgo.

Kl. 14:17

Martin Henriksen (DF):

Det var jo klar tale. Man fornemmede næsten, at der var sådan en eller anden EU-kommissær, der holdt justitsministeren i kort snor. Det må man sige de gør ganske udmærket fra Europa-Kommissionens side. Måske følger de også med her, og så er der sikkert en stjerne i bogen til justitsministeren.

Jeg synes bare, det er lidt tankevækkende, for år efter år hører vi flere politikere sige, at vi har et problem, som hele tiden vender tilbage. Sidste gang, debatten var fremme, tror jeg sågar, det var en tidligere formand for integrationsudvalget, som også var socialdemokrat, der meget klart sagde det: Vi har østeuropæere, EU-borgere, der kommer til Danmark, som ikke kan forsørge sig selv, og som tager ophold i parker, offentlige anlæg eller forladte bygninger. Og når man spørger politiet, siger de: Ja, vi gør godt nok en stor indsats; vi kører i området, men problemet er, at det er meget, meget svært at udvise dem, selv om de helt åbenlyst ikke kan forsørge sig selv, fordi reglerne er indrettet sådan, som de er.

Derfor har vi et beslutningsforslag, som siger, at jævnfør EU-reglerne – vi tager faktisk udgangspunkt i dem – kan man opholde sig i landet 3 måneder og 6 måneder, hvis man søger arbejde, men man har altså lige til opgave at sørge for, at man kan dokumentere, at

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Jamen det er i strid med sådan hele tanken i EU – og det er ikke, fordi der er en EU-kommissær, der holder mig i en eller anden snor.

Det er hele ideen i EU-samarbejdet, at vi kan krydse grænserne, at vi kan samarbejde, at vi kan opholde os lovligt hos hinanden, at vi kan søge arbejde, at vi kan flytte, at vi kan alt muligt. Det synes jeg er et gode for Danmark. Hvis vi indførte den her regel, som Dansk Folkeparti gerne vil, så ville det være det samme, som at vi ikke kunne være med længere, og det synes jeg ville være rigtig dårligt for Danmark. Og det ville ikke bare være dårligt for Danmark, hvis vi indførte det. Jeg vil ønske, at det aldrig nogen sinde bliver indført, for jeg støtter det virkelig ikke.

Der er problemer med kriminelle hjemløse. Der er problemer med kriminelle asylansøgere. Der er problemer med folk, som bare er hjemløse eller asylansøgere eller kriminelle eller det ene eller det andet, og det må man håndtere i hver sit spor. Men at begynde at kræve, at folk skal have dokumenter på sig om, hvornår de er rejst ind, hører altså stort set til i andre samfundsmodeller end dem, jeg synes vi skal sammenligne os med. Jeg synes, det er et helt uhyrligt forslag, for at sige det, som det er.

Kl. 14:20

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Hr. Martin Henriksen.

Kl. 14:20

Martin Henriksen (DF):

Det er jo helt vildt, at landets justitsminister, som i øvrigt også er ansvarlig for udlændingepolitikken, har det synspunkt, at det er helt vildt, og at det hører andre samfund til at forlange, at udlændinge, der kommer til Danmark, dokumenterer, hvorfor de kommer, hvad de gør her, og at de lever op til reglerne. Altså, hvis det sådan skal være det generelle, gennemgående princip i udlændingepolitikken i forhold til folk, der kommer til Danmark, så vil jeg sige, at så får de danske myndigheder godt nok travlt. For hver gang, der kommer en til Danmark og siger, at her vil man være, og myndighederne så spørger, hvorfor man vil være her, ja, så kan den pågældende, der er indvandret til Danmark, sige: Jamen altså, det har jeg sådan set bare lyst til, og det er så op til dig, danske myndighed, at modbevise, at forklare, at jeg ikke har ret til at være her.

Det er jo typisk sådan i udlændingelovgivningen, at den, der ønsker at komme ind i Danmark, også skal redegøre for, hvorfor man ønsker at komme ind i Danmark, og skal leve op til de krav, som myndighederne stiller. Det er meget normalt.

Så foreslår vi så her fra Dansk Folkepartis side, at de regler, der gælder i forhold til EU-borgere, skal EU-borgere dokumentere at de lever op til. Og det skulle så være absurd og i strid med EU-reglerne om den frie bevægelighed. Det forstår jeg slet ikke.

Kl. 14:21

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren, værsgo.

Kl. 14:21

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Nej, og at Dansk Folkepartis ordfører ikke har forstået det og ikke er enig med mig, har jeg forstået. Men jeg vil bare sige, at vi altså i for-

vejen har en helt almindelig udlændingekontrol, hvor EU-statsborgere selvfølgelig også kan blive undersøgt, og hvor politiet kan undersøge dem. Og der er det jo sådan, at finder man ud af, at folk er her på ulovligt ophold, så vil de blive sendt hjem. Og sker det ikke frivilligt, vil det ske sådan, at politiet drager omsorg for, at der kan ske en tvangsmæssig udsendelse.

Det er jo ikke sådan, at vi ikke kan komme af med dem, som vi gerne vil af med, og som ikke er her lovligt. Og jeg synes altså, det er meget mærkeligt, at man stort set skal gå rundt med rejsedokumenter på sig for at redegøre for, hvornår man har krydset grænsen.

Kl. 14:21

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ministeren. Så er det hr. Jakob Engel-Schmidt, Venstre, som ordfører. Værsgo.

Kl. 14:21

(Ordfører)

Jakob Engel-Schmidt (V):

Formålet med forslaget her er, at EU-borgere fremadrettet aktivt selv skal medvirke til at dokumentere deres lovlige ophold i Danmark. Det foreslås også, at personer, der ikke kan dokumentere deres lovlige ophold, bliver udvist af Danmark.

Forslagsstillerne påpeger, at Danmark i de seneste år har oplevet et stigende problem med hjemløse EU-borgere, der er kommet til landet og er her igennem en længere periode. Antallet af udenlandske EU-borgere var ifølge beslutningsforslaget et sted mellem 200 og 500 i 2013. I dag er det tilsyneladende sådan, at myndighederne skal bevise, om en EU-borger har opholdt sig i landet mere end de tilladte måneder, men myndighederne har svært ved at løfte denne bevisbyrde. Derfor gør den nuværende ordning det ifølge forslagsstillerne umuligt at udvise de pågældende borgere af Danmark.

Det fremgår af beslutningsforslaget, at der allerede findes bestemmelser i udlændingeloven, hvor udlændinge i visse sagstyper skal medvirke til belysning og behandling af deres sag. Forslagsstillerne finder på den baggrund, at der kan indføres en tilsvarende medvirkningsbestemmelse ved dokumentation af lovligt ophold i landet.

Baggrunden er som sagt, at det i praksis er en umulig opgave for myndighederne at løfte bevisbyrden i forhold til den her type sager. Derimod kan den pågældende hjemløse eller EU-borger generelt langt lettere selv dokumentere sit lovlige ophold ifølge logikken. Derfor er det ifølge forslagsstillerne oplagt at indføre en regel om medvirken til oplysning og dokumentation af lovligt ophold.

Venstre ønsker afgjort ikke, at Danmark skal ende som EU's socialkontor. Det har jeg også svært ved at forestille mig at andre partier i Folketinget ønsker sig. Venstre finder, at der i videst muligt omfang skal skrides ind over for EU-borgere, der opholder sig ulovligt eller for længe eller på et falsk grundlag her i landet.

Det er mit indtryk, at et stort antal borgere i Danmark føler sig generet eller ligefrem forulempet af EU-borgere, der som vagabonder i parker og baggårde og andre steder tager ulovligt ophold. Ud over at overnatte der, klunse, rode, tigge og forrette deres nødtørft er de til generel gene for de mennesker, der bor der. Endvidere begås der en stor, varierende form for kriminalitet, lommetyveri, indbrud, bedrageri osv. osv. For at dæmpe op for disse problemer skal vi sikre, at myndighederne har de fornødne redskaber – redskaber, som vel at mærke kan anvendes inden for EU-rettens rammer og naturligvis under hensyntagen til alles retssikkerhed.

Det er forslagsstillerne opfattelse, at forslaget iagttager denne EU-ret, fordi EU's opholdsdirektiv, artikel 35, indeholder en bestemmelse om misbrug af rettigheder. Ifølge artiklen kan medlemsstater træffe de nødvendige foranstaltninger til at nægte og ophæve og endda tilbagekalde rettigheder i henhold til direktivet, vel at mærke hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig.

Venstre bakker op om forslagsstillerne ønske om at forhindre EU-borgere i at snyde og omgå reglerne. Vi ser derfor frem til udvalgsarbejdet, og her vil det bl.a. blive afklaret, om den foreslåede ændring kan rummes inden for EU-direktivet – det er jeg dog tvivlende over for – og først derefter vil vi tage endelig stilling til det konkrete forslag. Tak for ordet.

Kl. 14:25

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Og den næste ordfører er fru Mette Reissmann, Socialdemokraterne. Værsgo.

Kl. 14:25

(Ordfører)

Mette Reissmann (S):

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at vi i dag behandler et beslutningsforslag, der omhandler en meget vigtig problematik, og derfor vil jeg også gerne kvittere forslagsstillerne for at rejse den her vigtige debat. Det er helt centralt, at de udlændinge, der opholder sig i Danmark, er her på et lovligt grundlag, og at de, der er her ulovligt, skal sendes ud af landet. Alt andet er for Socialdemokraterne uacceptabelt.

I dag behandler vi et beslutningsforslag fremsat af Dansk Folkeparti, der handler om EU-borgernes dokumentation for deres lovlige ophold i Danmark. Hvis det bliver vedtaget, pålægges regeringen at fremsætte lovforslag, der betyder, at EU-borgere egenhændigt skal løfte bevisbyrden for deres lovlige ophold i Danmark. Hvis ikke de er i stand til det, mener forslagsstillerne, at konsekvensen skal være en administrativ udvisning af Danmark. Det er efter Socialdemokraternes overbevisning i strid med det europæiske opholdsdirektiv, hvorfor jeg allerede her kan afsløre, at vi ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Derudover er der flere punkter, der skaber problemer. For nok er det centralt, at man kun opholder sig i Danmark, hvis man lovgivningsmæssigt har ret til det, men i det her tilfælde er det altså desuden vigtigt at holde sig tre forhold for øje. For det første tager beslutningsforslaget en kompliceret problemstilling op, som der allerede findes effektive indsatser imod; der er nemlig tale om en grænseoverskridende problematik, der ligeledes kræver en grænseoverskridende løsning, netop i EU-regi. Derudover har regeringen givet udtryk for, at problemet prioriteres højt – justitsministeren var også inde på, hvor højt det faktisk prioriteres. Og regeringen anerkender, at det er et problem, der kræver en indsats at komme til livs, og derfor er det selvfølgelig også tilfredsstillende at notere sig, at der er foregået en offensiv politiindsats med fokus på kontrol af udlændinges opholdsgrundlag mod relevante brancher og mod geografiske områder. Og det er gjort på baggrund af aktuelle sikkerhedsvurderinger.

Et eksempel herpå er udlændingekontrolgruppen i Københavns Politi. Den har siden sin oprettelse i efteråret 2011 behandlet flere end 1.700 sager og fået udvist mere end 500 personer. Det synes jeg er et godt eksempel på, at der allerede findes effektive værktøjer til at komme problematikken om ulovligt ophold til livs inden for den nuværende lovgivning.

For det andet tilbyder forslaget en løsning, der i bedste fald fungerer som et hurtigt snuptag, men som har mere effekt på papiret end i virkelighedens verden. Der er som sagt tale om et omfattende problem, der ikke kun rækker ud over de danske grænser, men også ud over beslutningsforslagets rammer. Beslutningsforslaget er nemlig kun en symptombehandling. Den virkelige sygdom, fattigdom og hjemløshed i Europa, forholder forslaget sig ikke til, og det skaber altså ikke holdbare resultater på den lange bane. For selv om vi ikke accepterer ulovligt ophold, skal vi altså tage hensyn til de helbreds-mæssige og sociale forhold, som f.eks. gør sig gældende for hjemløse mennesker, og alt andet vil være inhumant.

For det tredje vil det naturligvis ikke være muligt at vedtage en lovgivning, som udelukkende omhandler hjemløse. Derfor vil det her forslag, såfremt det vedtages, medføre en urimelig mistænkeliggørelse af alle EU-borgere, der kommer til Danmark for at arbejde og studere eller bare som turister. Det strider imod grundtanken i Det Europæiske Fællesskab og vil naturligvis også ramme de danskere, der måtte tage ud i Europa for at dygtiggøre sig.

Så samlet set er det altså en central problematik, beslutningsforslaget tager op, men desværre er løsningen skudt forbi målet, og, som jeg allerede har sagt, kan Socialdemokraterne ikke støtte forslaget.

Kl. 14:28

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Der er en kort bemærkning fra hr. Martin Henriksen, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 14:28

Martin Henriksen (DF):

Fru Mette Reissmann siger, at beslutningsforslaget, hvis det bliver vedtaget, mistænkeliggør alle EU-borgere. Mener Socialdemokratiet så også, at man mistænkeliggør folk, der ønsker at blive familiesammenført til Danmark, fordi de jo skal redegøre for, hvorfor de ønsker at komme til Danmark, og de skal redegøre for, at de lever op til kravene? Mistænkeliggør man så også alle udlændinge, der ønsker at søge om at få asyl i Danmark, fordi de skal redegøre for, hvorfor de ønsker at få asyl i Danmark? Mistænkeliggør man udenlandske studerende, der kommer til Danmark, fordi de skal redegøre for, hvilken uddannelse de studerer på, og hvad der er formålet med deres ophold i Danmark? Alle de udlændinge må man jo så også – ud fra den argumentation, som fru Mette Reissmann her lægger for dagen – mistænkeliggøre, men gør man det?

Kl. 14:29

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Ordføreren.

Kl. 14:29

Mette Reissmann (S):

Jeg mener jo lige præcis, at det er Dansk Folkeparti og forslagsstilleren, hr. Martin Henriksen, der mistænkeliggør folk ved netop at kræve, at bevisbyrden skal vendes om. Dermed pålægger man ret beset en del uskyldige mennesker at skulle kunne identificere sig på en sådan måde, som simpelt hen vil virke alt for belastende.

I øvrigt mener jeg, at hr. Martin Henriksen blander alt muligt sammen, fordi der skal ses på det formål, hvormed man kommer til landet. Og det er jo faktisk en af de pointer, jeg forsøgte at komme med i min tale ved at sige, at vi ikke ønsker at mistænkeliggøre studerende, der kommer hertil for at dygtiggøre sig og med henblik på at skulle kunne tilegne sig kompetencer. Vi ønsker heller ikke at mistænkeliggøre turister, der ønsker at komme hertil som gæster i vores land. Vi ønsker ikke at mistænkeliggøre folk, når det er sådan, at man kommer i en situation, hvor bevisbyrden – som Dansk Folkeparti ønsker – skal vendes om. Så jeg synes ikke, man bør blande alle mulige andre formål med ind i den her debat.

Kl. 14:30

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Hr. Martin Henriksen.

Kl. 14:30

Martin Henriksen (DF):

Det er ikke alle andre formål, det er det overhovedet ikke. For hvis man kigger på dansk udlændingelovgivning, er det helt almindeligt eller meget almindeligt, at når der kommer et menneske til Danmark

ude fra den store verden og siger, at vedkommende gerne vil ind i Danmark, så har Folketinget opstillet nogle regler, nogle kriterier, nogle love, og så skal dem, der vil ind i Danmark, dokumentere, at de lever op til dem. Det er helt, helt normalt. Hvis ordføreren kunne forestille sig, at det ikke var sådan, at det *ikke* var sådan, kan man da godt sige, at når der kommer en studerende ude fra den store verden, eller hvem det nu kan være ude fra den store verden, f.eks. en, der skal familiesammenføres, og vil ind i Danmark, så chikanerer vi uskyldige mennesker, fordi vi stiller krav om, at de skal dokumentere, at de faktisk lever op til reglerne. Men vi er jo altså et land, og vi har lov til at sige, at hvis folk vil ind i Danmark, må vi også opstille et værn for at sikre, at de lever op til reglerne.

I øvrigt går jeg ud fra, at ordføreren kan bekræfte, at EU's opholdsdirektiv faktisk giver medlemsstaterne lov til at bekæmpe svig, svindel osv. Har man nogen initiativer i den retning?

Kl. 14:31

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Så er det ordføreren. Værsgo.

Kl. 14:31

Mette Reissmann (S):

Jeg vil gerne sige, at med den indsats, man har gjort med f.eks. udlændingekontrolgruppen, hvor man har lavet krydskontrolbesøg med medvirken fra SKAT's og i øvrigt også Udlændingestyrelsens og politiets side, har man jo fundet folk, som har opholdt sig ulovligt og sågar har taget arbejde her på et ulovligt grundlag. På den måde har man også nedbragt antallet af de typer, som netop opholder sig i landet ulovligt. Men derfra og til at skulle begynde nærmest på gadeplan at kontakte og presse folk til at identificere sig på den facon, som det helt tydeligvis er Dansk Folkepartis ordførers ønske det skal foregå på her, er simpelt hen ikke det, det handler om. Jeg vil igen bare sige, at hr. Martin Henriksen blander de forskellige formål, hvormed man ønsker at komme ind i det her land, sammen.

Kl. 14:32

Formanden:

Tak til den socialdemokratiske ordfører. Så er det hr. Christian Friis Bach som radikal ordfører, og ordføreren for forslagsstillerne venter til sidst.

Kl. 14:32

(Ordfører)

Christian Friis Bach (RV):

Tak for det. Lad mig slå fast med det samme, at vi af flere grunde ikke kan støtte beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti, først og fremmest fordi det efter vores klare opfattelse strider imod EU's opholdsdirektiv. Men vores holdning skyldes ikke kun, at EU-direktivet siger det, men fordi vi mener, at vores europæiske medborgere skal mødes med tillid. Vi hylder, at vi som danskere kan rejse rundt i Europa uden risiko for at blive stoppet på gaden af politiet og bedt om at bevise, at vi ikke opholder os ulovligt i landet. Vi hylder det europæiske samarbejde og den frie bevægelighed og det fællesskab, vi har med de andre europæiske lande, fordi det er en klar fordel for Danmark. Dansk Folkeparti ønsker jo ofte at tegne et billede af Det Radikale Venstre som et parti, der går ind for helt åbne grænser, og at alle udlændinge kan komme, og at vi ikke vil være med til at sende udlændinge ud af landet, selv om de ikke har begået kriminalitet.

Men jeg vil sige til Dansk Folkeparti, at vi meget gerne vil sende kriminelle udlændinge ud af Danmark – også når det er europæiske kriminelle – men vi skal bruge de rigtige redskaber, og dette forslag er ikke et af dem. Vi ønsker ikke, at Danmark er pakket ind i høje grænsebomme, og vi ønsker ikke at møde andre borgere, der kommer hertil, med mistænkeliggørelse. Vi ønsker et åbent Danmark, og

vi ønsker et Europa, hvor vi står vagt om noget af det fineste, vi har, nemlig den frie bevægelighed.

Med disse ord skal jeg gentage, at Radikale Venstre ikke kan støtte beslutningsforslaget. Tak.

Kl. 14:34

Formanden:

Tak til den radikale ordfører. Fru Karina Lorentzen Dehnhardt som SF's ordfører.

Kl. 14:34

(Ordfører)

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Udenlandske hjemløse EU-borgeres ophold i Danmark er et af argumenterne for det her forslag om, at EU-borgere aktivt skal kunne dokumentere, at de har lovligt ophold i Danmark. Jeg er enig i, at det kan være utrygt, at hjemløse fylder op i vores parker, og at man aldrig ved, om der ligger en og sover, når man kommer ned i sin baggård. Men det er ikke kriminelle mennesker. Meget tit er det jo psykisk sårbare mennesker, som af en eller anden årsag er kommet i problemer, har fået et misbrug eller har mistet deres arbejde, og ikke selv kan finde tilbage til deres hjemlande.

Jeg synes måske, det er ret voldsomt at kræve, at alle EU-borgere aktivt skal dokumentere deres lovlige ophold, for at man kan ramme – hvor mange? – 200 hjemløse i København. Langt de fleste EU-borgere, der kommer hertil, kommer jo enten for at læse eller for at arbejde. De betaler deres skat, de gør det, de skal. Og ja, så er der nogle, som er hjemløse. De burde komme tilbage til deres hjemlande, og Udlændinge- og Integrationsudvalget var ude at besøge den enhed i København, som rent faktisk sørger for, at det kan ske, og som har et netværk, der kan tage imod dem, når de kommer hjem, kan lave opfølgende arbejde for at finde dem, og også har et godt samarbejde med ambassaderne. Det tror jeg helt klar er vejen frem, hvis man skal løse de problemer.

Der er så også folk, som kommer hertil for at arbejde ulovligt, og det er jo en udfordring, for vi har arbejdsgivere, som åbenbart er villige til at udnytte folk på det groveste og lade dem udføre arbejde under usle vilkår, og de arbejdstagere er jo heller ikke mennesker, der er kriminelle. Jeg er med på, at de ikke skal være her, hvis de ikke har et lovligt ophold, og hvis de ikke har et lovligt arbejde, og selvfølgelig skal vi arbejde på at få dem sendt hjem.

Men jeg synes, det er en smule overkill at sige, at for at få løst udfordringerne med en lille gruppe, skal samtlige EU-borgere bevise deres lovlige ophold. Der synes jeg vil skal gøre alt det andet gode, vi gør, nemlig vores aktioner mod social dumping, som regeringen jo har sat rigtig meget fokus på, og SF var med til at sætte fokus på det, da vi var i regering. Vi skal lave aktioner, som afslører de her bagmænd, og vi skal sørge for at få dem knaldet. Og jeg har her fra talerstolen i dag talt for at ændre menneskehandelsparagraffen, så vi bl. a. kan gå efter dem, som holder folk under slavelignende forhold og bruger dem til at løse opgaver i f.eks. rengøringsbranchen.

Så jeg synes sådan set, der er mange andre ting, vi kan arbejde videre med, og jeg tror ikke, det her forslag løser problemstillingen. Derfor stemmer SF ikke for forslaget.

Kl. 14:37

Formanden:

Tak til ordføreren. Jeg var lige ved at sige, jeg ikke kunne se nogen ordfører fra Enhedslisten, men det kunne jeg så alligevel, hun stod derovre. Fru Pernille Skipper som ordfører for Enhedslisten.

Kl. 14:38

(Ordfører)

Pernille Skipper (EL):

Jeg står og gemmer mig.

Det her forslag har nogle konsekvenser, som også andre har sagt fra talerstolen før, nemlig at alle EU-borgere pludselig skal rende rundt med dokumentation i tasken for, hvornår de rejste ind i landet, og så har vi effektivt set den grænsekontrol, som Dansk Folkeparti ønsker, for enten skal man være så heldig at komme ind med en tog-billet eller en flybillet, man så kan gemme, eller også skal man hen at have et stempel i sit pas. Heller ikke på den her måde virker det særlig hensigtsmæssigt. Og så kan I jo også godt alle sammen høre, at Enhedslisten ikke støtter det her forslag.

Jeg kunne godt tænke mig at tale lidt om det formål, der øjensynlig er med forslaget, for hvis man læser bemærkningerne, vil man se, at det handler om udenlandske hjemløse – mennesker, som ikke har noget sted at bo, mennesker, som bor i parker rundtomkring i Danmark, og som overlever ved at samle flasker, eller hvad de nu gør. Det at kigge på de mennesker som sådan et problem, man helst bare vil sende ud af landet og lukke øjnene for, virker temmelig gammeldags og uden forståelse for menneskelige skæbner. Mennesker, der kommer til Danmark, gør det – for langt de flestes vedkommende – fordi de har en drøm om at finde et arbejde og få et bedre liv for dem selv og måske nogle børn, de har derhjemme. Rigtig mange af dem kommer til Danmark og har ikke forståelse for, at alting ikke kan lade sig gøre her, og at man ikke bare kan finde et arbejde. Mange ender så med at bruge de få penge, de har, på at bo i Danmark, mens de søger arbejde, finder ikke noget, begynder at leve på gaden, og så ender de i en social deroute, som til sidst medfører nogle rigtig frygtelige menneskeskæbner. Nogle af dem vil også ende med at være så udsatte, at de begår kriminalitet for at overleve og klare dagen og vejen. Det kender vi i øvrigt også fra socialt udsatte mennesker, som er danske statsborgere, og som ender med at bo og leve på gaden. Det er et problem, som i høj grad er et socialt problem, som vi kan løse, hvis vi vil, hvis vi vil indse problemerne.

Vi har flere gange fra Enhedslistens side foreslået, at vi opretter et rådgivningscenter for udenlandske arbejdsløse, altså at udlændinge, der kommer til Danmark, kan komme ind og få rådgivning om, hvad mulighederne egentlig er på det danske arbejdsmarked: Hvordan får man et sygesikringsbevis, hvis det er det, man skal have; hvis man endelig finder et arbejde, hvordan sørger man så for, at man kan få den bankkonto, der gør, at man kan få udbetalt sin løn osv.; og hvilke forventninger kan man egentlig have til det danske arbejdsmarked? Det kan vi ikke finde flertal for.

Vi har også foreslået, at man laver et transitrum til udenlandske hjemløse, fordi rigtig mange af dem, som ender i en forhutlet tilværelse i parker og på gader i Danmark, jo sådan set gerne vil hjem, men har måske ikke engang pengene til rejsen, skammer sig måske over at komme tilbage, fordi de er endnu fattigere, end de var, da de rejste hjemmefra. Og hvis vi laver et transitrum, hvor de kan få et bad og et rent sæt tøj og en billet hjem og støtte til det, kunne det faktisk være, at der var flere af dem, som tog hjem til deres familier i stedet for at leve på de danske gader. Men det ville selvfølgelig også indebære, at man begyndte at se dem som mennesker, og det ved jeg jo godt Dansk Folkeparti har en lille smule svært ved.

Derudover vil jeg så til sidst sige, at jeg er begyndt at tænke over, hvad den praktiske effekt af det her ville være, hvad det egentlig er, Dansk Folkeparti gerne vil have ud af det her i forhold til udenlandske hjemløse, og det, der må være den logiske konsekvens, er jo, at politiet så skal køre rundt til parker og gader i Danmark, og så skal de udpege folk, som måske ser lidt anderledes ud, eller også bare alle, der er hjemløse, og spørge dem om, hvornår de er rejst ind i landet. Hvis ikke de kan dokumentere det, skal vi starte en lang, lang sagsproces, som koster danske skatteydere mange penge, sådan at de kan blive sendt ud af landet med tvang. 1: Vil vi virkelig bruge politiets ressourcer på den måde? 2: Vil vi virkelig gerne have sådan et korps, der render rundt og samler hjemløse mennesker op og smider dem ud af landet? Det her forslag hører hjemme i skraldespanden,

men problemet hører hjemme i Socialudvalget og under socialministerens ressort. Enhedslisten kan ikke støtte forslaget.

Kl. 14:42

Formanden:

Tak til Enhedslistens ordfører. Fru Merete Riisager som Liberal Alliances ordfører.

Kl. 14:43

(Ordfører)

Merete Riisager (LA):

Tak. B 71 foreslår, at relevante regler ændres, således at det ikke er myndighederne, der egenhændigt skal løfte bevisbyrden for en EU-borgers lovlige ophold i Danmark. Forslaget har til formål at imødegå det stigende problem med udenlandske hjemløse EU-borgere, der tager ophold i Danmark i længere perioder, hvor det i praksis er umuligt for myndighederne at modbevise den pågældendes påstand om lovligt ophold.

EU bør ikke være en social union. Sociale problemer skal håndteres af de enkelte lande. Det er således helt urimeligt, hvis danske borgere skal betale for underhold af EU-borgere fra andre lande, der ikke er i stand til at forsørge sig selv. Det påhviler disse lande at finde løsninger på de sociale problemer. Vi er derfor positive over for forslaget om at ændre reglerne, således at det bliver lettere at identificere og hjemsende hjemløse EU-borgere, der er taget til Danmark.

I forhold til den konkrete udformning af loven mener vi, at det er vigtigt, at det ikke bliver sådan, at alle EU-borgere til enhver tid skal bære pas på sig. Derfor foreslår vi, at loven udformes således, at borgeren i løbet af et tidsrum skal være i stand til at påvise sit lovlige ophold. Den præcise udformning af loven bør ske efter grundig hørings af de myndigheder, der i sidste ende vil komme til at administrere loven. Vi er ikke til sinds at indføre et bureaukratisk helvede, der i praksis ikke kan efterleves, og som vil trække tunge vekslers på politi og sociale myndigheder.

Når det blev nævnt flere gange i løbet af forhandlingen, at det ikke er muligt at gennemføre en sådan regelændring i forhold til den gældende EU-lovgivning, er det jo bare ét af rigtig mange eksempler på, at EU-lovgivningen er blevet så mangfoldig, at det vanskeliggør egentlig national lovgivning. Og det tager vi helt afslappet i Danmark; vi mener stadig væk, at vi bør have mulighed for at indføre lovgivning, der passer til de danske vilkår, og så må vi tage den kamp med EU om det. Jeg tror også, at der er mange andre EU-lande, der har lignende problemer.

Liberal Alliance stemmer ja til B 71.

Kl. 14:45

Formanden:

Tak til ordføreren. Hr. Tom Behnke som konservativ ordfører.

Kl. 14:45

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Vi har i EU fri bevægelighed, og det synes vi fra konservativ side er en rigtig god ting. Det er en styrke ved det fællesskab, vi har, at vi som borgere kan bevæge os frit omkring i EU, at vi kan rejse på tværs af landegrænser, uden at vi skal holde i kilometerlange køer for at vise pas og undersøges den ene og den anden vej. For EU er jo et område, som er et fællesskab, og meningen med det fællesskab er netop, at varer, tjenesteydelser og personer kan bevæge sig frit over landegrænserne. Det synes vi jo er en fantastisk god ting. Så når vi kigger på det her beslutningsforslag, er vores første forudsætning for, at vi overhovedet piller ved det her, at vi holder fast i den fri bevægelighed for mennesker. Det er meget vigtigt.

Men når det er sagt, kunne det jo godt være, at vi kunne gå et skridt i retning af beslutningsforslaget her. Det er vi faktisk enig i at

vi godt kunne gøre. For der er jo nogle, der benytter sig af den fri bevægelighed til noget andet end det, der var meningen med den. Jeg kan huske tilbage i mine unge dage som politimand, hvor jeg var betjent på Hovedbanegården i politivagten, at det var sådan, at hvis vi fandt en ofte beruset svensker, som også var subsistensløs, altså ikke havde nogen penge på sig, ikke havde nogen returbillet, ingenting havde, men lå og rodede rundt og også var stærkt påvirket af alkohol, så gjorde vi det, at vi skrev en kort rapport, og så blev vedkommende udvist af Danmark med indrejseforbud. Det gjorde man i løbet af et par timer, og så var sådan en sag ekspederet.

Men det kan man ikke i EU, og det er sådan lidt underligt. Altså, når nu vi havde den nemme adgang til det før i tiden blandt de nordiske lande, hvorfor kan vi så ikke have den nemme adgang til det i EU? Det undrer mig, at det ikke kan lade sig gøre, for det har jo aldrig nogen sinde været meningen, at den fri bevægelighed på den måde skulle udnyttes af folk til, at de så kunne rode rundt i andre lande og være til besvær og ulempe der. Det har aldrig været meningen, så derfor burde det være lige så nemt i EU, som det var i sin tid i forhold til Sverige.

Det andet, som jeg kan nævne, er, at hvis det er sådan, at en indbygger i Roskilde suser en tur til Silkeborg og dér pludselig ikke har nogen penge på lommen og henvender sig til Silkeborg Kommune og siger, at vedkommende gerne have hjælp, siger man så i Silkeborg kommune: Ja, naturligvis, nu skal du se; her er et sted, hvor du kan sove; og nu skal du have noget at spise; og du skal have kontant-hjælp, du skal have underhold, du skal have det hele? Næh, det gør man ikke. Hvad gør man der? Man sender vedkommende med toget tilbage til Roskilde, fordi vedkommende kommer fra Roskilde, og dermed er det Roskilde Kommune, der har opgaven med at tage hånd om den borger.

Sværere bør det jo ikke være, hvis der er en eller anden, der kommer fra et andet EU-land, og som henvender sig i Danmark og siger, at vedkommende gerne have noget hjælp. Så burde man kunne sige: Ja, det skal du få, her er en togbillet, farvel. For det må være der, hvor vedkommende kommer fra, at man har pligten til at tage hånd om det her menneske. Det må jo være sådan, det hænger sammen. Sådan hænger det sammen i Danmark, sådan var det før i tiden i Norden, og sådan burde det også være i EU. For ellers har vi jo ikke det fællesskab, som vi gerne have. For så er der alligevel nogle grænser, der gør, at de problemer, der løber hen over grænsen, bliver hængende der, hvor de er nået hen, og det duer jo ikke.

Så min opfordring er, at vi på en eller anden måde finder ud af at få indrettet spillereglerne på en sådan måde, at hvis man kommer fra et andet EU-land og henvender sig her i landet og beder om at få noget hjælp, så er hjælpen en togbillet tilbage igen. Så kan vi komme i den retning med beslutningsforslaget her, synes vi sådan set, at det vil være fint.

Jeg vil så også sige, at det med, at en EU-borger skal medvirke aktivt til at dokumentere sit lovlige ophold, jo ikke er anderledes, end det er for folk fra tredjelande. Altså, hvis man kommer hertil fra et land uden for EU, har man en pligt til at medvirke, så det er jo ikke, fordi det er sådan en uoverstigelig opgave. Det er jo ikke, fordi vi kræver det umenneskelige af de her mennesker. Tværtimod skal de bare dokumentere det, og så er det sådan set ikke sværere, og så er den ikke længere, og så går livet videre derefter. Så vi er relativt positive over for beslutningsforslag B 71. Vi står selvfølgelig fast på, at det ikke må anfægte den fri bevægelighed, som vi har i EU, men den fri bevægelighed betyder ikke kun, at man kan bevæge sig til Danmark; den betyder også, at vi nemt kan ekspedere folk tilbage, hvor de kom fra.

Kl. 14:49

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra fru Pernille Skipper.

Kl. 14:49

Pernille Skipper (EL):

Hr. Tom Behnke står og siger, at det ikke skal være sådan, at hvis man henvender sig og beder om hjælp, så får man kontanthjælp og en lejlighed osv. osv. – det tror jeg heller ikke der er nogen der siger – men jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Tom Behnke om følgende: Hvis man henvender sig og siger, at man virkelig gerne vil hjem, og spørger, om vi kan hjælpe, hvad sker der så, får man så den togbillet?

Kl. 14:50

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:50

Tom Behnke (KF):

Det er mit indtryk, at sådan som vi administrerer reglerne i dag, er det ganske, ganske vanskeligt i forhold til subsistensløse borgere fra andre EU-lande at udvise dem af Danmark. Det forudsætter, at de har foretaget sig noget kriminelt, før man kan sende dem af sted, og det skal ikke bare være noget bagatelagtigt. Selv hvis det er sådan, at det er dem, som render rundt og betler penge, som jo dybest set er ulovligt, er det ikke i førstegangstilfælde, man kan gøre det, nej, det er først i andengangstilfælde, de skal først have en advarsel og først derefter kan det ske, f.eks. for dem, der sidder på Strøget og laver trickspilleri, narrer penge fra folk osv., skal der mere til end bare det.

Det er det, der er problemet, nemlig at det ikke er særlig nemt at tage en EU-borger, som render rundt i Danmark uden en krone på lommen, uden nogen returbillet, uden noget som helst, og sende vedkommende tilbage, hvis det endda ikke er umuligt at gøre det, medmindre vedkommende begår alvorlig kriminalitet.

Kl. 14:51

Formanden:

Fru Pernille Skipper.

Kl. 14:51

Pernille Skipper (EL):

Så er vi sådan set enige om retstilstanden i dag. Jeg spørger, fordi der jo faktisk er nogle, som er endt i en social deroute, og som ikke har lyst til at være i Danmark mere, som faktisk lever et ret skidt liv på de danske gader. Hvis man går sig en lille tur, kan man jo se, at i løbet af december og januar måned ligger der faktisk mennesker og sover på gaden i frostvejr. Nogle af dem vil gerne hjem, men de kan ikke få hjælp. De skal begå noget groft kriminelt, for at de kan blive udvist og dermed få en togbillet hjem. Men de kan ikke engang få hjælpen til en togbillet hjem, hvis de gerne vil det. De kan heller ikke få et sted at sove om natten osv. Kunne hr. Tom Behnke ikke være interesseret i at tale med Enhedslisten om, hvordan man laver et transitrum, der kan hjælpe de mennesker, der gerne vil hjem, til at tage hjem, før de begår noget kriminelt?

Kl. 14:52

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:52

Tom Behnke (KF):

Hvordan det skal strikkes sammen, må vi finde ud af, men vi er enig i, at det ikke bør være sværere at sende en subsistensløs EU-borger, der render rundt i Danmark, tilbage til oprindelseslandet, end hvis det er en borger fra Roskilde, der render rundtovre i Silkeborg og er subsistensløs, for så bliver vedkommende ekspederet tilbage til Roskilde. Det går nemt og gelinde i Danmark. Det burde være lige så nemt og gelinde, når vi taler om EU-landene, fordi det er det, der er

meningen med det samarbejde, vi har, mellem EU-landene. Om det så skal hedde det ene eller den andet, og hvordan vi praktisk gør det, må vi finde ud af, men vi er enige i, at de pågældende skal sendes retur til der, hvor de kommer fra, for det skal ikke være en belastning for Danmark. Det er det pågældende lands egen borger, og det er deres udgift.

Kl. 14:52

Formanden:

Tak til den konservative ordfører. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Martin Henriksen fra Dansk Folkeparti.

Kl. 14:52

(Ordfører for forslagsstillerne)

Martin Henriksen (DF):

Tak for det. Baggrunden for det her beslutningsforslag er jo, at vi i Danmark, især i de seneste år, har oplevet et stigende problem med udenlandske hjemløse EU-borgere, der tager ophold i Danmark i længere perioder.

Tredjelandsborgere uden midler til ophold kan som udgangspunkt udvises af landet. Lad mig give et sådan lidt firkantet eksempel: Hvis politiet en dag i en park på en bänk antræffer en marokkansk statsborger, som åbenlyst ikke er i stand til at forsørge sig selv, så kan politiet udvise vedkommende. Hvis politiet dagen efter på præcis den samme bänk i præcis den samme park møder en EU-borger, der åbenlyst heller ikke er i stand til at forsørge sig selv, så kan man ikke bare udvise EU-borgeren. Og det er jo lidt underligt. Det er jo, fordi man som EU-borger har ret til at opholde sig i Danmark i op til 3 måneder efter indrejse, ligesom arbejdssøgende EU-borgere har ret til at opholde sig i landet i op til 6 måneder jævnfør EU's opholdsbekendtgørelse. Sådan en har vi også.

I dag er det myndighedernes opgave at bevise, om en EU-borger har opholdt sig i landet i mere end de tilladte måneder, og hvis politiet f.eks. har fået til opgave at fjerne en gruppe af østeuropæere, eller hvad det nu kan være, der camperer i f.eks. en københavnsk park, så vil det være politiets ansvar at bevise, om hver enkelt i gruppen har opholdt sig i landet i mere end de tilladte måneder. Erfaringen viser, at det stort set er umuligt – i hvert fald tæt på – for myndighederne at løfte bevisbyrden i sådanne sager, idet de pågældende meget belejligt ofte ikke er i besiddelse af materiale og papirer, der kan dokumentere varigheden af deres ophold i Danmark.

Det er således meget tæt på at være umuligt at modbevise den pågældendes påstand om lovligt ophold. Den nuværende praksis gør det således muligt for f.eks. udenlandske hjemløse at opholde sig i Danmark langt ud over de tilladte måneder. Det er i øvrigt politiets erfaring, at en del udenlandske hjemløse begår forskellige former for kriminalitet. Det skaber utryghed for borgerne, og det medfører desuden en øget udgiftspost for politi og retsvæsen. Alene af den grund er det jo sådan set ønskværdigt, at man sikrer, at EU-borgere kun opholder sig i Danmark i den tilladte periode. Hvorfor i alverden skulle man acceptere noget andet.

Et andet væsentligt problem er jo, at de tager ophold i forladte bygninger, i parker, offentlige anlæg, hvor de offentligt ansatte, som skal sørge for, at der er ordnede forhold, møder dem. Det er selvfølgelig til gene for dem. Vores parker og vores offentlige anlæg er jo ikke skabt til beboelse. At de så nogle steder hen ad vejen er blevet det, er så lidt ærgerligt, men det er i hvert fald ikke det, der har været intentionen med dem. Det er jo selvfølgelig også et problem for de borgere, der ønsker at bruge de offentlige faciliteter, parker osv., og for børnefamilier. De behøver jo ikke blive konfronteret med den slags problemer og udfordringer, det mener vi i hvert fald ikke i Dansk Folkeparti.

Så selv om politiet står med en EU-borger og har en meget, meget stærk formodning om, at den pågældende ikke lever op til reglerne, så er det stort set umuligt at udvise personen. Der findes allerede

i dag – det synes jeg er væsentligt at understrege, og derfor forstår jeg heller ikke, hvorfor justitsministeren og andre partier bare så bombastisk har afvist det som sådan en mistænkeliggørelse af EU-borgere – bestemmelser i udlændingeloven, hvorefter udlændinge på en lang række områder skal medvirke til belysning og behandling af deres egen sag. Naturligvis kan et land tillade sig at opstille nogle regler og kriterier og så forlange, at de, der ønsker at komme ind i landet, dokumenterer, at de lever op til de regler; alt andet er jo det glade vanvid. Det er jo sådan set også det, vi har på EU-området nu i forhold til den her problemstilling. Det er jo det glade vanvid. Folk kan komme, og så kan de opholde sig i Danmark i årevis. Man forlanger ikke, at de skal dokumentere, at de rent faktisk har lov til at være her.

Vores beslutningsforslag er faktisk tænkt på den måde, at det skal overholde EU-reglerne. Vi kunne have foreslået noget, som nogle ville mene var langt værre, men vi har faktisk taget udgangspunkt i, at okay, nu er der nogle EU-regler på området. De siger, man kan være her i 3 måneder, og hvis man søger arbejde, kan man være her op til 6 måneder. Det tager vi udgangspunkt i, men vi siger så bare, at man så også skal være her i den periode, og hvis man overtræder perioden, skal det selvfølgelig have den konsekvens, at man ikke længere må opholde sig i Danmark. Det er klart, at hvis der er nogle regler, og man overtræder reglerne, så må der være en konsekvens, ellers er reglerne ligegyldige. Jeg mener ikke, det kan være så svært at forstå, men sådan er der så meget i dansk politik.

Jeg har også noteret mig, at politikere, ikke fra alle partier, men politikere fra begge sider af Folketingssalen, gentagne gange har været ude – senest var det faktisk den tidligere socialdemokratiske formand for Integrationsudvalget, fru Trine Bramsen – at sige, at det er dybt problematisk, at politiet ikke kan løse de her problemer. Det er jo, fordi politiet nok så tit kan være opsøgende i forhold til de her grupper, men de har ikke redskaberne i lovgivningen til at rejse bevisbyrden i forhold til, at de antrufne så også bliver udvist.

Så vil jeg sige, at det er vores opfattelse, at hvis man gennemførte forslaget, så ville det betyde, at antallet af de nævnte udlændinge, antallet af udenlandske hjemløse i Danmark ville falde, og det ville jo i øvrigt også betyde, at man skulle bruge mindre på at bekæmpe kriminalitet. Der ville være penge at spare i forhold til den indsats, politiet leverer i dag, og i forhold til det arbejde, som er i retsvæsenet.

Kl. 14:58

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Christian Friis Bach.

Kl. 14:58

Christian Friis Bach (RV):

Tak for det. Jeg vil bare gerne høre ordføreren, om ordføreren mener, at det ville være fornuftigt, hvis et ungt dansk par, der tog en rygsæk og et telt på ryggen og drog til Frankrig og rejste rundt i nogle måneder måske på bryllupsrejse eller andet, løbende skulle dokumentere med billeder, aviser, eller hvad det ellers kunne være – ordføreren kan måske beskrive, hvordan det kunne foregå – hvordan og hvor længe de opholder sig i landet. Ville det være formålstjenligt? Ville det gavne den frie bevægelighed i Europa?

Kl. 14:59

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:59

Martin Henriksen (DF):

Hvis Frankrig har lyst til at kræve dokumentation for, at de mennesker, der opholder sig i landet, opholder sig lovligt, er det da fuldstændig i orden. Selvfølgelig må Frankrig gøre det. Jeg er da sikker

på, at der er masser, der rejser rundt i den store verden og besøger masser af lande, som sørger for, inden de rejser ind i et land, at deres dokumenter er i orden. Altså, jeg synes, det er helt underligt, at man kan have den opfattelse, at man sådan set ikke skal tage hensyn til det, når man rejser rundt i den store verden. Når man så vælger at have et system, hvor man ikke tager hensyn til det, er konsekvensen af det system, at der skabes incitament til, at folk i det her tilfælde kan søge til Danmark og opholde sig som hjemløse i Danmark i rigtig, rigtig lang tid uden mulighed for at forsørge sig selv, og hvis de så alligevel forsørger sig selv og de ikke har et arbejde, kan man kun gætte på, hvordan de forsørger sig selv.

Kl. 14:59

Formanden:

Hr. Christian Friis Bach.

Kl. 15:00

Christian Friis Bach (RV):

Nu spurgte jeg ikke om den ganske verden. Vi jo har den frie bevægelighed i Europa, noget, som er noget af det fineste, vi har fundet på i det europæiske samarbejde, og noget, som danskerne nyder stor gavn af, når de tager deres bil, deres cykel eller toget og drager på ferie i Europa, og jeg spurgte om det simple, om de danskere ville sætte pris på, at de hver dag løbende måske skulle finde, søge, tilvejebringe dokumentation for, hvor de var, og hvor længe de var der. Mon ikke mange danskere ville finde, at det i den grad ville begrænse og mistænkeliggøre dem og skabe mistillid mellem borgerne i Europa?

Kl. 15:00

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:00

Martin Henriksen (DF):

Jeg har det sådan, når jeg rejser til andre lande, at jeg synes, det er helt rimeligt, at de forlanger dokumentation for, at jeg er der lovligt. Nogle gange bliver jeg helt bekymret, når jeg rejser til et andet land og der ikke står nogen og ligesom holder øje med, hvem der kommer. Når jeg nogle gange kører til Tyskland, og det gør jeg med jævne mellemrum, synes jeg, det er dybt problematisk, at man kan køre over grænsen flere gange, uden at der er nogen som helst, der spørger, hvad det egentlig er man foretager sig – det synes jeg da, det synes jeg da. Og det er da også derfor, at vi gentagne gange ser de problemer, som vi ser i det danske samfund: Den grænseoverskridende kriminalitet stiger og stiger, og der er flere udenlandske hjemløse rundtomkring. Det er jo, fordi der er så lidt kontrol. Så kontrol er desværre en gang imellem nødvendig. Tillid lyder altid så pænt, men en lille smule kontrol kommer man altså ikke udenom.

Kl. 15:01

Formanden:

Fru Mette Reissmann for en kort bemærkning.

Kl. 15:01

Mette Reissmann (S):

Det er jo ret fornuftigt at høre om hr. Martin Henriksens rejseadfærd og særlig grænsehandelen, må jeg sige. Men nu er det jo ikke det, vi skal diskutere her i dag.

Hr. Martin Henriksen siger, at selvfølgelig skal reglerne overholdes i forhold til politiets håndtering af kriminelle – de skal fanges og straffes og smides ud. Det er jeg helt enig med hr. Martin Henriksen i. Men samtidig er det et faktum, at såfremt man fulgte hr. Martin Henriksens forslag her, ville man jo handle i direkte strid med EU-rettens regler. Og der forstår jeg bare ikke, hvordan det i hr. Martin

Henriksens verden kan være sådan, at når vi taler om det førstnævnte sæt regler, skal de virkelig overholdes, men når det er sådan, at vi helt tydeligt er på vej til at skulle lave EU-lovovertrædelser, så er det ligemeget.

Kl. 15:02

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 15:02

Martin Henriksen (DF):

Nu må jeg bare sige, at grænsehandel jo ikke er ulovligt. Og når jeg kører derned så tit, er det, fordi jeg sidder i Sydslesvigudvalget, så jeg skal derned en gang imellem og besøge det danske mindretal. Nu er jeg ikke minister, så jeg er ikke underlagt ministeransvarsloven, men det er nu derfor – og det kan man slå op.

Men jeg vil sige, at i forhold til EU-reglerne mener vi faktisk i Dansk Folkeparti, at det her overholder EU-reglerne. Altså, det opholdsdirektiv, som er på det her område, beskriver jo faktisk, at nationalstaterne godt må tage initiativer, som bekæmper svindel, og som bekæmper, at folk på ulovlig vis opholder sig på deres lands territorium. Det står der sådan set i opholdsdirektivet, så det må man jo godt.

Så er det jo fair nok, hvis man siger, at man ikke vil støtte Dansk Folkepartis forslag, men kunne man så ikke selv komme med et eller andet? For vi har i årevis hørt politikere fra mange forskellige partier her i Folketinget sige, at det er et problem, når der er udenlandske hjemløse, illegale indvandrere, EU-borgere, som opholder sig i parker, som opholder sig i forladte bygninger osv., og som tjener til dagen og vejen, ikke ved at have et lovligt arbejde, men ved at tigge og ved andre ting. Det er en gene for rigtig mange mennesker, og man kan selvfølgelig godt sidde og lave lidt sjov med det og sige, at det er i strid med det hele, men hvis ikke man kan støtte vores forslag, kunne man jo komme med noget selv.

Kl. 15:03

Formanden:
Fru Mette Reissmann.

Kl. 15:03

Mette Reissmann (S):

Jeg kan se for mig, hvis man fulgte hr. Martin Henriksens tankerække til dørs, hvordan man med en øget politistyrke skulle kontrollere forskellige udenlandske gæsters ophold her i Danmark, og så er der i mit baghoved sådan et kasseapparat, der begynder at ringe. Og der tænker jeg bare, om hr. Martin Henriksen i Dansk Folkepartis store regnemaskine også har et finansieringsforslag med i forhold til at skulle kunne understøtte en sådan udvidelse af politistyrken, der skal tjekke disse udenlandske gæster.

Kl. 15:04

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 15:04

Martin Henriksen (DF):

Altså, hvis man gennemfører vores forslag, er jeg ret sikker på, at man kan spare penge – det vil jeg nok mene. Sagen er den i dag, at hvis der er nogle, der f.eks. opholder sig i en park, og hvis kommunens ansatte så rekvirerer politiet for at komme ud og fjerne dem, fordi de opholder sig ulovligt og f.eks. bor og sover der, så kommer politiet jo, så rykker politiet ud. Det har vi jo også set eksempler på. Så kontrollerer politiet de personer, der er der, og det koster jo allerede i dag tid og ressourcer. Og vi foreslår med vores forslag, at det

bliver nemmere for politiet. Det er det, vores forslag går ud på, altså at det bliver nemmere for politiet.

Integrationsudvalget og Retsudvalget var jo for ikke så lang tid siden på en tur, hvor vi også besøgte Københavns Politi, og ideen til det her beslutningsforslag kommer faktisk fra den tur. For politiet tilkendegav meget, meget klart, at problemet grundlæggende er, hvilket hr. Tom Behnke i øvrigt også var inde på, at hvis man møder en tredjelandsborger på en bænk i en park, som åbenlyst ikke er i stand til at forsørge sig selv, og som ikke kan forsørge sig selv, så kan man udvise vedkommende – og tidligere kunne man også udvise EU-borgere og nordiske borgere på den måde – men en EU-borger kan man ikke udvise. Det kan man ikke, selv om det er fuldstændig åbenlyst, at vedkommende ikke er i stand til at forsørge sig selv. Og så kan man stille spørgsmålet: Gud ved, hvad de så får tiden til at gå med? Det er jo det, der er problemet, og det er det, vi skal løse.

Kl. 15:05

Formanden:

Tak til ordføreren.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet. Forhandlingen er sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

7) 1. behandling af lovforslag nr. L 120:

Forslag til lov om ændring af kriminallov for Grønland og retsplejelov for Grønland. (Anvendelse af den grønlandske psykiatrilov over for retspsykiatriske patienter og videoafhøring af børn m.v.).

Af justitsministeren (Karen Hækkerup).
(Fremsættelse 29.01.2014).

Kl. 15:05

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet. Fru Birgitte Josefsen som Venstres ordfører.

Kl. 15:05

(Ordfører)

Birgitte Josefsen (V):

Det handler jo om et lovforslag, som ændrer kriminalloven og retsplejeloven for Grønland. Bl.a. handler det i lovgivningen om at gøre gældende praksis lovlig i forhold til videoafhøring af børn under 12 år. Det er en praksis, som har kørt som en forsøgsordning i Grønland siden 2002.

I Venstre støtter vi det element i lovforslaget. Vi har bemærket, at der i behandlingen af loven i Grønland har været rejst ønske om og truffet beslutning om, at man ville bede justitsministeren om at hæve aldersgrænsen til 15 år. I Venstre er vi meget optaget af, at der tages vidtgående hensyn til børn, der er involveret i retssager, ligesom vi har den holdning, at der skal tages hensyn til den anklagede, og at det skal sikres, at der er en retfærdig og grundig rettergang for begge parter.

Vi er ikke umiddelbart stemt for, at man hæver aldersgrænsen fra de 12 år i forbindelse med videoafhøring, men har bemærket, at justitsministeren vil sætte et arbejde i gang via Strafferetsudvalget. Vi

takker for, at der bliver sat en proces i gang, og så går vi ud fra, at vi, når det arbejde er færdigt, vil komme til at vende tilbage til, om man skal hæve aldersgrænsen for videoafhøring af børn, der er involveret i retssager.

I lovforslaget lægges der ligeledes op til, at man ligestiller retspsykiatriske patienter med andre psykiatriske patienter, som skal igennem en retssag, og vi synes, at det er helt naturligt, at man her får en ligestilling. Ligeledes er der en lang række andre forslag, som bliver præciseret i lovforslaget, og jeg kan sige, at vi i Venstre støtter lovforslaget i sin helhed.

Kl. 15:08

Formanden:

Tak til Venstres ordfører. Fru Trine Bramsen som socialdemokratisk ordfører.

Kl. 15:08

(Ordfører)

Trine Bramsen (S):

Forslaget, som vi behandler her i dag, har til formål at gennemføre en række ændringer i kriminalloven og retsplejeloven for Grønland. Som den tidligere ordfører redegjorde for, indeholder lovforslaget tre hovedelementer. Den første del omhandler den grønlandske psykiatrilov, den anden del omhandler en udvidelse af den grønlandske retsplejelovs regler om omgørelse af påtaleopgivelser og tiltalefrafald, og den tredje del omhandler sidst, men ikke mindst, videoafhøring af børn.

Jeg vil ikke gennemgå elementerne i forslaget, men blot konstatere, at ændringerne er yderst fornuftige, og eftersom de støttes af både det grønlandske landsstyre, departementet for sundhed, og politimesteren i Grønland selv, ser vi ingen grund til at ytre modstand mod det.

Ud over det er lovforslaget også blevet forelagt Grønlands selvstyre til udtalelse, som selvfølgelig vil indgå i det videre arbejde.

Med de ord skal jeg meddele, at Socialdemokraterne støtter lovforslaget.

Kl. 15:09

Formanden:

Tak til ordføreren. Hr. Martin Henriksen som Dansk Folkepartis ordfører.

Kl. 15:09

(Ordfører)

Martin Henriksen (DF):

Jeg kan godt røbe, at vi fra Dansk Folkepartis side er positivt indstillet over for forslaget.

Den første del, som handler om, at man skal lave nogle ændringer i psykiatriloven i forhold til retspsykiatriske patienter, kan vi ikke se noget til hinder for at vi skulle bakke op om. Den anden del, hvor man ønsker at udvide adgangen til at omgøre afgørelser om påtaleopgivelse og tiltalefrafald, så det bliver muligt at omgøre de her afgørelser efter udløbet af omgørelsesfristen, hvis betingelserne i øvrigt er opfyldt, kan Dansk Folkeparti også støtte. I forhold til den tredje del, som handler om videoafhøring, synes vi fra Dansk Folkepartis side, at de grønlandske politikere har en pointe; vi synes, at det ville være ganske, ganske udmærket, hvis man hævede aldersgrænsen.

I dag er det jo sådan, at man i Danmark har videoafhøring af børn, som har været udsat for seksuelt misbrug, op til 12 år, og så i særlige tilfælde, efter at de er fyldt 12 år – en praksis, som de, som jeg har forstået det, også har i Grønland, og det er jo så den praksis, lovgivningen skal tilpasses. Her spørger man fra grønlandsk side, om man, når vi nu ændrer loven, så ikke også kan have videoafhø-

ring af børn, der er blevet udsat for seksuelt misbrug, op til 15 år, og i særlige tilfælde også efter at de er fyldt 15 år.

Det synes jeg faktisk er en udmærket pointe; jeg synes, at det er et meget, meget fint hensyn at tage, og det synes jeg godt at man kunne imødekomme fra dansk side – og hvis ikke det bliver i den her omgang, kunne man måske gøre det på et senere tidspunkt; man kunne måske endda bruge det her som en anledning til at kigge på reglerne ikke bare i Grønland og i Danmark, men også på Færøerne, altså i hele rigsfællesskabet. Det kunne da være meget sympatisk, hvis man kunne være fælles om at sikre nogle bedre vilkår for nogle børn, som har været i en meget, meget grim og ubehagelig situation, og det kunne blive lidt nemmere for dem, end det er i dag. Så det synes jeg at justitsministeren skal lade sig inspirere af.

Kl. 15:11

Formanden:

Tak til ordføreren. Hr. Christian Friis Bach som radikal ordfører.

Kl. 15:11

(Ordfører)

Christian Friis Bach (RV):

Tak for det. Vi støtter også lovforslaget og alle tre elementer.

Det første element handler om at kunne anvende den nye grønlandske psykiatrilov også over for de retspsykiatriske patienter i Grønland, så der er en så høj grad af ligestilling som overhovedet muligt. Det lægger vi vægt på; det er et godt fremskridt, og det møder jo også bred opbakning. Hvad angår det næste element, som handler om en udvidelse af reglerne om omgørelse af påtaleopgivelse og tiltalefrafald, er det jo vigtigt, at man kan komme videre og føle sig tryk, hvis en sigtelse er frafaldet, men det er også vigtigt med retshåndhævelsen og retsfølelsen, hvis der f.eks. efterfølgende sker en tilståelse og det dermed kan konstateres, at den pågældende har begået forbrydelsen. Der er skepsis over for det fra Grønlandske Advokaters side, men vi mener, at lovforslaget rammer den rigtige balance, nemlig balancen mellem hensynet til den sigtede, der skal kunne indrette sig på, at sagen er afgjort, og hensynet til retshåndhævelsen.

Når det gælder det tredje element, som er videoafhøringer af børn, bliver reglerne tilpasset, så de svarer til de danske regler. Her er det jo normalt vigtigt, at der er vidner til stede i retten, men det kan jo være en barsk oplevelse for børn, og derfor er det vigtigt at kunne benytte videoafhøring af børn, især i sager, hvor barnet måske har været udsat for seksuelle overgreb eller andre traumatiserende oplevelser. Bestemmelsen kommer kun til at gælde for børn under 12 år.

Jeg har bemærket, at samtlige grønlandske partier er enige om, at aldersgrænsen bør hæves til 15 år, svarende til den seksuelle lavalder.

Det skal anføres – det gøres der også allerede i lovforslaget – at der kan være særlige omstændigheder, herunder barnets udvikling og psykiske tilstand, der bevirker, at man kan foretage videoafhøring også af ældre børn, men med hensyn til det her med aldersgrænsen må vi afvente den udtalelse fra Strafferetsplejeudvalget, som justitsministeren har anmodet om. Så med de bemærkninger støtter Det Radikale Venstre lovforslaget.

Kl. 15:13

Formanden:

Tak til ordføreren. Fru Karina Lorentzen Dehnhardt som SF's ordfører.

Kl. 15:13

(Ordfører)

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Lovforslaget indeholder en række ændringer af den grønlandske kriminallov og retsplejelov. Overordnet har lovforslaget tre formål. Det første er en mulighed for anvendelse af den grønlandske psykiatrilov over for retspsykiatriske patienter efter justitsministerens nærmere bestemmelse. Det andet punkt er en mulighed for omgørelse af påtaleopgivelser og tiltalefrafald i retsplejeloven. Det tredje forhold er indsættelse af regler i retsplejeloven vedrørende optagelse og anvendelse af videoafhøring af børn.

Anvendelse af psykiatriloven over for retspsykiatriske patienter gør det muligt, at denne gruppe af mennesker får den fornødne hjælp, og at hjælpen gives af institutioner og mennesker, som har de fornødne forhold og kompetencer. I SF synes vi, det er af stor vigtighed, at vi som retssamfund og samfund i det hele taget formår at hjælpe mennesker med alvorlige psykiske sygdomme, selv om de har begået alvorlig kriminalitet, og det gør vi jo så ved at behandle dem på lige fod med psykiatriske patienter. Det er uforvarsligt at anbringe dem i lukkede fængsler. Her kan de ikke få den hjælp og behandling, de har brug for. Deres lidelse vil formentlig kun blive forværret, og det samme vil deres mulighed for en tilbagevenden til samfundet. Derfor skal de nødvendigvis anbringes på institutioner, som møder det behov, de har.

Ændringerne i loven om omgørelse af påtaleopgivelser og tiltalefrafald skal fjerne de begrænsninger, som der på nuværende tidspunkt er i grønlandsk lovgivning. Formålet er, at personer, som tidligere har været tiltalt i en sag, skal kunne indstille sig på, at sagen er endeligt afsluttet. Det er ikke rimeligt at skulle leve med risikoen for genoptagelse af tiltalen i en ubegrænset periode. Samtidig skal lovændringen sikre, at det er muligt for myndighederne at omgøre påtaleopgivelser. Formålet er at undgå tilfælde, hvor det ikke er muligt at omgøre påtalefrafald i alvorlige kriminalsager. På den led undgår man eksempelvis, at kriminelle efter omgørelsesfristen tilstår en alvorlig forbrydelse og ikke kan retsforfølges. En lovændring på det område vil skabe bedre forhold for myndigheder og sigtede personer.

Indførelse af regler vedrørende optagelse og anvendelse af videoafhøring af børn sigter mod en systematisering af processen omkring videoafhøring, og lovændringen skal sikre bedre vilkår for både barnet og den sigtede og mistænkte. Den praksis, som lovforslaget beskriver, er i bred udstrækning den, som allerede benyttes, og derfor har det mest af alt den karakter, at vi sikrer det formelt. For SF er det glædeligt, at man med lovforslaget opstiller faste rammer for videoafhøring. Det er nødvendigt og ordentligt, at vi gør alt, hvad vi kan, for, at børn, som allerede har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, ikke lider mere overlast i forbindelse med et retsforløb. Vi synes også, det er positivt, at justitsministeren overvejer nærmere, om man kan udvide ordningen.

Alt i alt synes vi, at selve lovforslaget er en god ting, og derfor støtter vi det fra SF's side.

Kl. 15:16

Formanden:

Tak til ordføreren. Hr. Finn Sørensen som Enhedslistens ordfører.

Kl. 15:16

(Ordfører)

Finn Sørensen (EL):

Tak. Enhedslisten er også positiv over for det her lovforslag. Hvad den første del angår, nemlig spørgsmålet om en bedre retsstilling for de retspsykiatriske patienter og andre psykiatriske patienter i Grønland, så kan man jo kun støtte det. Det ligner jo andre lovforslag, vi behandler i den her samling i Folketinget, hvor vi, om man så må si-

ge, retter op på fortidens synder og forbedrer retsstillingen i Grønland, hvor den på en del punkter har haltet bagud, i forhold til hvad der er gældende her i Danmark. Så det er kun positivt.

I den forbindelse skal jeg måske dryppe en lille smule malurt i bægeret. Jeg ved godt, det ikke direkte har noget med det her lovforslag at gøre, men det handler jo om, at man på grund af tilstanden i øvrigt i det grønlandske retsvæsen er nødt til at sende mange grønlandere til afsoning her i Danmark, fordi man mangler de fornødne faciliteter i Grønland. Jeg har ikke overblik over hvor mange, men det skulle være mærkeligt, om der ikke også blandt disse grønlandere, som afsoner her i Danmark, findes et antal retspsykiatriske patienter. Der kan man selvfølgelig sige, at det er godt, at deres retsstand forbedres, men samtidig må vi jo erkende, at den så halter bagud, hvad angår det forhold, at de er nødt til at afsone her i Danmark med fare for en yderligere forværring af deres situation, fordi de mange tusind kilometers adskillelse fra familien med deraf følgende vanskeligheder ved at have den fornødne sociale kontakt jo kan være med til at forværre disse afsoneres situation. Jeg synes, det skal nævnes i den her sammenhæng, selv om jeg godt ved, at det ikke direkte har noget med det her lovforslag at gøre.

Det andet punkt om at omgøre afgørelser om påtaleopgivelser og tiltalefrafald kan vi også godt tilslutte os. Det er jo ikke så meget af hensyn til retssikkerheden for de pågældende, men spørgsmålet om håndhævelse. Det lægges der heller ikke skjul på, og den side af sagen skal der jo også tages hensyn til. Man kan måske sige, at erfaringsgrundlaget er lidt tyndt i forhold til Grønland, hvad det her angår, men det skal heller ikke få os til at gå imod den del af lovforslaget.

Så er der det tredje spørgsmål om at få klare regler og retssikkerhed i forhold til videoafhøring af børn. Vi støtter også den del, men ligesom Dansk Folkepartis ordfører er vi faktisk meget lydhøre over for det ønske, der kommer fra det grønlandske Landsting, fra selvstyret, om, at man hæver aldersgrænsen til 15 år som en god, yderligere beskyttelse af børnene i den her sammenhæng. Og vi forstår ikke rigtig argumenterne fra regeringens side, ud over at man gerne vil høre, hvad et udvalg har at sige om sagen. Det er selvfølgelig altid godt, men det er, som om der ligger lidt automattænkning om, at hvis det er sådan i Danmark, skal det også være sådan i Grønland. Det gjorde da ikke noget, hvis man på nogle punkter kunne give en bedre retsstilling i Grønland, end der gives i Danmark. Det kunne jo så smitte af den anden vej. Det ville være vældig fint.

Vi synes ikke rigtig, der gives nogen saglige argumenter imod at hæve aldersgrænsen til 15 år, når man samtidig kigger på de argumenter, som Landstinget og selvstyret fremfører, hvor man henviser til FN's børnekonvention, hvor man jo definerer et barn som et menneske under 18 år. Vi bliver også oplyst om, at aldersgrænsen for videoafhøring i Finland, Sverige og Island er 15 år og i Norge 16 år, og det kunne da give anledning til noget eftertanke og måske også til, at vi indhentede nogle erfaringer: Hvad er så erfaringerne fra disse lande med en højere aldersgrænse end den, vi har i Danmark? Så vi kunne da godt se en idé i, at vi allerede under behandlingen af det her lovforslag støttede ønsket fra Grønland i den her sag.

Det lyder ikke, som om der umiddelbart er flertal for det. Det lyder også, som om der er en lille smule bevægelse. Det er selvfølgelig positivt, og vi vil da meget gerne skubbe lidt mere på, hvad det angår. Men det ændrer selvfølgelig ikke på, at vi er positive over for lovforslaget som sådan, da der jo alt i alt er tale om forbedringer af retssikkerheden i Grønland.

Kl. 15:21

Formanden:

Tak til ordføreren. Fru Merete Riisager som Liberal Alliances ordfører.

(Ordfører)

Merete Riisager (LA):

I fravær af vores ordfører skal jeg oplyse, at Liberal Alliance kan tilslutte sig dette lovforslag. Vi har således ingen indvendinger mod, at lovforslaget lovfæster almindelig praksis ved retssystemet i Grønland såsom videoafhøring af børn samt mulighed for genafhøring. En klar hjemmel og forudsigelighed i kriminalloven og retsplejen er for os at se udtryk for grundlæggende menneskeretlige principper, der især skal varetage sigtedes rettigheder. Vi mener også, at retspsykiatriske patienter så vidt muligt bør have den samme retsstilling som andre psykiatriske patienter, og kan på den baggrund tilslutte os lovforslaget.

Kl. 15:21

Formanden:

Tak til ordføreren. Hr. Tom Behnke som konservativ ordfører.

Kl. 15:22

Kl. 15:22

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Da vores ordfører, hr. Per Stig Møller, desværre ikke kan være her på nuværende tidspunkt, har jeg lovet at gå på talerstolen og sige, at vi fra konservativ side støtter lovforslaget her. Vi synes, at det er et ganske fornuftigt lovforslag.

Vi har dog to ting, som vi under udvalgsbehandlingen lige vil holde for øje og dykke lidt nærmere ned i. Det er bl.a. indvendingerne og de bemærkninger, som er kommet fra hr. Johan Olsen i forhold til lovforslaget her. Vi er af den opfattelse, at vi skal prøve at sørge for, at der er overensstemmelse imellem, hvad det er, man ønsker fra dansk side og fra grønlandsk side, sådan så vi får lavet de lovforslag, der passer til de grønlandske forhold, og det er grønlanderne jo alt andet lige væsentlig bedre til at vurdere, end vi er her. Men vi hjælper selvfølgelig gerne og skubber i den rigtige retning.

Det sidste, jeg lige skal nævne, er med hensyn til det, som andre ordførere også har været inde på, nemlig aldersgrænsen i forhold til videoafhøring af børn, hvor der jo også her lige for nylig er kommet en henvendelse om, om man ikke med det samme kan sørge for, at aldersgrænsen bliver sat op, når vi nu alligevel arbejder med lovgivningen i forhold til den grønlandske retspleje.

Der kan jeg forstå på ministeren, at man vil foretrække, at vi venter på, at Strafferetsplejeudvalget bliver færdig med deres overvejelser, sådan at hvis vi ændrer aldersgrænsen, sker det samtidig både i Grønland og i Danmark – det sydlige Danmark, som det også hedder i den sammenhæng – så vi har ens regler. Det har jeg fuld forståelse for. Det synes jeg faktisk ikke at jeg vil gøre indsigelser imod, men blot benytte lejligheden til at opfordre ministeren til, at man så lidt hurtigt får overstået de her overvejelser. Det er jo ikke mange kryptiske ting, man skal ind i i det udvalgsarbejde. Det er faktisk ret elementært, hvad man skal forholde sig til, og det må man kunne gøre ganske hurtigt.

Fra konservativ side vil vi bakke ministeren op, når ministeren kommer med et forslag om, at vi sætter aldersgrænsen op, men den tid, den glæde. Vi støtter lovforslaget, som det ligger.

Kl. 15:24

Formanden:

Tak til ordføreren. Justitsministeren.

Kl. 15:24

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Tusind, tusind tak for en rigtig positiv modtagelse af lovforslaget. Det glæder mig meget, at vi kan komme i gang, så man i Grønland også får mulighed for at anvende den nye grønlandske psykiatrilov

over for de retspsykiatriske patienter, og at vi også får mulighed for at udvide reglerne om omgørelse af påtaleopgivelse og tiltalefrafald.

Til spørgsmålet vedrørende videoafhøring, som er det, som har medført flest kommentarer, vil jeg sige, at jeg synes, det ville være rigtig godt at få sat den aldersgrænse op. Jeg har modtaget en henvendelse fra Børnerådet og fra Rigshospitalet, Center for Seksuelle Overgreb, som skrev til mig om den her problemstilling. Og som kvittering for det har jeg lavet et brev til Strafferetsplejeudvalget og bedt dem om at komme med en model, som forhøjer aldersgrænsen.

Det håber jeg selvfølgelig vil betyde, at vi i kommende folketingssamling vil kunne lave et lovforslag om at hæve aldersgrænsen, som så i givet fald vil kunne tages i anvendelse i hele rigsfællesskabet. Så det var blot for at sige, at den del af det er på vej.

I øvrigt har lovforslaget været forelagt Grønlands Selvstyre til udtalelse. Selvstyrets udtalelse og Justitsministeriets bemærkninger er sendt til Grønlandsudvalget, og jeg glæder mig nu til den kommende proces og til, at lovforslaget kan træde i kraft i Grønland, og jeg glæder mig som sagt også til, at vi i fællesskab kan få fulgt op på den vigtige dagsorden, der også handler om at skabe bedre muligheder for børn, som skal videoafhøres.

Kl. 15:25

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Finn Sørensen.

Kl. 15:26

Finn Sørensen (EL):

Jo tak. Tak til ministeren, og jeg vil også gerne takke for den positive holdning i forhold til at få sat aldersgrænsen op. Jeg skal lige have klarhed på noget, som jeg måske kunne have læst mig til, altså, hvad der egentlig er juraen i det. For så vidt jeg forstår, er den nuværende aldersgrænse, der anvendes, på de 12 år ikke lovfæstet som sådan, og jeg tænker: Kræver det så en egentlig lovændring at hæve den aldersgrænse?

Det foreslås jo fra Grønlands side, at man skriver en decideret aldersgrænse ind i den her lov; det vil ministeren så ikke af forskellige grunde. Men hvad er så den rent praktiske måde at gribe det an på, hvis vi vil have sat aldersgrænsen i vejret både i Grønland og i Danmark?

Kl. 15:26

Formanden:

Ministeren.

Kl. 15:26

Justitsministeren (Karen Hækkerup):

Ja, det vil det kræve. Derfor er der også stillet forslag om, at vi skal vente med at behandle den del af lovforslaget, indtil vi kan få det samlet i en lov, som træder i kraft i Danmark, så vi også kan få den til at træde i kraft i Grønland og iøvrigt på Færøerne, som også ønsker at indgå i sådan en form for system.

Det er jo vigtigt, at rammerne omkring det her er i orden, det gælder såvel de fysiske rammer, lokaliteterne, altså det, at folk ved, hvordan man gør det, hvor man skal gøre det henne, såvel som hvilke rammer der skal være for selve afhøringen, hvordan materialet anvendes ved domstolene. Derfor synes jeg, det er godt, at vi på en eller anden måde sørger for at få de rammer på plads, inden aldersgrænsen udvides.

Det er i dag muligt at videoafhøre også større børn, hvis der er særlige omstændigheder, der taler for det. Jeg er sådan set meget indstillet på det, og det er også derfor, jeg har skrevet til Strafferetsplejeudvalget og bedt dem om at udarbejde en model, der ikke alene tager hensyn til den, som er tiltalt, men som også tager endnu bedre hensyn til børnene.

Kl. 15:27

Formanden:

Hr. Finn Sørensen igen? Ikke mere! Tak til justitsministeren.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, så forhandlingen er sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Grønlandsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 15:28

Formanden:

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes på tirsdag den 6. maj 2014, kl. 13.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der fremgår af Folketingets hjemmeside. Jeg skal i øvrigt henvise til ugeplanen, der ligeledes fremgår af Folketingets hjemmeside.

Mødet er hævet. (Kl. 15:28).
